ناول

تور منېجر

Download from: aghalibrary.com

عبدالجمیل ممتاز

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

بسم الله الرحمن الرحیم

<u>کتاب پېژندنه:</u>

ناول: تور منېجر
لیکوال: عبدالجمیل ممتاز
چاپ کال: ۱۳۹۱

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

Download from: aghalibrary.com

د پیل څو خبرې

زموږ په کلیوالیه ټولنه کې ډېرې خلک دي همداسې، چې په هېڅ اړوند خپل ساری نه ويني، که هره ښېګڼه ده؛ په همدوی کې ده، يو بل ته په اصطلاح (اوخ) دي. يو په بل کې داسې څه نه ويني، چې هغه د دوی ښه وايسېږی. په ځانګړې ډول اصلتوب او کم اصلتوب پکې بيخې ډېر مطرح کېږي، چې: (زه اصل يم او هغه کم اصل دی، زه له پلرونو خان پاتې شوی يم او د هغه پلار زموږ مزدوري کوله. زه پلانکی(خيل،زی) يم او هغه......

خو دا هغه بې کاره مفکوره ده، چې خلک د انسانيت له مفهوم څخه لېرې ساتي، او د هر ډول ناخوالو او تاوتريخوالو سبب يې ګرځي، هېڅ سړی په خپلو اولادونو ورونو او خويندو کې د اصليت توپير نه ويني، خو د ښه او بد صفتونه به يې خامخا ورته کارولي وي، نو بيا يو څوک څنګه کولی شي؟ چې د يو آدم(ع) په اولادونو کې پرته له دې چې د ښه او بد توپير يې وکړي هغه پکې د اصلتوب او کم اصلتوب صفتونه را منځ ته کوي، حال دا چې د اسلام په سپېڅلي دين کې هم د انسانانو تر منځ توپير يوازې د ښه او بد (مسلماني او کفر) مسئله ياده شوې ده. په اسلام کې د نسب له پلوه هېڅوک نه اصل کېدی شي او نه کم اصل، خو د عمل له اړخه بيا د هر چا مرتبه پکې پوره څرګنده او روښانه ده.

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com
Download from: aghalibrary.com

دا ګیله د هغه ځوان ده چې یو خو په پردي هیواد کې د دهوکو او ناتارو له لاسه کړیدلی ؤ او سره د هغې لا نور هم په خپل هیواد کې د زور واکو له لاسه پرې د ناروا ایله ونه شوله، آن تر دې چی په کور کې یې د پلار له لاسه او په کلي کې یې د کلیوالو له لاسه ژوند ډیر تریخ شو، چې بلآخره له خپل کلي څخه خپه ووت او لوړه یې وکړه، چې بیا به نور کلي ته لاړ نشي. خیر دی که خپلوان او کلیوال یې نږدې نشته ورسره، خو دا چې په ښار کې د ګاونډیتوب حقوق تر ډېره حده پورې په پام کې نیول کیږي او هېڅوک د چا په کار کې کار نلري ډېر خوښ دی. له همدې امله اوس په بېغمه توګه ښه ژوند تیروي.

* * * * *

په یو چا باندې ډېر ژر باور کول د انسان خپله خطا ده او پایله یې د یوې تجربې په توګه د ځان سره نه ساتل، تر هغې هم پسې اوښتې ده. ژوند د تجربو یوه پیمانه ده، خو دا چې یو څوک د تجربو له کوم اړخه پیل وکړي؟ او په کوم اړخ یې پای ته ورسوي؟ دا په همغه پورې اړه لري.

تر ټولو ښه دا ده چې د ژوند هر لومړی قدم باید د دوهم قدم لپاره یوه تجربه وګرځول شي. که نیکي ده او یا هم بدي؛ دواړه د یوې اړیکې په پایله کې رامنځته کیږي، معنا دا چې د نه پېژندګلوۍ پر وخت، څوک د چا سره څه کار لري؟ د ژواندانه دا دواړه اړخونه د دوستۍ، خپلوۍ او په عمومي توګه د پېژندګلوۍ له پېښېدو وروسته د مطرح کېدو خبرې باسي او آن تر دې ورسیږي، چې اړیکه پر پیوند بدله شي او بلآخره دا پیوند د ژوند په ښایستونو کې یو نوی بدلون راولي.

خو ډېر کله دې اړیکې د ناسور زیری د ځان سره لرلی دی، هرڅه پکې هېر شوي دي او د انسانیت باور ته پکې ډېر په سپکه کتل شوي دي، ژوند ته یې اور ورته کړی او انسان یې په وار وار د دغه اور، اورلړونی ګرځولی دی.

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

Download from: aghalibrary.com

(تور منېجر) ناول په دا ډول پېښو سمبال انځور دی.کړاو، زياتی، غم او ښادي د دغه انځور رنګونه دي. دا چې زه د رنګونو په راټولېدو او سمبالېدو کې بريالی شوی يم، کنه؟ دا قضاوت د لوستونکي په واک دی.

(ممتاز)

پېيل

قيس نوی سراچه موټر اخستی و، په دې ورځ ښارکې راسره مخامخ شو، خدای خبر هغه چېرته روان و، خو بيايې هم ټينګارکاوه، چې کلي ته مو ورسوي، ما د افغاني نزاکت له مخې نه او نو ډېره ورته وکړه، خو هغه چې د کلي سړی و، يو دم په غوصه شو، ويې ويل:
ـ ښځه درسره ده، کنه دا سې خبره مې اوس درته کړې وه.
زه هم نور ورسره ټينګ نه شوم، دواړه موټر ته ور وختلو.
د کلي سړک چې کليوالو يې د جوړولو تودې خبرې کولې، لا همغسې کندې کندې و، هېڅ بدلون نه و پکې راغلی، قيس خپل موټر سره ډېر احتياط کاوه، په کراره روان و، مور دواړه د شا په سيټ کې ناست وو، ما او هغې به چې په اردو ژبه خبرې کولې، قيس به په حيرانی

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

Download from: aghalibrary.com

شا ته راوکتل هغه اند ېښمن شوی و چې دا ښځه څوک ده؟ د طالبانو رژيم و، د ورړو او زړو ښځو پر سر شنې څادرۍ پرتې وې، دا يو حتمي شرط و چې بايد ښځو څادرۍ پر سر کولای، تر څو د هغوی ستر پر ځای شي.
آخر د قيس حوصله تمامه شوه ويې پوښتل:
-ننګياله ! دادې له کومه کړې چې داسې ور سره ګډ يې؟
ومې ويل:
-مامازو ! دا ځای ددې خبرو نه دی، بيا به کيسه درته وکړم.
هغه ښه و، په همغې يوه خبره چوپ شو، بيا يې پوښتنه ونکړه. خو کله چې کور ته ورسېدلو هر يوه به بېله بېله پوښتنه کوله، پلار خو همدا ويل: (دادې راتښتولې ده، دا کليوال به څه وايي؟ زه خو دې په شرمونو وشرمولم، خدای خبر دا جتېه ده که څه بلا؟) خدايي چې دا خبره يې ډېره سخته را باندې ولګېده، خو پلار مې و، داسې ځواب مې نه شوای ورکولای چې د زړه غوصه مې پرې ناسته وای، يوازې دومره مې ورته وويل:
-پلاره ! هغه هم انسان دی څه حيوان خو نه دی، چې تاسې ورباندې شرمېدلي ياست.
مګر تر پلاره بيا مور ډېر مهربانه وي، د خپل اولاد په خپګان ډېره خپه کېږي. هغې زما پلار ته په وار وار همدا يوه خبره کوله: (سړيه ! څه اوس په ډېرو خبرو پسې ګرځې، داسې ښځه يې ده چې په ټول کلي کې يې جوړه نشته او بيا څه کليوالو ته خو يې نه ده راوستلې)
پلار به مې يو څه ناڅه راضي شو، خو خدای(ج) دې کليوالو ته انصاف ورکړي، چې هغه به کله جومات ته لاړ ببرته به لکه چا چې لمسولی وي، کور ته د راننوتو سره به په دوه دوه نه دربېده. د کلي ښځو خو بيخي زموږ کره انډوخر جوړ کړی و، په خبرو کې يې خبرې رازيږولې، ځينو به زما مور ته ويل: (وی خورې ! ښائيست يې څه کوې؟ خدای خبر دا څوک ده؟ خبرې خو يې سمې لکه د جټانو په شان دي)
ځينې يې چې بيا په عقل پخې وې، هغوی به يو يو متل هم تېراوه: (کلاله ! وکړه خپله سياله)
(د پلار يې شړۍ لنګ ګوره د زوی يې پايخې شرنګ ګوره)
بلاخره خبره تر دې حده راورسېده چې پلار مې په څلورمه ورځ په وهلو او ښکنځلو د خپلې ښځې سره له کوره ووسيتم، چې بيا مې له همغې ورځې راهيسې د کلي مخ په سترګو نه دی ليدلی. اوس د تودوخې موسم همدلته د کابل په ښار کې تېروو او د يخنۍ موسم همته د خپل کارو بار ترڅنګ په لاهور کې.

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com
Download from: aghalibrary.com

يوه ورځ مې دا هوډ وکړ چې په خپله کیسه باید داسې څوک وپوهوم، چې هغه يې راته ټکي په ټکي د قلم په ژبه انځور کړي، که نور هېڅ نه وي، پلار ته خو به مې دا څرګنده شي چې: زما ښځه څوک ده؟ او خلکو ته د هغو انسانانو اصلي څېرې بربنډې شي، چې تل يې د پاکې څرمنې لاندې خپلې شومې موخې تر سره کړې دي.
کیسه داسې وه:
دغه مې دریمه ورځ وه، چوک ته بیا لاړم، په دې ورځ مې نو د ځان سره فیصله وکړه، چې که نن چا کار ته بوتلم خو ښه او تر ښه؛ کنه نو سبا به هرو مرو بېرته افغانستان ته ځم. په یو ګوښه ځای کې ناست وم، ورمېږ مې هم لکه د عاشقانو په شان کوږ نیولی و، چې که څوک زړه را باندې وخوږوي او کار ته مې بوځي. ورځ تر نهه نیمو بجو پورې ورسېدله، د لمر تاو داسې سور لګېده لکه د تناره غاړې ته چې ناست یم. کاته مې لږ وړاندې یو سپین کرولا موټر ودرېد، مزدوران پرې ورټول شول، خو ما خپل ځای ټینګ کړی و، د یوې ونې سیوري ته ناست وم، ما ویل کار خو نه پیداکېږي نو په لمر ولې ځان وژنم. خو سترګې مې له سپین موټر څخه نه را اوښتې، رنې رنې مې ورکتل. دا وخت د موټر د مخې دروازه خلاصه شوه، د مزدورانو ترمنځ یو داسې بشر راڅرګند شو لکه بیخي یې چې لمر نه وي لیدلی، تورې سترګې یې پر سترګو، خواره تور ویښتان یې شاته پراته او سور ټیکری یې په غاړه کې پروت و، چې د سینې پر سر یې د سپینو جامو سره بل ډول خوندکاوه. هیسته راهیسته یې د چوک په مزدورانو کې سترګې واړولې، داسې برېښېده لکه یو څوک چې لټوي. د سلو تنو په شاوخوا کې به مزدوران ناست او ولاړ ول، خو په هغو ټولو کې یې ما ته لاس وخوځاوه. زما خو بیخي باور نه کېده چې ما به غواړي، شااوخوا کسانو ته په تمه وم، چې له هغوی څخه به څوک ورشي خو څوک ورنغلل.
هغې بیا لاس راته وخوځاوه او دا ځل یې غږ وکړ:
ـ ای سپینو جامو والا!
نور نو زما په وجود کې لکه مېږیان چې وځغلي، هېڅ نه یم پوهېدلی چې څنګه پاڅېدم او څنګه نږدې ورغلم.
هغې په اردو ژبه وپوښتل:
ـ پټهان یې ته؟
ما هم په اردو ژبه ځواب ورکړ:
ـ هو پټهان یم.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نری
Download from: aghalibrary.com

هغې وويل:
ـ يو کار ته دې بيايم، خو په شرط ددې چې راونه تښتې !
دلته مې نو افغاني غرور راوتورېد ، ځواب مې ورکړ:
ـ غر خو به درته راونړوم، ته څه وايې !
د هغې سپين صدف غاښونه په يوه لنډه موسکا کې را څرګند شول:
ـ نه- نه، هومره سخت هم نه دی، فکر وکړه په سمندر کې يو تن ډوبېږي، هغه ته به نجات ورکوې.
دا ښه وه چې زه نالوستی نه وم، کنه د هغې په دې کنايه خبره به ښه پوهېدلی وای، هغه د چا خبره څه ناڅه حاضر ځوابی هم وم، ورته ومې ويل:
ـ هېڅ خبره نه ده، که نجات مې ور نه شو کړلای، ځان خو به ورپسې لاهو کړم.
هغې وخندل او وروسته ورسره روان شوم. هغه شتړنګ ته کښېناسته او زه نو د شا په سيټ کې کوښېن کوم چې خپل حرکات او ناستی په داسې ډول اداکړم، تر څو د هغې له پامه ښه ورشم او يوازې ما هره ورځ کار ته راولي، خو زما په پټه غلا باندې پرته له خدايه نور پخپله هغه هم نه پوهېدله، ښېغمه مې د هغې د خورو زلفو خوشبويي په ارامه حس کوله.
د موټر ټيپ کې يوه پنجابي کيسټ غږېدله، لاس يې وروغځاوه ټيپ يې بند کړ، وروسته يې وويل:
ـ زما نوم صايمه دی.
پوه شوم چې مقصد يې زه يم نوم مې وروپېژانده :
ـ زما ننګيال.
ـ ننګيال؛ واه څومره خوږ نوم.
ددې په خوله زما نوم لاپسې راته خوږ شو ، هملته مې پلار او مور ته د زړه لپې په دعا وغوړېدلې، چې خدای دې دواړه جنتي کړي، په داسې ښکلي نوم چې را باندې ايښی يې دی.
هغې زياته کړه:
ـ ستا نوم څه معنا لري؟
زما په کافي اندازه اردو ژبه زده ده، ما د هجرت په دوره کې تر لسمه پورې په پيښور کې پاکستاني ښوونځي کې زده کړه کړې او ور سره مې اردو داستاانونه هم ډېر لوستي دي، همغه و چې صايمې ته مې د خپل نوم معنا ښه په وضاحت څرګنده کړه.

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

هغې کټ وهل په خندا شوه، ویې ویل:
ـ کیسې مې ډېرې اورېدلې دي، خو اوس دا دی په خپلو غوږونو مې هم واورېدل، آخر دا تاسو افغانان ولې دومره له ننګ او غیرت څخه خبرې کوئ؟
ما خو مخکې هم یاده کړه، دا د الله پاک شکر دی چې زه لوستی وم او ورسره مې څه ناڅه منطقي مطالعه هم درلوده، کنه د افغانانو پوزه به مې ور پرې کړې وه، که مې سم ځواب نه وای ورکړی.
ورته ومې ویل:
ـ هره خاوره په خاصیت کې یو تر بلې توپیر لري، البته زموږ د خاورې خاصیت به همدا سې وي، ځکه خو افغانان په ننګ او غیرت ډېر ټینګار کوي.
هغې خپلې اوږې پورته وغورځولې، ویې ویل:
ـ رښتیا هم.
ما هېڅ ونه ویل هغې وپوښتل:
ـ څومره تعلیم دې کړی؟
ما چې د خپلو زده کړو ورته وویل، هغې سمدستي زما خبره را غبرګه کړه:
ـ څه - څه ! ته له اقتصاده فارغ یې؟
ـ هو نو، دروغ خو نه وایم.
یوه شوم چې تبیت یې راته وران شو، هېڅ یې ونه ویل، تر ډېره ځایه چوپتیا خوره وه، وروسته یې غږ وکړ:
ـ ننګیاله ! راځه لومړی به کور ته لاړ شو، چای به وڅښو - بیا به کارته په کراره ورشو، سمه ده !
ما وویل:
- مېرمن ! څنګه چې ستا خوښه وي.
دا و چې موټر یې په یوه کوڅه کې وروګرځاوه او له یوه آرنګ سره د یوې بنګلې د انګړ دروازه پرانستله، موټر یې ننویست. دوه چتیزې بنګلې ته چې مې کتل، د هغې ښکلی جوړښت، هغسې عصرې نقشه او هغه په چمن کې رنګارنګ ګلونه، زه به یې څه اوس یو- یو صفت کوم، خو د صایمې شان سره بلکل برابره وه.
زه یې دویم چت ته بوتلم، هلته یې خونه راوښودله، وروسته یې وویل:
ـ دا ستا خونه شوه.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نری

بیا یې په هغې خونه کې یوې دروازې ته لاس ونیو:
ـ اوس ورشه ! هلته په تشناب کې حمام وکړه- او هو؛ هغه الماری وینې ! په هغې کې چې هره جوړه جامې ستا خوښېږي وا یې غونده.
ما نور له خدایه څه غوښتل؟ همدغه هر څه، یو ساعت پخوا مې د کلي سپېرې خاورې په خیالونو کې دوړېدلې، هر مازیگر د جومات مخې ته بنډار او د مور د لاس اوړېدې بې منته ډوډۍ رایا دېدلې. خو صایمې هغه هر څه را څخه هېر کړل.
د حمام شاور مې پرځان را پرېښود، که څه هم په تېرو درې څلورو ورځو کې مې هره ورځ په جومات کې پرځان اوبه اچولې، خو خیرې مې له بدن څخه نه لېرې کېدلې، دلته مې نو د ځان په پاکولو ښه زړه یخ کړ، وروسته مې له الماری څخه یوه جوړه سپینې جامې خوښې کړلې، سمې لکه ماته چې جوړې شوې وي. عطر مطر مې هم پر ځان ووهل او ورښکته شوم.
صایمه په صالون کې پر کاوچ ناسته وه، هغې زما انتظار کاوه، ریموټ یې په لاس کې او د ټلویزیون چینلونه یې بدلول رابدلول.
زه یې چې ولیدم او چته پاڅېدله او د ناستې بلنه یې راکړه.
ما هم د هغوی په ژبه ورته وویل:
ـ شکریه.
هغې چې په ځیر راته کتل بیا یې وویل:
ـ څومره ښکلی ښکارېږې !
بیا مې ورته وویل:
ـ شکریه.
دا وخت نوکره راغله، د شیدو چای یې راوړ، پیالې ته مې کتل چې زما له یو غړپ سره تشېدله، چاره نه وه، مازې به مې پر شونډو ولگوله او بېرته به مې کېښوده.
صایمې دواړه سترگې راکې ښخې کړې وې، زما له پیله ورته پام و، په زړه کې خو همغه وخت ورباندې غل شوی وم، چې خونه یې راته ځانگړې کړله. د هغې د حرکاتو له امله مې په زړه کې دننه د انسانیت او شیطانیت مبارزه را وپارېدله، د هغې پر سترگو باندې سترگۍ(عینکې) نه وې. بادام- بادام خماري سترگې، نرۍ گلابي شونډې اوښکلې څېره، سمه لکه په قلم چې جوړه شوې وي. زما له اټکله پنځویشت کلنه برېښېدله، او قد یې هم د منځنیو له جملې څخه و، ددې لپاره چې خپل حدود مات نه کړم سترگې مې ټلویزیون ته وروا ړولې، تر ډېره پورې چوپتیا خوره وه. وروسته صایمې چوپتیا ماته کړه غږ یې وکړ:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ـ ننګيال خان !
ما مخ ور واړاوه هغې زياته کړه:
ـ پلار او مور دې شته؟
ـ هو.
ـ او ورونه خويندې؟
ورته ومې ويل:
ـ ورور خو نه لرم، خويندې مې شته.
بيا يې وپوښتل !
ـ څه نومېږي؟
ـ يوه ډيوه، بله ښکلا
ـ ډومره ښکلي، لکه ستا د نوم په شان ډېر ښکلي نومونه دي.
ډېر داسې نور سوال ځواب مو سره وکړ، په آخر کې يې وويل:
ـ ته اوس آرام وکړه، ستا کار د شپې پيلېږي، بېګا ته به ورشو.

* * * * *

د شپې شل کمې نهه بجې وې، بهر په کوڅه کې د موټر آرنګ شو، په سينه کې مې زړه په ټوپونو پيل وکړ، لکه ښه چې د ليدلو تږې يې وم، زه خو له غرمې راهيسې د فکرونو په دام کې راګېر وم، همدا انديښنه راسره وه، چې زه به يې د څه لپاره کښېنولی يم؟ ورځ خو هم تېره شوه.
ډېر پر خپلو چورتونو راوڅرخېدم خو پرته له دې چې هغه ناپاکه راته وايسېدله، بله کومه پايله مې تر لاسه نه کړه. دا وخت د خونې دروازه ورو ورو وټکېدله، د راتلو بلنه مې ورکړه، کتل مې چې صايمه وه، سم لکه يو څه مې چې ورک کړي وي او بېرته يې وموم، د هغې په ليدو مې ناارامه زړه آرام شو، هغه د سلام اچولو وروسته د تخت پرژۍ راسره کښېناسته، ويې پوښتل:
ـ ببې خو ښه دی، څنګه؛ آرام دې وکړ؟
ـ هو
هغې زياته کړه:
ـ خونه څنګه ده، خوښه دې شوه؟
ځواب مې ورکړ:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ـ البته دا ستا خپله خونه ده !
زما له دې خبرې سره موسکۍ شوه، په لومړي ځل يې په ټوکو زما پر مخ خپل نرم لاس په ورو راپورې کړ، ويې ويل:
ـ ډېر هوښيار يې.
ما هېڅ ونه ويل، هغه اوچته پاڅېدله او روانه شوه، دوه درې قدمه وړاندې يې بېرته ترشا راوکتل:
ـ راځه چې ډوډۍ وخورو ! زه ډېره وږې شوې يم.
صايمه لاړه ووته، خو زما مخ وار په وار تخنېده، د هغې له نازه ډکه څپېړه لا همغسې زما پر مخ پاتې وه او زړه مې بې سته پۍ ورپرېښودلې.
پر مېز څو ډوله خواړه او ميوې ايښې ول، موږ دوه په دوه ورته ناست وو، هغه په رښتيا هم وږې شوې وه، داسې مړۍ يې خولې ته غورځولې چې زه يې حيران کړم، اوس خو څه ناڅه سره روږدي شوي وو، ژر مې د اوبو ګيلاس ورته کېښود و مې ويل:
ـ انصاف ښه شی دی، واخله ! دا اوبه لږ وڅښه.
هغه موسکۍ شوه، د اوبو ګيلاس يې خولې ته پورته کړ. ما لېږو او دال دواړه نه خوړل، غوښه هم ايښې وه خو داسې نه وه پخه شوې چې زما زړه منلې وای، لکه يو ازې په اوبو کې يې چې خوټولې وي، بيا هم تر هغو نورو څېزونو بلا پسې وه، دغه يې لاڅه کوې؛ زه د فتيرې ډوډۍ څخه دوه سپړمو ته راغلی وم، دلته مې هم پرې سر شو، له ناچارۍ نه مې لږ-لږ د غوښې سره رابيلوله. دا وخت د صايمې راته پام شو، غږ يې وکړ:
ـ ته ولې ډوډۍ سمه نه خورې، ناروغ خو به نه يې؟
اوس مې نو زړه هره خبره خولې ته راوستله، بې ځنډه مې ځواب ورکړ:
ـ ناروغ نه يم، فتيره ډوډۍ نشم خوړلی.
هغه زما له دې خبرې سره اوچته پاڅېده او مخامخ د صالون ټليفون ته ودرېدله، يو څو خبرې يې وکړې خو ما سمې نه اورېدلې، وروسته يې غوږۍ بېرته کېښود، راغله کښېناستله. ټنډه يې ګونځې نيولې او ښه په غوصه بربښېدله، خو ما ځان غلی کړ، ما ويل که بيا څه ووايم و مې نه شړي، د ځان سره مې ډېر الله- الله کول چې که دا ځل په خير تمامه شوه بيا به هېڅ دا ډول خبره و نه کړم.
لس دولس دقيقې وتلې وې، چې څوکېدار د پلاسټيک يوهِ غوټه په لاس کې خونې ته راننوت، صايمې غوټه ترې واخسته او په څنګ کې راسره کښېناسته، کتل مې چې يو

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

خوراک کباب او يو خوراک پلاو د يوې اوږدې بازارې ډوډۍ سره يې زما مخې ته وغوړول. خبرې يې نه راسره کولې خو هر څه يې زما مخې ته راوړندې کول. عادت مې شوخ و، پخوانۍ وېره مې بيا هېره کړه، دا ځل مې د وريژو ډکه کاچوغه بې باکه خولې ته ورونيوله، هغې هم يوه خوږه موسکا وکړه، شونډې يې سره ببرته شوې او ما بې ځنډه د وريژو ډکه کاچوغه په خوله کې ورتشه کړه. ببل خوند يې وکړ، هر څه مې هېر شول او په يوه بله هوا کې شوم.
ډوډۍ نه وروسته يې راته وويل:
ـ راځه چې ځو- ناوخته کېږي.
هغه پاڅېدله او ببرته د راتلو ډاډ يې راکړ، شېبه پس د دروازې په خوله کې راودرېدله:
ـ ننګيال صاحب! ځوبه.
وبه يې نه منې! زړه مې بيخي ورپسې بې ځايه شو، همغه تورې سترګې يې پر سترګو وې، په يو تور ټيکرې کې يې ټول ځان پېچلی و او سپين مخ يې لکه سپوږمۍ چې په تورو وريځو کې را څرګنده شي، نه پوهېدم چې په کومه خوا يې بوولم، اندېښنه هم راسره وه؛ خو غږ مې ځکه نه کاوه چې که داسې انسان مې، مړ هم کړې پروا يې نه راتله. زړه کې مې همدا يوه خبره راګرځېدله، چې تل ورسره وای او ورسره وای. خو مزدور سړی وم هيڅ مې نشوای ويلی.
د لاهور ښار خو داسې نه دی لکه کابل، چې د ماښام اذانو سره يې بيا دوکانونه تړل شوي وي، ترورځې هلته د شپې لخوا د بازارونو ګڼه ګوڼه ډېرېږي.
ما خو يوځای هم په نوم نه پېژانده خو له يوه سړکه بل ته او همداسې څو سړکونه وروسته صايمې غږ وکړ:
ـ دا صدر دی.
وروسته بيا دوهمه وه که دريمه، ښي لاس ته په يوه لويه کوڅه يې موټر وروګرځاوه، مخامخ يې يوې دروازې ته ګوته ونيوله:
ـ خان صاحب! ته به همدلته کارکوې.
ما هيڅ و نه ويل، دواړه له موټره ښکته شوو. که مبالغه و نه شي نږدې درې جريبه ګدام به و، په ګدام کې مې يو ازې کارټنونه ليدل، نور نه پوهېدم چې څه پکې دي. صايمې زه د ګدام په دفتر کې کښېنولم، هغه د ګدام له مسول سره بهر ته ووتله، لږ ځنډ وروسته دواړه ببرته راننوتل، صايمې خپلې عينکې په لاس کې نيولې وې او سترګې يې څرکېدلې، غږ يې وکړ:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ـ ته به نور د شپې همدلته کار کوې سمه ده !
د هو په موخه مې سر ورته و خوځاوه، هغې د ګدام مسول ته په اشارې سره زياته کړه:
ـ په جزياتو به دې منېجر صاحب وپوهوي- زه اوس ځم، سبا به سره ووينو.
صايمه لاړه خو زه يې د ګدام تور منېجر ته وسپارلم، همدا د ګدام مسول چې صايمې منېجر صاحب باله، داسې له رنګه تک تور و لکه توره شپه، يوازې غاښونه يې پکې سپين برېښېدل.
وروسته له يوې پيالې چای نه يې تر هر څه د مخه يو سيټ موبايل راکړ، بيا له يوه همرنګي سړي سره وبونګېده، وروسته يې مخ راواړاوه، ويې ويل:
ـ مال مې په موټر کې ځای پرځای کړی دی، يو ميل تومانچه مې هم پکې ايښې ده.
ما يې خبره په خوله کې وروچه کړه:
ـ تومانچه؛ دا څه وايې؟ د تومانچې او ټوپک له لاسه خو زه دلته راتښتېدلی يم.
منېجر له غوصې لاپسې بدرنګه شو، برګ برګ يې راوکتل، خو ما خپله خبره ژر بېرته په خندا واړوله ومې ويل:
ـ سمه ده، چېرته يې يوسم؟
زما له همدې خبرې سره يې د تندي ګونځې ورکې شوې ويې خندل:
ـ ډېر هوښيار خان دی؛ ته لکه چې ډرايور هم يې؟
ما د هو په موخه سر ورته وخوځاوه، هغه زياته کړه:
ـ ښه نو بيا يوه بله ستونزه هم حل شوه.
ورته ومې ويل:
ـ ډريور يم، خو بلد نه يم.
ـ ته يې نور غم مه کوه ! هغه بندوبست مې کړی دی- يوازې مال به د کراچۍ تر بندره رسوې.
ډېرې لارښوونې يې نورې هم راته وکړې، خو له هغو څخه زه تېرېږم او اصلي مطلب ته راځم.
له ګدامه بهر راووتلو، زموږ له راوتلو سره جوخت درې موټرونه هم هلته ودرېدل، منېجر د شا موټر ته چې د ده په رنګ يو لنډکروزر و ګوته ونيوله او غږ يې وکړ:
ـ ورځه ! ستا موټر هغه دی، پنځه کارټنه مال ما پخپله پکې ايښی دی.
زه هم ورغلم، د موټر دروازه چې تياره پرانستې وه، شټرنګ ته يې کښېناستم، داسې نه چې همدا مې لومړی ځل په دا ډول موټر کې شټرنګ ته ناستی و. دوه کاله وړاندې چې زه له

د پښتو کتابونو پر ليکه نرۍ www.ketabton.com

ایرانه راتلم، له کندهاره تر کابله پکې راغلی یم، خو ښه خاطره ترې نه لرم، رښتیاني ډېره جالبه خاطره ده:
زه په یوه هوټل کې ناست وم، دوه طالبان راننوتل، یوه غږ وکړ:
ـ دلته څوک د کابل مسافر شته؟
شا اوخوا پنځلس تنه مسافر به هلته ناست ول، په هغوی ټولو کې ما دا باټه وکړه، ځان مې وروښود.
د هغوی موټر خراب شوی و، پیسې یې نه درلودلې چې جوړ یې کړي، دا چې زه په غیرت کې ورسره ګیر راغلم د هغه وخت(۳۲۰۰۰۰) لکه افغانۍ مې په موټر ورته ولګولې، ایله تر ماخوستنه جوړ شو.
کیسه را څخه په بله اوږده نشي، سبا سهار مې خپل بیګ موټر ته وروا چاوه، د هغوی په خوښه زه یې شتړنګ ته کښیناستم او کابل ته مو حرکت راوکړ، لنډه دا چې ماښام مهالې کابل ته راورسیدلو، زه نو اوس په زړه کې وایم چې که هیڅ نه وي، پنځوس لکه خو خامخا راکوي، د هغوی د موټر لګښت لا څه کوې، پر لاره مې د هغوی د خوراک څښاک پیسې هم ورکولې، بیخي تش تور راخوځېدلي ول، یاره طالبان هم.
د کابل امنیې قومندانۍ ته مې موټر ورننویست، که څه هم هغوی ډېر ټینګار وکړ، چې شپه هملته ورسره تیره کړم، خو زه نه پاتې کېدم.
یوه په خندا کې راته وویل:
ـ ځوانه پاتې شه، د تحریک ډوډۍ که خواره ده خو حرامه نه ده.
ما ورته وویل:
ـ نه مننه، وخت لا ډېر دی، شاه شهید کې مې د ماما کور دی، هملته ورځم.
د موټر په خواکې ولاړ وم، پوره نیم ساعت وروسته یوازې یو تن یې راڅرګند شو راغی، وروسته یې وویل:
ـ ملا وروره ! ما خو ټول انډیوالان راولتول ایله دا (۱۸۰۰۰۰) لکه افغانۍ را برابرې شوې، څه خیر دی پاتې نورې ته راوبښه !
زه له ډېرې غوصې بیخی پر ځان ونه پوهېدم، د زړه له درده مې لږ اواز لوړ شو.
خو هغه ته زما په دې مازې لوړ اواز باندې زغم ورپاتې نه شو او را باندې را برګ شو:
ـ ولې د ظالم زویه ! دا تحریک یوازې د طالبانو دی؟ستا.............

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

زه رښتیا هم ترې ووېرېدم، پوچ یې ډېر راته وویل، ما ویل داسې نه چې په خپل حق مې زندان ته واستوي، نور مې خوله پټه کړه او په پټه خوله د قومندانۍ له دروازې څخه راووتم.
نو دا وه په لنډ کروزر کې زما د لومړي ځل ناستې جالبه خاطره، وېرېدمه چې دا تر هغې پسې بدتره نشي.
راځم بېرته خپلې کیسې ته!
کراچۍ ته مو حرکت وکړ، هغه یو موټر چې نیسان ډاټسنه وه، تر مخه او زه ورپسې روان شوم. وروسته راپسې سپین لنډ کروزر چې دوه تنه په هغه کې ناست ول راوخوځېد، منېجر خو صایمې په نوم راپېژندلی و خو دا چې څېره یې همغه وخت هم زما ښه ونه ایسېدله، د هغه نوم مې تر پایه پورې په خوله رانغی.

* * * * *

وایي چې: (کوم غریب چا په خیرات کې نه پرېښود، ده ویل چې خر مې د ملک کره وتړئ)
زه هم یو مزدور سړی، خو چورتونه مې د خانانو وهل. په یوه سبب زما هېڅ ګناه نه وه، که صایمه ډېره راته ښکته او پورته نه وای شوې بیا نو زه هم څه ساده نه وم، چې خوشې په خوشې مې ځان ځوراوه.
په همدغو فکرونو کې وم چې یو ځای کې پولیسانو لاس راکړ، موټر مې کرار کړ خو زړه نازړه شوم چې ورته ویې دروم کنه، تر ما مخکې لاربنود موټر هم دا وخت زما له سترګو پنا شوی و، خدای خبر هغه پرکومه خوا ځان تری تم کړ. د شا موټر ته خو مې هېڅ لا پام نه و. موټر مې ودراوه، همدا چې پولیسان رانږدې کېدل، بېرته مې په اکسلیټر پښه ټینګه کړه او ترې وتښتېدم، هغوی تر هغو پورې چې خپل موټر ته ختل او بیا یې حرکت راکاوه زه په یوه کرلېچ کې ترې پنا شوم.
زه اوس یوازې وم، ډاټسنه خو راڅخه تښتېدلې وه او سپین لنډکروزر مې هم بیا ونه لید، فرعي سړک ته وروګرځېدم، دا وخت د تور منېجر زنګونه یو تمامېږي او بل راځي.
د عمومي او فرعي سړکونو تر منځ ګڼې ونې ولاړې وې، ترشا مې هېڅ شی نه ځرګندېدل، یوازې همغه د پولیسانو د موټر بېړني آرنګونه مې تر غوږو کېدل او بس.
موټر مې جوخت د ونو خواته ودراوه، لږ ځنډ وروسته مې کتل چې د پولیسانو موټر بغ شو، پر عمومي سړک په منډه تېر شو. تر دغه وخته لا د تور منېجر زنګونه راتلل، اوس مې نو په بیغمه زړه موبایل هوکې کړ، چې له هغه اړخه غږ راباندې وشو:

د پښتو کتابونو پر لیکه نری www.ketabton.com

ـ خان ! موبايل ولې نه اوچتوې؟
ورته ومې ويل:
ـ پوليس راپسې دي.
وارخطا يې وپوښتل:
ـ ته اوس چېرته يې؟
ـ نه پوهېږم، ملګري مې نشته، زه دا ځای نه پېژنم.
د هغه غږ رالوړ شو.
ـ ټوکې مه کوه، سمه خبره وکړه !
بلآخره مې هغه ته د تښتېدلو او پټېدلو وويل، له هغه څخه نور هېڅ غږ راونه خوت، کتل مې چې اړيکه پرې شوې وه، زه لا هملته په موټر کې ناست وم، چې لږ ځنډ پس مخامخ د يوه موټر ځراغونه راڅرګند شول، هغه زما پر لوري را روان و، اوس نو په ريورس هم نه شوای تښتېدلای، نو څه مې کړي وای؟ نور ونه ځنډېدم، تومانچه مې راواخيسته، له موټره په ښېړه ښکته شوم او په يوه ونه کې لکه د پيشو غونډې پاس وختم، اړتيا نه وه چې تومانچه مې بيا آزمويلې وای، ځکه له هغه ځايه چې راخوځېدم ټوله مې ښه وکتله، په ګوليو ډکه وه او لټ يې هم سم کار کاوه. نور يې نو له ډزکولو څخه يو خدای خبر و، چې د وژلو او کنه؟
کتل مې چې هغه موټر د پوليسانو دی، زما د موټر مخې ته يې ودراوه، زه لکه د ونې ډډ شور هم نه خورم، کرار مې د يوه غټ ښاخ شاته ځان نيولی دی، تومانچې ته مې ګولۍ تېره کړې ده، وخت ته ګورم چې په څه ډول ټول يو ځای سټ کړم.
هغوی ټول څلور تنه ول، دوه تنه چې ټوپکونه ورسره ول زما د موټر دننه، لاندې او باندې يې ښه ولټول، خو زه يې ونه موندلم، دا وخت زما موبايل دننه په موټر کې وچونګېده.
هغه يې راواخيست او خپل مشر ته يې غږ وکړ:
ـ ارشد بهايي !
له هغوی دوو نورو څخه يو يې په منډه راغی او موبايل يې غوږ ته ونيو.
ما د ځان سره فکر وکړ چې زما سره خو پرته له تورمنېجر څخه بل هېڅوک اړيکه نه نيسي، خامخا به همغه وي. يو څو خبرې يې ورسره وکړې خو زه سم ورباندې ونه پوهېدم، يوازې په اچه- اچه (ښه-ښه) يې پوه شوم.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

د خدای کارونه ګوره ! د موټر لاندې باندې د سړک شاوخوا يې ټولې وکتلې، خو په هغې ونه باندې لکه ړانده چې شي، بيخي يې پورته را ونه کتل، ما د ځان سره دا پرېکړه کړې وه چې که مازې يې ونې ته راوکتل، بيا يې نه پرېږدم، يا به کورشي او يا ګور.
دا وخت يې د موټرشاتنۍ دروازه (ډاله) خلاصه کړه، کارټنونه يې را ښکته کړل، وروسته څلور واړو يو- يو په غېږ کې ونيو او خپل موټر ته رهي شول، نور نو تردې ښه شېبه پر لاس نه راتله، اواره مې پر ماشه ګوته کېکاږله، لنډه پر دې څلور واړه مې هملته پر ځمکه وغورځول، نور ونه ځنډېدم، په بېړه مې کارټنونه بېرته په خپل موټر کې ځای پر ځای کړل او حرکت مې وکړ.
له ما څخه نور پوخ سړک پاتې شو، رښا راخوره شوه که څه هم د پوليسانو په وژلو چانه وم ليدلی خو زه هسې وېرېدلم، اوس نو د سړک دواړو خواوو ته کرنيزه ځمکه تر سترګو کېدله، ښۍ خواته يې د پټيو منځ کې يوه کچه لاره غځېدلې وه، پر هغې ورسم شوم، نږدې لمونځ په قضا کېدو و، يوې حجرې ته مې موټر ور وګرځاوه، هلته مې له کوهي څخه اوبه راوويستلې، اودس مې وکړ، هملته د حجرې په څنګ کې جومات ته ورننوتم او لمونځ مې ژر ژر ادا کړ، وروسته مې کتل چې زما د موټر په خوا کې په ځوانۍ پوخ يو سړی ولاړ دی، روغبړ مو سره وکړ، له خبرو يې څرګندېدله چې اردو خو يې اصلي ژبه نه ده، کنه څېرې يې هم د پنجابيانو سره توپير درلود.
په پښتو مې ترې وپوښتل:
-وروره دا کوم ځای دی؟
هغه وخندل:
-دا اوکاړه ده.
زه خو اوس داسې نه شم ورته ويلی چې ما توره وکړه پوليسان مې ووژل، خبره مې په بل ډول ورته راواخيسته:
-وروره ! زه کراچۍ ته روان يم، لاره مې ورکه کړې، ځکه خو دلته راوګرځېدم.
هغه پر خپلو بريتونو لاس تېر کړ، ويې ويل:
-راځه يوه پياله چای خو وڅښه ! بيا به غږېږو.
دننه حجرې ته ورسره ننوتم، لومړی زړه نا زړه وم، چې مرسته به راسره وکړي، کنه؟خو هغه رښتيانی پښتون و ، پر ما يې ننګ وکړ او ډاډه يې کړم چې له سره هم راته تېر دی.
وروسته يې وويل:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ـ نن شپه را سره تېره کړه، سبا به لاړ شو.
ورته و مې ويل:
ـ نه، خير يو سې، همدا نن يوه نيمه بجه بايد هغو خلکو ته مال وسپارم.
هغه سردار نومېده، خو ما ورته ورور ويل، که څه هم هغه ډېر راباندې مشر و خو زه يې اړ کړم، چې بايد په خپل نوم يې وستايم، لنډه پر دې خپل موټر مې د حجرې شاته ودراوه، سردار ته چې يو زوړ جيپ موټر ولاړ و، په هغه کې مو مال ځای پر ځای کړ او کراچۍ ته روان شوو.

* * * * *

د ماسپښين شل باندې يوه بجه وه، موبايل مې چالانه کړ او د تور منېجر شمېره مې ډايله کړله، موبايل مې غوږ ته نيولی و چې له هغه اړخه تور منېجر هلو وويل. هغه چې کله زما غږ واورېد، سړی تلولی غوندې شو او خبره ترې ورکه شوله.
ما غږ پرې وکړ:
ـ منېجر صاحب! مال مې ورته تسليم کړ.
د هغه غږ را اوچت شو:
ـ دا ته څه وايې؟ ته اوس چېرته يې؟
زړه کې مې ويل چې خدايزده که نور حال درته ووايم، زه همغه وخت د سمندر پر غاړه ولاړ وم، ده ته مې وويل:
ـ د کراچۍ له ښاره په راوتو کې يم.
دا ځل ما اړيکه ورپرې کړه او موبايل مې بند کړ. د سمندر پر غاړه هلته لېرې دوه تور لنډ کروزر موټرونه ولاړ ول، هملته وروخوځېدم، ما وېل ورځم، که خدای وکړي چې همدوی وي نو خوند به وکړي، له ورنږدې کېدو سره زما مخې ته يو غښتلی سړی ودرېد، تورې سترګۍ يې پر سترګو وې، له څېرې څخه مې ګمان د انګريز ورباندې راغی.
سلام مې ورواچاوه، هغه هم په انګريزۍ کې راته های(HI) کړل، تورمنېجر مګر دانه ول راته ويلي چې دوی انګريزان دي، هغه يوازې د پېژند ګلوۍ، شفرونه راښودلي ول او بس. خو اوس مې پر شفرونو هم باور نه کېده چې رښتياني به وي او کنه؟ د روغبړ لپاره مې لاس ور اوږد کړ، هغه په انګريزۍ وويل:
ـ څوک يې ته؟
اټکلي مې تر خولې ورته ووتل:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ـ Black road (تور سړک).
د هغه شونډې په خوشحالۍ سره ښېلې شوې، لاس یې را اوږد کړ او ویې ویل:
ـ Hot water (تودې اوبه) ښه راغلې!
ایله چې زړه مې ولګېد، پخپله همدوی ول، زما موټر هلته ښایسته لېږی ولاړ و، انګریزي ته مې د لاس په اشاره وروښود او زه بېرته ورو ورو پلی ترې راستون شوم، لس دقیقې به وتلې وې چې هغوی هم راپسې راغلل، سمدستي درې ټوپکوالو شااوخوا معاصره کړه، وروسته یوه ښځه له موټره راښکته شوه، هغه که تر صایمې ښکلې نه وه نو بدرنګه هم نه وه، تر ما نږدې راغله او لاس یې را اوږد کړ، د روغبړ نه وروسته یې په خندا وویل:
ـ که په خرګاډي کې راغلی وای، باید پوره میاشت مو درته انتظار کړی وای.
زه په انګریزۍ ژبه هم کافي پوهېدم، په ځواب کې مې ځنډ ونه ویست، ورته ومې ویل:
ـ که زه وم، دغه ارمان به مو هم ډېر ژر پوره کړم.
لږ موسکۍ شوه، وروسته یې یوه تن ته اشاره وکړله. هغه جیپ ته ورغی او دروازه یې را پرانسته، سردار دا وخت هلته لېږې ولاړ و، انګریز د کارټنونو خولې ورڅیرې کړلې، لټ په لټ یې کړل، وروسته یې یوازې یو کارټن په غېږ کې ونیو او خپل موټر ته روان شو، انګریز چې کله ښځې ته د هو په موخه سر وخوځاوه، زما دمه جوړه شوه، غټه ساه مې واخیستله او زړه مې آرام شو.
یاره! زه هم عجیبه قاچاقبر وم، تر دغه دمه هم لا نه وم خبر، چې هیرویین به پکې وي او هغه هم یوازې په یوه کارټن کې. پر لاره مې له وېرې کتلی هم نه شوای، ما وېل که خولې یې ور پرانیزم، بیا به یې دوی وانخلي، یاره! رښتیا هم چې د افغانانو ټول کارونه همداسې توکلي دي.
دا وخت د ښځې په څنګ کې همغه غښتلی سړی راپیدا شو، یو غټ صیف یې د ډالرو ډک راته ونیو. ویې ویل:
ـ پوره درې لکه دي.
سر مې د منني په موخه ورته وخوځاوه، هغوی په خپله مخه لاړل او موږ په خپله مخه.
دا ډول معاملې مې په فلمونو کې ډېرې لیدلې وې، خو اوس دادی ما خپله په رښتیا د پیسو صیف راواخیست، بیخي خندا راتله، چې ما وګوره او دا ډول معامله.

* * * * *

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

د شپې ناوخته مې د سردار د حجرې مخې ته يو ځل بيا اودس وکړ، په جومات کې مې د ماخوستن لمونځ اداکړ، وروسته مې سردار ته له خپلو دوه لکو کلدارو څخه چې تورمنېجر د خرڅې لپاره راکړې وې، پوره يو لک کلدارې مې ور ببلې کړلې، هغه نه اخيستې خو ما په زوره په جيب کې ورکېښودلې.
ډوډۍ مې سردار سره وخوړله، نور مې زړه طاقت نه کاوه، صايمه مې ډېره پر زړه راګرځېدله، که څه هم سردار ډېر راته ټينګ شو، خو زه لکه د کلونو راهيسې چې مين وم، زړه مې بوټ ورپسې ختلی و، د تورمنېجر خبره خو مې په سر کې ورته يادوله(چې سړی ښه سړی نه دی)، بايد چې له دندې نه يې ګوښه کړي.
لومړی مې د خپل موټر شاتنی پلېټ لېرې کړ، وروسته مې سردار سره خدای پاماني وکړه او يو ځل بيا د لنډکروزر شترنګ ته کښيناستم، تر پاخه سړکه ښه ډاډه وم، خو وروسته له هغې مې زړه درځېده چې پوليس مې ونه نيسي.
يوه هوښياري چې ما له هغه اړخه کړې وه، د ښار دننه مې ځينې ځايونه په نښه کړي ول، په همغو نښو مې بېرته ځان تر صدر پورې ورساوه، موبايل مې چالانه کړ او د تورمنېجر شمېره مې ډايله کړله.
لږ ځنډ وروسته د هغه غږ را اوچت شو:
ـ خان! چېرته يې ته؟ موبايل دې ولې بند کړی؟
دروغ مې ورته وويل:
ـ کراچۍ کې يم.
ـ حرامي! ته لا تر اوسه هلته يې.
ما داسې وښوده چې زه په هېڅ هم نه يم خبر، ورته و مې ويل:
ـ مېډم ته، خو به دې نه وي ويلي؟
هغه لکه ليونی، په غوصه کې يې وخندل:
ـ مېډم- هههها، ستا مېډم خو په شاليمار روغتون کې د ژوند آخري سلګۍ شميري، هغې پرون شپه ټکر وکړ.
سر مې وګرځېده، ښکته او پورته بيخي رانه ورک شول، د هغه خبرې ته بيخي حيران پاتې شوم، دا ښه شوه چې زه پخير بېرته راغلم، کنه سړی خو سم د لستوڼي مار و.
د صايمې د کور لاره خو مې نشوای موندلای او نه مې هم د هغې سيمې نوم زده کړی و. بلآخره مې پوښتنه پر پوښتنه شاليمار روغتون ته ځان ورساوه. د معلوماتو په دفتر کې د

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

مېز تر شا يوه غنم رنګه دنګه ښځه ولاړه وه، هغې ته مې د صايمې نوم واخيست، هغې د صايمې مکمل نوم راڅخه وغوښت، خو ما ته نه و څرګند، هغې ببرته د کتاب مخ پټ کړ، ويې ويل:

ـ ته پخپله ناروغ يې، لومړی خپل علاج وکړه.

زه ورسره جدي شوم په لوړ غږ مې ورته وويل:

ـ لطفاً ! زما تبيت ښه نه دی، سمې خبرې کوه !

هغې وخندل:

ـ ښاغليه ! دلته د صايمې په نوم څو تنه ناروغان دي، زه خو نشم کولای چې هرې يوې ته دې ځانګړی ودروم.

ما هم نرمه لهجه خپله کړله:

ـ وبښی ! هغه يې پرون شپه راوستلې وه.

هغې بيا د خپل کتاب پاڼې راواړولې، وروسته يې وويل:

ـ صايمه قريشي يادوې؟

اټکلي مې هو ورته وويل، هغې زياته کړه:

ـ هغه په لسمه خونه کې ده، مهرباني وکړئ، تاسو ورتلای شی.

د لسمې خونې دروازې ته ودرېدم، ورو مې دروازه ورپرانستله او ورننوتم، هغه انسان چې په ليدو به يې زه بې واکه کېدم او هغسې چې ما يې د ليدلو تمه درلوده، ونه ليدله. سر او لاسونه يې تر څنګلو پورې په سپين ململ ورتړلي ول، بې هوښه پرکټ پرته وه، زړه مې ډېر ورته بد شو، هملته مې د دا ډول ډېر مال او دولت څخه کرکه وشوه، چې په هغومره پيسو کې بيا هم بې پوښتنې په روغتون کې پرته وه.

شاليمار روغتون هم ښه مجهز و، خو اوس زما له پامه بد شو، په منډه بهر ووتم، د خلکو نه مې پوښتنه وکړه، چې تر ټولو ښه روغتون په لاهور کې کوم يو دی؟ چا د جناح روغتون صفت کاوه، چا د شيخ زاهد او چا د ....

وروسته مې(۱۲۲۰۰) کلدارې تحويل کړې، چې د تېرې شپې راهيسې د صايمې د درملنې خرڅه شوې وه. د لارښوونې د دفتر مامورې ډېره مرسته راسره وکړه، کنه زه د هغه ځای په قانون څه خبروم.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړی www.ketabton.com

صايمه مې جناح روغتون ته ورسوله، رښتياني چې هغه هم ډېر مجهز روغتون و، ډاکټران يې هم له ځېرو ځخه ښه پوه او ماهران برېښېدل، هغه د ټوکيانو خبره: د ډېرو سرونه لکه د ښيښې غوندې ځلېدل.
دا وخت دولس نيمې بجې وې، يوه خبره مې چې بايد په شاليمار روغتون کې هغې ماموريې ته کړې واى، رانه هېره شوه. په منډه سړک ته ووتم، ټکسي مې غوره وګڼله او شاليمار روغتون ته مې وارخطا ځان ورساوه. همغه ماموره لا د مېز تر شا ولاړه وه، زما په ليدو يې وار له واره وپوښتل:
ـ ښاغليه! چې خيرت وي؟
ما د مخه دوه زره کلدارې تيارې په لاس کې نيولې وې، د هغې تر کتاب لاندې مې ورتېرې کړلې، هغې هيسته راهيسته سترګې واړولې، ويې ويل:
ـ دې ته څه ضرورت و؟
و مې ويل:
ـ دا ستا د زحمت لپاره، تا ډېره خوا خوږي وښوده، ډېره مننه.
د ببرته تللو پر مهال مې د نوم پوښتنه ترې وکړه:
ـ ستا نوم؟
هغې په خندا کې وويل:
ـ ناز
ـ ښکلی نوم دی.
هغې مننه وکړه، وروسته مې د موخې خبره ورته راواخيسته:
ـ و ښې! که چا زما د ناروغ په اړه پوښتنه کوله، لطفاً چې پته ورنکړې.
هغې دا وخت پيسې په ګوتو کې واړولې، له ډېرې خوشحالۍ څخه ويته- ويته شوه، وروسته يې ډاډ راکړ چې هيچا ته به پته نه ورکوي. زړه مې ولګېد، بېغمه بېرته جناح روغتون ته راستون شوم.
صايمه اوس تر ټينګې ځارنې لاندې وه، ما يې يوازې له دهلېز څخه پوښتنه کولای شوه او هغه هم چې کله به کوم ډاکټر له بېړنۍ خونې څخه راووت.
سترګې مې بيخي دړې ګرځېدلې وې، تر دوه نيمو بجو پورې په دهلېز کې ناست وم، چې يو وخت سرطبيب راووت.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

باور وکړه د هغه ځای ډاکټران ځومره ښه خلک دي، دلته په افغانستان کې خو يو عادي نرس د چاسره سمه خبره نه کوي، سرطبيب خو پر ځای پرېږده.
ډاکټر پخپله غږ را وکړ:
ـ ښاغليه ! اوس کولی شې د دوه دقيقو لپاره خپل ناروغ وويني.
زه يې د روغتيا غم اخستی وم، ترې ومې پوښتل:
ـ هغه څنګه ده اوس؟
ـ انديښنه مه کوه؛ الله ډېر فضل کړی.
ما هم له ډېرې خوښی، نه د خونې دروازه ور پورې وهله ور ننوتم، دوه تنه ډاکټران لا دننه ول، هغوی هم ووتل، زه د کټ پر ژی ورته کښېناستم. ددې معصوميت ته مې چې کتل او د تورمنېجر دښمني او رزالت ته، د غوصې له امله مې زړه بيخي نا ارامي کوله.
سترګې يې لږ چوله کړې، زه يې وليدم چې په خوا کې يې ناست يم، ورو مې ورته وويل:
ـ څنګه ده ! بېړه خو ښه دی؟
وچې شونډې يې په موسکا لږ څه سره بېلې شوې، خو څه يې ونه ويل.
دا وخت سرطبيب بېرته راننوت، پر ما يې غږ وکړ:
ـ ښاغليه ! اغلې صايمه خو انشاالله چې روغه ده.
ما ترې ډېره- ډېره مننه وکړه، هغه وپوښتل:
ـ و ښښی، ستاسو نوم؟
ـ ننګيال.
د ډاکټر په لاس کې قلم و، خپل سر يې پرې وګراوه، وروسته له خپلې لنډې چوپتيا څخه راووت:
ـ ننګيال؛ ډېر نا آشنا نوم !
بيا غلی شو او سر يې ښکته ونيو، صايمې ته يې وکتل او زياته يې کړه:
ـ هو رښتيا ! لږ مخکې زما په خيال صايمې بي بي همدغه نوم ياداوه- هو، هو بلکل همدا نوم.
زه لکه ګل را وغوړېدم، که هغه وخت ډاکټر په خونه کې نه وای؛ صايمه به مې سر تر پښو پورې مچو کړې وه، بېحده مې زړه ته راخوږه شوه. ډاکټر څه خبر و، چې زه او هغه يو د بل سره څه کېږو؟ ما خو د صايمې د مېړه په صفت ځان ور پېژندلی و.

* * * * *

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

يو وخت وروغوندې آواز زما تر غوږه شو:
ـ ښاغليه ! ښاغليه !
وار خطا را پاڅېدم، کتل مې چې ناز راته ولاړه ده. زه خو بېرته پخپل عادي حالت کې شوم، ځکه داسې له خوبه راويښېدل ماته يوه معمولي خبره وه، خو هغه زما په راويښولو ډېره پښېمانه برېښېدله:
ـ ښاغليه ! ډېر وبښه زه نه ومه خبره چې ستا حالت ښه نه دی. ما وبښه لطفاً !
ورته ومې ويل:
ـ هېڅ خبره نشته، زه بلکل ښه يم، بس د صايمې سودا راسره وه.
ـ هو رښتيا، هغه اوس څنگه ده؟ زه همداسې له لارې راوگرځېدم، ما ويل راځه يو ځل خو يې پوښتنه وکړم.
يو ځل بيا مې لکه د زړې ښځې په شان لپې- لپې دعاوې ورته وکړلې او مننه مې هم ترې وکړه.
وروسته مې ساعت ته وکتل، د سهار اووه نيمې بجې وې، زه او ناز دواړه جوړه صايمې ته ورغلو. صايمه څه خبره وه؟ چې ناز د هغه بل روغتون ماموره ده، وار له واره يې رانه وپوښتل:
ـ دا څوک ده؟
د صايمې دې پوښتنې زما دريغ نور هم پياوړی کړ، زه لا په فکر کې وم چې هغې بيا پوښتنه وکړه:
ـ ننگيال صاحب ! تاته وايم، دا ښځه څوک ده؟
ـ اوه، ډېر وبښه ! دا ناز نوميږي، د شاليمار روغتون ماموره ده. له هغه روغتون څخه يې ستا په راوستلو کې ډېره مرسته را سره وکړه.
ايله چې وروسته يې د ناز سره روغبړ وکړ، او د هغې له مرستې کولو يې بيا- بيا مننه ترې وکړه.

* * * * *

دريمه ورځ مازيگر مهال و، صايمه مې کور ته بوتله، د کور دننه مې ورو ورو له موټره راښکته کړه، وروسته يې يو لاس زما پر اوږه راکېښود او راسره وخوځېده.
د دوهم چت زينو ته په رسېدو سره ځای پر ځای ودرېدله او راته وړه وړه شوه:
ـ نشمه تللی.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړی

ومې ويل:
ـ څه خير دی، لږ دمه وکړه، په کراره به وخېژو.
تندۀ يې ګونځې کړله:
ـ نه- نه؛ درېدلی نشم په غېږ کې مې واخله!
خبره هغې وکړه خو زما سترګو تور وخوړ، نور نو زه هم ونه ځنډېدم، لاس مې تر ورنو ورلاندې کړ او اوچته مې را پورته کړله. همغه وخت کې مې په چورت کې راوګرځېدل، چې سړيه په کابل کې ګراني او بې کاري ګوره! مور او پلار په مزدورۍ پسې رالېږلی يم او زه دلته ايله پردۍ لور په غېږ کې ښکته او پورته کړم.
زه نو اوس رښتيانی پرې مين وم، غم دلته و چې ما خپل ټيټ حيثيت ته کتل، کنه دومره نزاکت ته مې ولاکه کتلي وای.
دوهم چت کې يې همغې خونې ته اشاره وکړه چې هغه بل پرون يې ما ته را پرې ايښې وه. دروازه مې په پښه پرانستله او ورننوتم. په کراره مې پر تخت څملوله. وروسته يې په خوا کې کښيناستم او د کندهاريانو په شان مې تر هر څه د مخه ورته وويل:
ـ ستړې مه شې.
هغې چې دواړه سترګې راکې ښخې کړې وې، ويې ويل:
ـ ننګياله! نوم دې رښتيا هم درسره جوړ راغلی، واقعاً ستاسو د خاورې خاصيت تر ټولو غوره دی.
هغه لږ غلې شوه، وروسته يې زياته کړه:
ـ ای! نه کيږي چې يو بل نوم هم ستا د نوم سره يو ځای شي؟
زه خو وپوهېدم چې مطلب يې خپل نوم دی، خو ما هسې ځان په ساده توب وواهه، کنه ښه چانس و. هغې ته مې ځان ښه ساده کړ، ومې ويل:
ـ پوهېږې! نيکه مې دې خدای پاک وبښي، هغه به محمد ننګيال يادولم او انۍ به مې ورته ويل چې نه؛ ننګيال ګل ورته وايه! خو پلار مې د دواړو نه منله، هغه ورته ويل يوازې ننګيال ښه دی او زما هم پخپله يوازې ننګيال خوښېږي.
هغه کټ-کټ په خندا شوه، د زړه زور يې لږو کنه څومره په زوره به يې خندلي ول. تر ډېره يې د خندا له امله شونډې نه راټوليدلې.
ورته ومې ويل:
ـ ته خانده، زه به اوس يو ګيلاس شيدې درته راوړم.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړی www.ketabton.com

ويې ويل:
ـ زه به هم د رسره لاړه شم.
ورغبرګه مې کړه:
ـ بیا هم زما په غیږه کې !
هغه بیا په خندا شوله او ما یې هم د خندا ملګرتیا وکړه، وروسته همغسې په شیدو پسې پخلنځي ته لاړم. د برق کار و، په لږ ځنډ کې شیدې پخې شوې، پیاله مې په اوبو کنګالوله چې له لاسه مې وښوېده او پر ځمکه ټوټه ټوټه شوه. اوس مې نو ښیښې هم هغسې نه شوای پرېښودلی، لومړی مې د هغو په راټولولو پیل وکړ، ناڅاپه د ماشومتوب د دورې یوه لنډۍ را په یاد شوه، ورو- ورو مې د ځان سره زمزمه کړه:
(یار مې هندو زه مسلمان یم – د یار لپاره درمسال جارو کومه)
د ځان سره مې وخندل، وروسته مې بله پیاله د شیدو څخه ډکه په پتناسه کې کېښودله او لکه د هوټل شاګرد پتنوس په لاس ور روان شوم.

* * * * *

څلور شپې یې په کور کې ووتلې، صایمه اوس ډېره ښه شوې وه. د سر ټپ یې هم ښه شوی و، اوس هم یوه ورځ پس ډاکټر د هغې احوال اخیست.
یوه ورځ نږدې ماښام و، ډاکټر له کوره په وتلو کې راته وویل:
ـ ښاغلی ننګیال ! کوښښ وکړه چې تل یې همداسې خوشحاله وساتې. زه پوهېږم، تاسو یو د بل سره ډېره مینه لرئ، همدغه لامل دی چې هغه ډېر ژر ښه شوه.
که څه هم پرته له اقراره نورې ټولې د مینې خبرې اترې او ټوکې ټکالې مو سره ژوولې وې، خو بیا هم چې کله به له چوکاټه وتلې خبره رامنځته شوه، دواړو به یو بل ته له شرمه نه شوای کتلی.
د ډاکټر له رخصتېدو وروسته مې د ځان سره هوډ وکړ چې که هغه نشي راته ویلی نو ښځه ده، شرمېږي به- زه خو نارینه یم زه یې باید په ډاګه کړم. نور مې نو سر ټیټ ونیو، پر زینو باندې داسې په منډه وختم چې کله دوه او کله درې زینې مې د ګامونو ترمنځ پرېښودلې. د نور کله په شان ورغلم او د تخت پر ژۍ ورته کېښناستم، بهر خو مې د ځان سره په کلکه تړون کړی و، خو اوس مې ژبه را باندې درنېدله، څو ځله مې زړه راټول کړ چې ورته ووایم خو ونه توانېدم.
آخر هغه زما په حرکاتو شکمنه شوه ویې پوښتل:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ـ خيريت خو دی؟ څنګه وارخطا برېښې؟
رښتيا به هم وارخطا وم، ما ښکته کتل، هغې لاس زما تر زنې لاندې کړ او خپلو سترګو ته يې زما سترګې مخامخ کړلې، ويې پوښتل:
ـ ننګياله خيريت خو دی؟ څه در باندې شوي؟
سترګې مې بيا ښکته وغورځېدې، ومې ويل:
ـ نه پوهېږم.
دا ځل يې په دواړو منګولو زما مخ اوچت کړ، ويې ويل:
ـ هرو مرو څه خبره شته؛ ډاکټر خو به څه نه وي ويلي؟
ـ نه.
بيا يې په ټنډه کې ګونځې راپيدا شوې:
ـ نو بيا څه خبره ده؟
نور مې نو د زړه صبر مات شو، بې ځنډه مې د هغوی په خپله اصطلاح تر خولې ورته ووتل:
ـ I,I, I love you (زه، زه، زه تا سره مينه لرم)
هغې کټ وهل په خندا شوه، زه يې پخپله خبره پښېمانه کړم، داسې مې وانګيرله چې ګواکې پسخند يې وکړ، د يوې بهانې په لټه کې شوم، چې خپله خبره په ټوکه واړوم؛ ځکه زه او هغه ډېر سره لېرې وو، هيڅ باور مې نه کېده، خو هغې يو ناڅاپه خپل لاسونه راڅخه چاپېره کړل او غېږې ته مې راجوخته شوه، په ډېر احساساتي ډول يې وويل:
ـ زړګيه! زما ځانه! هغه وخت مو چې نه سره پېژندل ته مې لا په زړه کې ځای کړی وې، زه هم درسره مينه لرم، زه هم درسره مينه لرم.
تر لږ ځنډ چوپتيا وروسته يې زياته کړه:
ـ پوهېږې! چې ما پرتا څه وخت زړه بايللی؟
ما د نه په موخه سر وخوځاوه، هغې وويل:
ـ زما او ستا تر ملاقات دوه ورځې مخکې.
ـ په کوم ځای کې؟
په يوه وړه موسکا کې يې شونډې وخوځېدې:
ـ په همغه چوک کې، چې زه او ته سره مخامخ شولو.
زه بيخي چوپ پاتې شوم، هغې زياته کړه:
ـ تر تا پخوا مې هم له همغه چوک څخه مزدوران راوستل خو.

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

همدې خبرې سره يې خپل سر ته سوکان وويستل او په چيغو شوه:
ـ زه ډېره ګنهګاره يم. يا خدايه ! ما وبښه، ما وبښه.
دا ځل يې حرکاتو ته حيران پاتې شوم، کله ژړا کله خندا ، سمه لکه ليونۍ. ډېره مې ډاډه کړله خو ويې نه منله، زړه يې ښه په ژړا تش کړ، وروسته يې شونډې وخوځېدې:
ـ دا زه ښه ګڼم، چې همدا اوس دې په خپل اصليت خبر کړم، زه نه غواړم تا سره جفا وشي.
لږ څه غلې شوه، خو زه يې هم څه ويلو ته پرې نه ښودم، سمدستي يې سر را پورته کړ ويې ويل:
ـ د قاچاق له نوم څخه مې کرکه کيږي، خو څنګه وکړم ! مجبوره يم- د خپل مېړه قاتل لټوم. زما مال، دولت او دا کاروبار، دا ټول زما د مېړه دي.
هغې چې د مېړه وويل، زړه مې يو دم ښکته وښويد ، ځان راته د هغې په کور کې لکه غل داسې وايسېده، رښتياني ووېرېدم. د هغې دا معصومه څېره له خطره ډکه راته ښکاره شوه.
خو زه يې اوږدې انديښنې ته پرې نه ښودم، سمدستي يې زياته کړه:
ـ خدای خبر چې هغه بيا دې دنيا ته سترګې را لوڅې کړې. هغه په ښکاره خلکو ته يو سوداګر برېښېده خو په اصل کې لوی قاچاقبر و. يوه يې د سګرېټو فابريکه ده، چې دوه نيم سوه تنه همدا اوس کار پکې کوي. دوه لويې مغازې لري، او دواړه يې د قاچاقو مرکزونه دي.
صايمې د اوبو ګيلاس خولې ته پورته کړ، د اوبو يو غړپ وروسته يې زياته کړه:
ـ زما مېړه ساحل قريشي داسې نه و لکه زه چې له چوکه مزدوران راولم. نه،نه ! هغه خپل ځانګړې خلک درلودل، بيخي اصلي غړي. که به هغوی يو هم نه و ، بيا به همغه د ګدام منېجر رياض، کراچۍ ته مال رساوه.
هغې لنډه ساه واخيسته، وروسته يې کيسه وغځوله:
ـ ننګياله ! د دوه مياشتو وړاندې خبره درته کوم. يوه ورځ چې سبا ته يې د جمعې ورځ وه، د همغې جمعې پر نهه نيمو بجو يې بايد شل کيلو ګرامه هيرويين کراچۍ ته رسولي وای، خو داځل ټولو ځانونه وويستل، ساحل که هر څومره پيسې ورته زياتې کړې، بيا هم هغوی يې وړلو ته را وړاندې نه شول.
رياض يو بې کوره او بې اوره سړی و ، هغه ته يې په همغه ګدام کې ځای ورکړ، اوس شپه او ورځ پکې اوسېږي. داسې دی لکه د ده کور چې وي. هغه احسان هيرونکي هم ځان په

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

ناروغۍ واچاوه، ساحل ډېر ورته وويل خو هغه نامرده انکار وکړ. مازيګر و چې ساحل بېرته کورته راغی، راته ويې ويل:
ـ رياض خو نه راضي کېږي، وبرېږم چې د کلونو ګاک له لاسه ورنکړم.
ما ترې پوښتنه وکړه:
ـ نو څه تړون لرې؟
سمد ستي يې ځواب راکړ:
ـ نور يې يوه شېبه هم نه پرېږدم چې را سره و اوسېږي، هيڅ خبره نه ده، دا ځل مال زه پخپله ورم.
صايمې بيا د اوبو ګيلاس خولې ته پورته کړ، وروسته يې شونډې وخوځېدې:
ـ ننګياله ! هغه په دومره ډېر مال او دولت کې لا نوره هم هڅه کوله چې خپلې پيسې ډېرې کړي، ځان يې خطر ته ور کاوه خو دا يې نه ويل چې څه به ورپېښېږي. ډېر ښه شو چې همداسې شو، هغه نه منله، لږ به مې چې حقيقت ورته وو ايه، هغه بې غيرته به بې اختياره د طلاق خبره راواخيسته، زما په وس نه وه پوره، کنه ما چېرته پرېښود. پلار ظالم خو مې ددې لپاره ورکړم، چې د هغه په مال او دولت کې زما په وسيله ځان ورسره شريک کړي. ساحل لکه ما غوندې هيڅوک نه لري، هيڅوک نه، خو کاشکې زما د پلار ارمان پوره شوی وای، هغه تر ساحله پخوا ارمانجن مړ شو.
صايمې په ورغويو د اوښکو ډکې سترګې وموښلې وروسته يې کيسه بيا اوږده کړه:
ـ ننګياله ! ساحل په همغه ماښام له کوره ووت، خو په همغې شپه دوه بجې يې احوال راغی، چې هغه په روغتون کې دی، چا په ګوليو ويشتلی. خدای خبر هغه چا وويشت، خو نه يې ددې دنيا کړ او نه د هغې. له همغې راهيسې په کوما کې تللی، نور نو خدای(ج) خبر چې څنګه به شي؟بې حاله په شيخ زاهد روغتون کې پروت دی.
صايمه غلې شوه، او کيسه يې نوره په همدې ځای بس کړله. دا ښه شوه چې پخپله غلې شوه، کنه زما سرتمبه خو تمه وه، چې بايد اصلي کيسې ته راشي، چېرته چې را باندې مينه شوې ده؟
ياره ! انسان هم تل د نفسي غوښتنو اطاعت کړی دی، کله چې صايمې په سر کې د خپل مېړه نوم واخيست، زما په زړه کې يو ډول د رقابت اور بل شو، هغه غريب هلته په کوما کې پروت و او ما دلته د صايمې حسن او خوږې غبرګې ته په زړه کې ګوږې ماتولې، د ځان سره مې دا اټکلوله چې ګوندې همغسې په کوما کې له دنيا نه لاړ شي.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

ناڅاپه زما تر خولې په پښتو ژبه ورته ووتل:
ـ نورې او به څښې؟
هغه ونه پوهېدله، سر يې وخوځاوه:
ـ څه، څه؟
ورته ومې ويل:
ـ په خپله ژبه وغږېدم.
ـ نو څه دې وويل؟
خبره مې اردو کړله:
ـ همدا چې نورې او به څښې؟
تر ډېره پورې زموږ دواړو همدغه مضمون شو. د هر څيز په اړه به يې پوښتنه کوله چې هغه ته په پښتو کې څه وايي او هغه ته؟
دا وخت ساعت د شپې څه باندې لس بجې وې، ترې ومې پوښتل:
ـ وږې شوې نه يې؟
ـ نه ؛ زه نوره نه وږې کېږم.
ورغبرګه مې کړه:
ـ ته لکه چې په سترګو هم خوراک کوې؟
په خندا يې لاس را اوږد کړ او دواړه جوړه پخلنځي ته روان شوو، دا دوه ورځې زه په پخلنځي کې ښکته او پورته کېدم، دومره خوند يې نه را کاوه لکه نن شپه، آن پخلنځی راته ښکلی ښکاریده. هګۍ مو په ګډه پخې کړې، هملته ورته کښېناستو، د شرافت ټوټې سترګې را پورته کړې او غږ يې وکړ:
ـ بسم الله کړه !
هغې تر هغو پورې لاس ښکته نه کړ، تر څو ما مړۍ خولې ته پورته نه کړله، د پاکستانيو دا عادت دی چې هغوی د ډوډۍ خوړلو پر وخت خبرې ډېرې کوي، نه پوهېږم چې ولې؟ خو اوس زما په ګټه وې، ما ويل راځه همدا سې توده په توده ښه ده، د هغې پاتې کيسه مې منځ ته را وا چوله.
صايمې سمدستي سترګې را کې ښخې کړلې ويې ويل:
ـ پوليس خو به نه يې؟
ـ نه؛ خو ډېر اند ېښمن يم - چې هم را باندې مينه شوې او هم دې قاچاق را باندې يوو ړل.

د پښتو کتابونو پر ليکه نري www.ketabton.com

د هغې سترګې رډې راوختلې، داسې یې وښوده لکه پر حقه چې وي، په لوړ غږ یې وویل:
ـ هغه زما مجبوریت و ! زه یې بیا هم استوم او بیا هم، تر څو له همدغې لارې خپل دښمن ومومم.
ـ خو زه په دې نه پوهېږم، دا په څه ډول؟
هغې وویل:
ـ ما یو خوب لیدلی و، تعبیر یې څوکسا نو راته وکړ، خو ډېرو په همدې یوه خبره ټینګار کاوه چې زما دښمن په خپل کور کې را سره دی، خو زه یې نه پېژنم او نه مې وس پرې رسېږي، هغوی دا هم وویل چې زما دښمن به د بل هېواد یو اجنبي سړی مومي او د همغه له لاسه به له منځه ځي.
ـ ښه نو بیا، هر یو ولې په واقعیت نه پوهوې؟
ـ دا ځکه چې کار له خطره ډک دی، شاید هیڅوک حاضر نشي، او پوهېږې ! ته لومړنی تن وې چې کور ته مې راوستلې، هغه نور مې برابر ګدام ته بوول.
ـ زه خو دې هم بوتلم.
هغه له همدې خبرې سره چو په پاتې شوه او سر یې ښکته ونیو.
ما ورزیاته کړه:
ـ زه خو دادی اوس مخامخ درته ناست یم، خو د هغو نورو له حاله به خبره یې؟
هغې سمدستي سر راپورته کړ:
ـ خدای خبر، خو ریاض تور مخی راته وایي چې ځینې یې وتښتېدل او ځینې یې پولیسانو ونیول.
ورغبرګه مې کړه:
ـ او تا هم ومنله؟
ـ هو نو.
ـ ښه نو د خپل منېجر په اړه څه فکر کوې؟
هغې یوه لنډه ساه واخیسته ویې ویل:
ـ په هغه هم اوس باور نه لرم، ډېر دهوکه باز او دروغجن سړی دی، ما په همغې شپه ریاض ته وویل چې تا په ګدام کې د ځان سره ونیسي، ځکه ! ما دا فکر کړی و چې ته به د ګدام د ننه کار کوې، کیدی شي ستا په وسیله زما دښمن را پیداشي، خو هغه بی غیرته بیا هم، کراچۍ ته واستولې.

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

اوس زه وپوهېدم چې یوازې صایمه زما نه ده؛ زه هم د صایمې یم. خو یو خند چې لا پاتې و، هغه د صایمې مېړه و، که مې د شیطان منلي وای، شاید په همغه روغتون کې مې د هغه د وژلو بندوبست کړی وای، خو دا ښه وه چې خپل شرافت مې لکه د پلار په شان مخې ته درېده او له هغو وسوسو څخه چې زه یې په ګناه کولو مجبورولم، زما د واک لاسونه را لنډول.

* * * * *

ما د خپلو حدودو ماتولو هوډ نه درلود، خو د هغې له خولې یو ناڅاپه راووتل:
ـ ننګیاله! زه لا تراوسه هم د یو چا امانت یم، انسان ډېر کمزوری دی، نه چې له موږ څخه خطا سر وکړي.
وروسته اوچته پاڅېدله، ویې غوښتل چې د خوب تخت نور ماته پرېږدي او خپله پر ځمکه پریوزي، خو کله ما هغسې ورسره منله، بالښت مې راواخیست او زه پر ځمکه پریوتم.
هغې وویل:
ـ دغه ځای تاسره نه ښایي.
ما ټوکه وکړه:
ـ د ځمکې خلک پر ځمکه پریوزي او د اسمان خلک.
بې ځنډه یې زما خبره راغوڅه کړه:
ـ او د اسمان خلک به چېرته؟
ومې خندل، د هغې تخت ته مې اشاره وکړه او ومې ویل:
ـ له ځمکې لږ پاس پریوزي.
زما دا خبره تور ټوپک شوه، ښځه اوچته په ځای کې راکښېناسته او له ډېرې غوصې یې خپل سر ته سوکان وویستل، زه لکه رسوا شوی غل ځای پر ځای همغسې پر کیڼ اړخ پاتې شوم، د پښېمانۍ له امله مې نور قل هم ونه کړ. هغې تر ډېره راته کتل وروسته یې پښې له تخته راځوړند کړلې، راغله او زه یې تر لاسه ونیولم، ویې ویل:
ـ راپاڅېږه! ته هم عجیبه انسان یې ولا،
زه هم په چوپه خوله ورسره پاڅېدم، له شرمه مې سم نه شوای ورته کتلی، هغې په نرمه لهجه شونډې وخوځولې:
ـ ننګیاله! ته ولې دومره ژر خپه کېږې؟ پوهېږې! ستا خپګان زما د زړه وینې څښي.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نری

ما هيڅ ونه ويل، لکه ماشوم سر مې ټيټ نيولی غلی ناست وم، وروسته دواړه جوړه پر تخت څملاستو، خو هغه وخت له ما څخه يو کالبوت جوړ و او په خپل ځان مې افسوس کاوه، چې کله-کله خو مې دا يوه بې عقله خبره نه کولای.

* * * * *

مور دواړو سبا نهاری کاوه، چې نوکرې د خط يو پاکټ راووړ او صايمې ته يې ونيو، هغې پاکټ ته وکتل بې ځنډه يې ما ته راکړ، ليک په رښتيا هم ماته را استول شوی و، حيران پاتې شوم چې زما پته خو چا نه درلودله، دا نو په څه ډول تر ما راورسېد؟صايمه هم په دې کار حېرانه شوه. خير خو د پاکټ خوله مې ورخلاصه کړه، يوه ورځپاڼه پکې وه، چې په لومړني مخ کې يې د همغو څلورو پوليسانو پر تصويرونو زما سترګې ولګېدلې. بلکل همغه چې ما د کراچۍ پر لاره وژلي ول.
د ورځپاڼې سر ليک کې ليکل شوي ول: (څلور تنه پوليسان په څلورو ګوليو ووژل شول)
دا وخت صايمې وپوښتل:
ـ خير خو دی؟
صايمې ته مې هم هغه تصوير ور وښود، هغې وار له واره د خط پاکټ د ميز له سره راواخيست، ما ورته کتل چې د پاکټ له منځه يې يوه ټوټه کاغذ را وويست. لومړی يې ولوست وروسته يې ما ته ونيو.
په کاغذ کې ليکل شوي ول: (خان ! ورځپاڼه خو دې وليدله، خو زه ډاډ درکوم چې پوليسو ته دې نه ورپېژنم، او که چېرې د هيروينو پيسې دې راته ونه سپارلې بيا نو راته سخته هم نه ده)،د ليک په پای کې د نوم پر ځای ليکل شوي ول: (حتماً مې پېژنې)
صايمې ورځپاڼه راپورته کړله ويې وپوښتل:
ـ رښتيا به راته وايې ! دا تا وژلي؟
ژر مې په خوله لاس ورکېښود، تر لاس مې ونيوله او بېرته خونې ته وختلو، وروسته مې ورته وويل:
ـ هو؛ هغوی څلور واړه ما وژلي.
ـ مګر ته قاتل يې !
په داسې حال کې چې هغې خپل لاسونه ډېر خوځول، تر مټو مې ونيوله او يوه کلکه څپېړه مې پر مخ ورپورې کړه او په لوړ غږ مې وويل:
ـ آيا د قاتلانو وژل هم ګناه ده؟

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

که څه هم خوارکۍ ژوبله شوه، خو بیا یې هم د ځان پروا ونه ساتله او د واقعیت څرګندولو لپاره یې مخ راواړاوه، په آرامه لهجه یې وویل:
ـ ته نو څه وپوهېدې، چې هغوی قاتلان ول؟
ـ ځکه! هغوی زه وژلم.
صایمې لکه زما خبره چې بیخي اورېدلې نه وي، خپلو ویښتانو کې یې ګوتې تېرې کړلې او په لوړ غږ یې وویل:
ـ خان، خان! ما نه غوښتل چې ته یو قاتل و اوسېږې.
خو ما ته نوره حوصله نه شوه را پاتې، آخر یې اړکړم چې په کیسه یې باید و پوهوم، کنه دا وخت خو د هغې د خبرولو هم نه و. د پیسو صیف مې په همغې لومړنۍ شپه د هغې تخت لاندې ایښی و، لاس مې ورتېرکړ او د صایمې مخې ته مې کېښود.
هغې چې ډالرو ته وکتل، بیا یې ماته سترګې راواړولې، خو ما ورته نور د خبرو کولو وخت ورنکړ، کیسه مې له همغه ځایه ورته پیل کړه چې زه یې په ګدام کې تور منېجر ته پرېښودم، چې کله مې تر جناح روغتون پورې راورسوله، صایمه داسې شوه لکه لړ مخکې یې چې درواغ کول، زما غېږې ته راجوختېدله او په ژړغوني آواز یې وویل:
ـ زه ډېره ظالمه یم، زه ډېره ظالمه یم، ما وبښه، لطفاً!

* * * * *

اوس د ماسپښین څه باندې درې بجې وې، صایمه راته ودرېدله، زما یو ځل بیا زړه ورته وسولېده، هغې چې هر څومره خپل ځان ساده کاوه، همغومره ښکلې کېدله، دا ځل یې ویښتان ټول شاته تړلي ول، زرغون ټیکری یې پر سر او لیمو رنګه جامې یې اغوستې وې، غږ یې وکړ:
ـ راځه چې شیخ زاهد روغتون ته ځو.
زه خو وپوهېدم چې د خپل مېړه احوال اخلي، ښه را باندې ونه لګېدله، دا رښتیانی همداسې ده؛ همغه ځای سوځي چې اور پرې بلېږي. هملته زه د دوو بنو له زړونو خبر شوم او و مې منله چې په هېڅ ډول هغوی نه دي ملامتې، که هغوی هر څومره بې اتفاقي وکړي لاهم کمه ده.
هغې بیا غږ وکړ:
ـ ننګیال صاحب! تاته وایم را ځه چې ځو.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

آخر ورسره پاځېدم، خو زه د پاکستان له زندان څخه ډېر وېرېدلم، خلکو يې کيسې راته کړې وې، ما ويل پر لاره مې تور منېجر و نه ويني پوليسو ته به مې په لاس ورکړي. خپل موبايل مې چالانه کړ او يو ځل بيا مې د تور منېجر شمېره ډايله کړله.
صايمې وپوښتل:
ـ چا ته زنګ وهې؟
ـ ستا اعتباري منېجر ته.
ـ د څه لپاره؟
دا وخت د هغې ځواب پاتې شو او د تور منېجر غږ په موبايل کې را اوچت شو:
ـ خان ! دا ښه ده چې هوښياري دې وکړه، کنه زه دې بې عقلۍ ته اړ کولم.
ما ورته وويل:
ـ نه، نه منېجر صاحب ! تا سره خو.
خبره يې راپرې کړله:
ـ د پيسو خبره کوه ! څه وخت يې راته سپارې؟
د موبايل لوړ غږی فعال و، صايمې ټولې خبرې اورېدلې، هغې په غوږ کې راته وويل چې همدا نن شپه ورسره وټاکم. همغسې مې ورته وويل.
تور منېجر کټ وهل په خندا شو:
ـ ايله چې دا ځل دې د کار خبره وکړه، بلکل سمه ده، د شپې يوولس بجې پر محفوظ چوک د پيسو سره ولاړ اوسېږه، زه هملته درځم.
ما ترې وپوښتل:
ـ ولې ګدام ته؟
ـ نه- نه، ما ګدام پرېښی دی. او ګوره ! که هوښياري دې وکړه بيا خو زما سر کې هم ماغزه شته.
صايمه له ډېرې غوصې نه توره شنه واوښتله، ټنډه يې په ګونځو بدرنګه شوه ويې ويل:
ـ روغتون ته نه ځو، همدا نن شپه زه پخپله رياض وژنم.
ما خولا پخوا دا فکر کړی و، چې که صايمه خبره شوه بايد مخه يې ونيسم، کنه نو د ځان سره به ما هم په هغه تور مخي ووژني.
ورته ومې ويل:
ـ نه- نه، دا ستا کار نه دی، اوس ستا د دښمن، دښمن زه يم.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

هغې هېڅ ونه ویل ما ورزیاته کړه:
ـ او څرګنده هم نه ده چې ساحل یې ویشتلی کنه؟
ـ نه ننګیاله، زړه مې همدا اسې راته وایي، قاتل همدی دی.
ومې ویل:
ـ د زړه خبرې دا وخت مه کوه ! ځکه زړه یوازې د مینې دی.
صایمه موسکۍ شوه:
ـ همدا ته یې، بلکل ته ! همدغه ستا ټولې نښې زما د خوب په تعبیر کې راته ویل شوې دي، ته زما دښمن موندلی شې خو.
خبره مې ور پرې کړله:
ـ خو زه به هم سر پکې خورم،کنه- ما خو درته په لومړۍ ورځ په همغه چوک کې وویل چې ځان خو به ورپسې لاهو کړم.
د صایمې له سترګو اوښکې راماتې شوې، ما ورزیاته کړه:
ـ نه لیونۍ، همغسې بېرته وخانده ! خوبونه خو د تقدیر لیکنې نه دي چې تغیر نه کوي.
خو ویې نه منله همغسې په ژړا له خونې ووته، زه ورپسې په زینو کې ور ښکته کېدم چې د کور ټلېفون په صالون کې وچونګېده.
صایمې د ټلیفون هېڅ پروا ونکړه او لاړه پر مخ ووتله، ټلېفون هم په یوه ساه ګډ و، تر هغو پورې چې زه ورغلم او غوږۍ مې راپورته کړ.
له هغه اړخه د مېړه قریشي پوښتنه وشوه، خو صایمه قریشي له صالونه وتلې وه، سړی ډېر وارخطا ایسېده، ویې ویل:
ـ له شیخ زاهد روغتون څخه ډاکټر اشرف خبرې کوم، مېړه ته ووایه چې ناروغ یې ښه نه دی، هر څومره ژر چې کولای شي رادې شي !

* * * * *

روغتون که هر څومره ښه ځای شي، بیا هم تر هغو پورې څوک نه ورځي تر څو ورته اړ نشي.
روغتون ته څېرمه له موټر نه ښکته شولو او دواړه څنګ په څنګ روغتون ته ننوتو، اوس نو زه صایمې ته ګورم چې په کومه خونه ورننوځي، هغه مخکې زه ورپسې یوې خونې ته ورننوتلو.
صایمه ناڅاپه ځای پر ځای ودرېدله، شا اوخوا یې سترګې واړولې خو په خونه کې یې هېڅوک ونه لیدل، تشه توره وه. دا وخت زما تر شا یو نارینه غږ را اوچت شو:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ـ سلام عليکم، مېرمن قريشي !
تر هغو مې چې ورکتل، هغه زما مخې ته ودرېد ، صايمې په وارخطايی ترې وپوښتل:
ـ ډاکټر اشرفه ! هغه ساحل؟
ډاکټر ځواب ورکړ:
ـ ما وبښه مېرمن، ما ستاسو کور ته زنګ وهلی و ، خو تاسو پر وخت راونه رسېدئ، هغه اوس پوره ساه ورکړېده.
صايمې ما ته وکتل او په ژړا شوه، د ډاکټر پر اوږه يې سر ورکېښود او لکه د ماشوم غوندې يې چيغې پيل کړې، که څه هم ډاکټر د پاخه عمر سړی و خو زما پر مغروره نفس نه آوارېدله، زړه مې آن ستوني ته راپورته شو. نور نو زغم را پاتې نه شو، صايمه مې له دواړو متو ونيوله او له خونې نه مې وويستله، تر هغو يې چې جنازه په امبولانس کې ايښودله، موږ په دهلېز کې انتظار کاوه. صايمې ژړل او ما هم د غمشريکی لپاره خپلې شونډې ځوړند نيولې وې، وروسته يې چې د جنازې تابوت په امبولانس کې کېښود ، صايمې وويل:
ـ زه هم په امبولانس کې ورسره ځم.
بې اختياره مې تر خولې ورته ووتل:
ـ نه، ته نشې ورسره تللی ! نور هغه ستا محرم نه دی.
صايمه را باندې را برګه شوه:
ـ ته بيا څوک يې چې دا خبره کوې؟
که څه هم خبره يې ډېره ترخه را باندې ولګېدله، خو هېڅ عکس العمل مې و نه ښود ، بيا مې همغه خبره ورته وکړه:
ـ نه صايمې ! زه راضي نه يم، دا کار ناروا دی.
هغې خپل لاس زما له لاسه څنډ واهه او په لوړ غږ يې وويل:
ـ ته نو په کوم دليل راسره روا يې؟ زه په امبولانس کې ځم، وپوهېدې.
همدا يوه خبره وه چې نور يې د بېلتانه ديوال ترمنځ ودراوه، که څه هم دومره غټه خبره نه وه، خو هسې د بېلتانه سبب شوه. زه نور ترې روان شوم، تر شايې دوه درې ځله غږ هم را پسې وکړ، خو په زړه مې د صبر خاورې واړولې او په مخ له روغتون څخه ووتم.
کله کله انسان ته له مجبوری دا ډول پېښې را مخکې کېږي، کنه هيڅوک په غم او خپګان نه دي خوښ. د سړک پر غاړه تر ډېره ځايه پورې تللی وم، ما ويل د خپلو ملګرو خونې ته به

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ورشم، خو هلته مې د تور منېجر سره نن شپه ژمنه کړې وه، چې درې لکه ډالر به ورته سپارم سم لکه پور يې چې راباندې وي، د غله زوی ! خو اوس راسره په جېب کې درې زره کلدارې هم نه پوره کېدلې، حيران پاتې وم، څه وکړم؟ تر افغانستانه خو مې پوره خرڅه کېدله، آن يو سوغات موغات مې هم اخستلی شوای، خو غټه بې ننګي راته درېدله، همدا چې تورمنېجر به مې بيا د تېښتې کيسې هر چاته کوي، وايي به چې يو بې ننګه پټان و داسې و او.........

ګرمۍ ډېر په تنګ کړم، د تندې له لاسه مې خوله وچه کلکه شوه، هلته مې له يوه دوکان څخه يو بوتل يخې اوبه راواخستلې، مخامخ يو پارک و په هغه کې کرار د يوې ونې سيوري ته پريوتم. تر ډېره مې د فکرونو کتاب ولټاوه، خو هېڅ کومه غوره لاره مې ونه شوای موندلای، بلاخره مې موبايل له جېبه راوويست او تور منېجر ته مې زنګ وواهه.

له هغه اړخه بيا د هغه بې ډوله غږ راپورته شو:

ـ آآ، خان ! د شپې يوولس بجې خو لا لېرې دي.

زه چې له ډېره خپګانه پر خپلو خبرو نه پوهېدم ، ومې ويل:

ـ خو زه غواړم همدا اوس درسره وګورم.

ـ ياره پټانه ! ډېر چلباز يې.

ـ نه، نه- هېڅ خبره نشته.

ويې پوښتل:

ـ نو د څه لپاره مې غواړې؟

ما غوښتل چې له نږدې ورسره وغږېږم، تر هغو به يې په تمه کوم، تر څو يا پيسې ورته وسپارم او يا يې هم له دنيا نه تېر کړم.

ورته ومې وويل:

ـ ډېره ضروري خبره ده، ځکه مې زنګ درته وواهه.

ـ ښه نو ؛ زه چېرته درشم؟

ـ په نوم يې نه پېژنم، په يو پارک کې ناست يم، مخامخ د MBC په نوم يوه ودانۍ ولاړه ده.

هغه وويل:

ـ ښه،ښه- څه سمه ده، زه درځم.

زه نو په دې فکر کې وم چې هغه به اوس يو بې زهرو مار وي، تر هغو چې پيسې تر لاسه کوي د هېڅ کوم غبرګون هوډ به هم ونلري، ځکه مې ښه په ډاډه زړه خپله پټه ورکړله.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

* * * * *

زه په چورتونو کې ډوب شوی وم، د صایمې غم مې کاوه چې دا څنګه یو دم سره جدا شوو؟ هغې ولې داسې وکړل؟ماته بیا ګوره! دا څو شپې چې په خوندونو کې وم هېڅ خبره نه وه، نن بیا څنګه اسلام را په یاد شو؟ او په روا او ناروا وپوهېدم، خو اوس به یې په څه ډول را پخلا کړم؟ دا هم بې ننګي ده چې زه بېرته پخپله ورشم، او که ورنشم تورمنېجر ته به پیسې له کومه موم؟

همدا چورتونه ول چې په څنګ کې مې یو توربخونی سړی کښېناست، وار له وراه یې تورې شونډې وخوځېدې:

- پاکستانی خو نه راته برېښې؟

ما مخ ورواړوه:

- نو؟

- نو خامخا پټهان یې!

پوه شوم چې د تورمنېجر سړی دی، ورته ومې ویل:

- د کار خبره کوه!

هیسته راهیسته یې وکتل، وروسته یې بیا تورې شونډې وخوځېدې:

- ریاض بهایي بهر پر سړک درته انتظار کوي.

ما هم نوره اوږده نه کړله او ورسره پاڅېدم، زه نو په دې تمه وم، چې یوه دوه ورځې خو به خامخا مهلت راکوي، خو خبر نه وم چې هغه آن زما د وژلو تیاری نیولی دی.

د پارک دروازې ته مخامخ یوه طلایي رنګه ډاډسنه ولاړه وه، په هغې کې وروختم، ما پسې هغه بل تن راوخوت، په موټر کې هغوی څلور تنه شول او زه یو، هغه هم د شا په سیټ کې د دوو تنو تر منځ ناست وم. یوازې د هغوی غاښونه د خبرو پر مهال سپین ښکارېدل، نور سم لکه کارغانو سره چې ناست یم، دغه یې لاڅه کوې، داسې بد ټینرونه یې اچول چې بیخي یې زما نفس را په تنګ کړ.

دا وخت تورمنېجر زما پر اوږه لاس راکېښود ویې ویل:

- ښه؛ اوس خبره کوه! څنګه چل دی؟

ورته ومې ویل:

- که یو دوه ورځې نور هم وخت راکړې.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

له همدې خبرې سره يې يو ټينګ سوک پر مخ راپورې کړ چې آن په سر کې مې څرېکې شوې. مخکني تن خو وار له واره تومانچه مخامخ راته نيولې وه، تور منېجر موټروان ته په بله ژبه يو څه وويل، وروسته يې دوه درې سوکان نور هم ووهلم، بيا يې خپلې تورې منګولې زما په ګريوان کې را ښخې کړلې ويې ويل:
ـ ته څه فکر کوې؛ ما به نور هم وغولوې؟ نه، نه! نور دې نه پرېږدم، تا زما پوره څلور تنه وژلي، کله دې بې مرګه پرېږدم.
ايله چې عقل مې سر ته راغی، خو اوس او به تر ورخه تېرې وې، هېڅ مې نه شوای کولای، يوازې د خدای هيلې ته مې ځان وسپاره او بس.
توره تياره وه، موټر دا وخت د باغونو په منځ کې روان و، ګڼ ګڼ باغونه په مخه راتلل، شپه وه، نه پوهېدم چې د څه شي باغونه ول خو يوه او بله خوا يې د سړک ښه پوښلې وه، موټر ښه په منډه روان و، او د دوی ظالمانو هم چې زړه به يې شو، يو يو ګوزار به يې را باندې کاوه. دا وخت يې د يو باغ پر دروازه موټر ورننويست، د باغ څخه لوړ ديوال تاو شوی و، بيخي لوړ. زما دا خپل ځانته وار په وار غوصه راتله چې بې عقله سر تمبه افغانه! په هغه تور پنجابي پورې به دې خندل، دال خور به دې ورته ويل، اوس دادی د همغه دال خور په دام کې راګير شوې.
خو نوره مې هېڅ کومه لاره چاره نه درلوده، پرته له آيت کرسي څخه چې هغه مې آن په کوچنيوالي کې د جومات له مولوي صاحب څخه په يادو زده کړې وه، هغه به تل همدا ويل چې آيت کرسي شريف د هر ډول بلا مخه نيسي.

* * * * *

د باغ په منځ کې يوه سپېره خونه وه، هغې ته يې ورننويستم، وروسته يې چې دروازه راپسې بنده کړله، خونه تپه تياره شوه، خپل ځان مې هم نه شوای ليدلی، يوازې يوه کوچنۍ کړکۍ يې لرله، خو په هغې کې يې هم ډبل سيخان تېر کړي ول، ورپسې يې بيا يوه سيمي جالۍ هم نيولې وه، نور ګېرچاپېره تور ديوالونه ول. فکر مې وکړ چې د زړه خوږي لپاره خو يې خدايزده که دا جالۍ نيولې وي، تور مخی ډېر ځيرک دی، حتماً يې د مرغيو لپاره نېولې ده چې دننه په خونه کې ځاله ونکړي او بيا به يې زندانيان وخوري. توبه، توبه! دومره سخته دښمني خو ولاکه تر اوسه شيطان هم له انسان سره کړې وي.
زړه مې وار په وار راتنګېده، يو خو ګرمي وه، بل پکې ډېر بد بوی لګېده، هېڅ کومه چاره مې نه شوای سنجولای، هغه د ټوکيانو خبره: (چې خدای کړه درته پېښه نو ځان کړه ورته

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

مېښه)، کرار مې د کړکۍ مخامخ ديوال ته ډډه ووهله او د پاک خدای(ج) هيلې ته کښيناستم. هغوی لا د خونې په خواکې بهر ناست ول، خونې ته د چرسو بوی رانووت، البته چرس يې وهل، پخپل منځ کې يې کله پنجابي او کله سندي ژبه کوله، زه ډير پرې نه پوهېدم، ځکه غږېې سم نه راته، خو مطلب مې ترې اخيست.
تورمنېجر ډېر په کړس غږېده، د هغه دوه خبرو زما ټول عقل راوينښ کړ، ايله مې ځان او جهان وپېژندل، يوه يې دا خبره وکړه چې: (د پټان پروا نه راځي، ديارلس تنه مې دلته په همدې ډول وژلي دي، د هغوی چا پوښتنه وکړه؟ چې دده به وکړي)، بله دا چې: (صايمه هم وژنم، مال او دولت يې ټول زما دی، هغه نور هيڅوک نه لري، لکه ساحل مې چې وواژه دا به هم په يو ډول له دنيا نه تېره کړم).
شا او خوا نيم ساعت به يې مجلس کړی وي، وروسته يې غږونه ورو- ورو لېرې کېدل تر هغو چې بيخي پسې ورک شول.

* * * * *

عقل او فکر مې دواړه ستړي کړل، خو هېڅ د خلاسون کومه لاره مې ونه موندله، تر دې چې سپوږمۍ د همغې کوچنۍ کړکۍ له لارې خپله رڼا راولوروله، د خونې منځ يې څه ناڅه رڼا کړ، په خونه کې يو ټوټه ټوټه پوزی هم خورو، ښه و تر سمتېو بيا هم بلا پسې و. دا وخت مې ناڅاپه د خونې په کونج کې پر دوو تنو سترګې ولګېدلې، ورنږدې شوم، هغوی له خوځېدو لوېدلي ول، خو ساه لا پکې غړېدله، تبيت مې ډېر ورته وران شو، لکه ما غوندې هغوی ته به هم مور او پلار په تمه ول، چې زامن به يې مزدوري کوي او څه پيسې به وروړي. خو دوی کمبختانو د ژوند وروستۍ شپې دلته د تورمنېجر په تور زندان کې تېرولې، هغوی دواړه هم پښتانه ول، نور يې د ډېرو خبرو کولو توان نه درلود او نه هم ماته لازمه وه چې ټکي په ټکي مې بيان ترې اخيستی وای.
بلاخره مې هوډ وکړ، چې همدا نن شپه که په غاښونو هم وي بايد د وتلو لاره وباسم، کنه نو دا سې به شم لکه دا دوه نور چې رنې رنې ګوري او هېڅ يې په وس نه دي پوره. د دروازې له ماتولو څخه مې تمه وشلېدله، د اوسپنې پخه دروازه وه، ډېر زور مې پرې وواهه خو بلا هم ونه وهله.
وروسته مې په ديوال کې يو تور چاک تر سترګو شو، خو هغه د مېږيانو کتار و چې پر ديوال يې توره ليکه جوړه کړې وه، د هغوی چورت هم نه و خراب چې دا زندان دی او که لاره؟

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

زما خيال لکه د ماشوم غونډې ورسره اخته شو د ځان سره مې وويل: (که مېږيانو بهر ته لاره کړې وي، زه به هم ورسره ووځم) خو بېرته په خپلې خبرې پورې خندا راغله: (لکه چې ليونی شوم که څنګه؟).
په سر د هغې مې بيا هم سترګی ور پسې څارکړلې، هغوی يو تر بله تېر او بېر کېدل، څوک له چته غولې ته را ښکته کېدل او څوک پورته چت ته ختل. ما ويل چې مېږيان مړه نشي ډېر په احتياط مې يوه ټوټه پوزی راواړاوه، ورپسې مې بله ټوټه پوزی هم پر دا بله راواړاوه، دا وخت يو موږک را پيدا شو، په منډه خپلې سوړې ته ننوت. اوس مې نو د موږک سوړه هم وموندله، دا ځل بيا لکه ليونی د ځان سره په خبرو اخته شوم: (کاشکې د موږک سوړه د مېږيانو د ځالی پر ځای وای، لږ خو به مې د دروازې غورځولو لپاره يوه چوله موندلې وه، ځان ته مې غوصه راغله چې: (هلکه ننګياله! ورځ دې وګرځېدله). په رښتيا هم انسان ډېر حريص وي، لومړی مې د مېږيانو ځاله لټوله، وروسته چې د موږک هغه را پيدا شوه، غوښتل مې چې د دواړو ځالو ځايونه سره بدل شوي وای، لاړم د موږک سوړې ته کښېناستم، په فکر کې ډوب شوم چې: (ياره، دا انسان هم هسې خوشې غټ دی، ده ته به په هر ځای کې لويې او لوړې دروازې له کومه کېږي، اوس که د موږک په شان بې قده بې قامته وای، له دې سوړې به مې خامخا اوس ځان ويستلی و).
بيخي مې د ليونتوب چورتونه وهل، آخر لکه څوک چې راته ووايي: (پاڅېږه! په چورتونو خو نه کېږي، هغه دی مرګ په خپلو سترګو وينې که د موږک په څېره نشې کېدلی د هغه سوړه خو د ځان لپاره لويولای شې، پاڅېږه! لاس په کار شه!)، ماسره هېڅ شی نه و، موبايل او پيسې خو تور منيجر را څخه اخستي ول، په موبايل سوړه نه لويېدله خو د يو چاسره مې اړيکه پری ټينګولای شوله، خو د انسان خپل همت او حوصله تر ډېرو وسلو غوره دي، هغه هم که په رښتيني ډول ترې ګټه واخستل شي، نو هېڅ څيز يې مخه نشي نيولی.
د خونې غولی سمټي و، څو ځايه مې د هغې سوړې شااوخوا په سوک ووهله، څه نا څه تشه راته وايسېدله، لاس مې ورننويست، لومړی زما دوه ګوتې پکې ځايېدلې، ورو- ورو مې ټولې منګولې ته پکې ځای جوړ کړ، وروسته مې ښه په کلکه دوه درې ټکانونه ورکړل چې له وروستي ټکان سره سلامت تېږکی(چمله) راواوښت.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړی

د موږک سوړه په دېوال کې بهر ته وتلې وه، څه به اوس د لپې لپې خاورې کیسه کوم، شا اوخوا نیم مترمربع ځمکه مې د ټوټه شویو سمټو په وسیله ژوره کړله دیوال پاس د ځمکې پر سر ولاړ پاتې شو، دومره خوشاله شوم لکه ماشوم چې اختر ته خوشالیږي.
زه ورته لومړی د افغانستان د دېوالونو په فکر کې تللی وم، ما ویل دا به هم چې کم وي نیم متر خو به په ځمکه کې ښخ وي، خو فضل د خدای(ج) و، نه په هغه ډول سورور او نه هم په ځمکه کې ښخ و، که څه هم دېوال یوه خښته و، خو زه یې ډېر ستړی کړم، ایله مې د سهار تر لمانځه مهاله دیوال سوری کړ، د رڼا په لیدلو مې دمه جوړه شوله، غټه ساه مې واخیسته، وروسته مې د ځان په اندازه سوړه لویه کړله او بهرته ترې ووتم.
د لاسونو ګوتو ته مې ایله بهر پام شو، سرې وینې ترې بهېدلې، دننه خو مې ځکه باک نه پرې راووړ، چې مرګ ساعت په ساعت را لنډېده، دا ښه وه چې د موږک سوړه د دېوال خواته را پیدا شوه کنه په تشو لاسونو مې چېرته دومره توره کولای شوله، هغه ښوی دېوال او سمټې غولي ته به لاس تر زنې ناست وم.
اوس نو لمر راختلی و، باغ ته مې کتل چی نه یې سر ښکارېده او نه یې بر، ټولې ونې پکې د آمونو ولاړې وې، د سوړې له لارې مې هغه دوه تنه نه شوای راوېستلای، په منډه تر دروازې راتاو شوم، دروازې ته غټ کولپ پروت و، خو ما یې نور هېڅ غم نه کاوه، تش لاس نه وم چې لیوني چورتونه مې ورته وهلي وای، کولپ ته مې غټ کاڼی وویست، څلورم و که پنځم ګوزار سره مې لاندې په ځمکه راوغورځاوه، دروازه مې پرانستله، هغوی دواړه مې یو یو پر شا باندې د باغ تر دروازې راوړل، اوس حیران پاتې وم چې د باغ دروازه په څه ډول پرانیزم؟ ځکه! هغه هم له بهره را پسې تړل شوې وه.
کله کله د وېرې او یا غوصې له امله سړی داسې کارونو ته اړ شي چې وروسته یې بیا خپله هم په لیدلو حیرانیږي. د دېوال په خواکې لوړ لوړ چنارونه ولاړ ول، پر یوه چنار مې ځان ورونښلاوه او ورو- ورو پرې وروختم، وروسته ډېر ښه په اسانۍ د دیوال پر سر ورواوښتم، که څه هم دېوال لوړ و، خو بې اختیاره مې لاندې ځان وغورځاوه. یوه پښه مې ډېره وخوږېدله، خو د وېرې له امله مې هېڅ باک پرې رانه ووړ او روان شوم.
که د غسې چا راته ویلي وای چې ورشه! د هغې خونې دیوال په لاسونو سوری کړه او بیا له دغه لوړ دیواله لاندې ځان راوغورځوه، منل خو یې پر ځای پرېږده، څومره به مې ور پورې خندلي ول، چې دا لیونی ګوره! دا څه وایې؟

د پښتو کتابونو پر لیکه نرۍ www.ketabton.com

خير خو د باغ دروازه مې هم پرانستله، دواړه انډيوالان مې يو، يو له دغه ځايه پر شا باندې ډېر لېرې يووړل. لکه مار خوړلی چې له پړي ډارېږي، د لېرې به مې له خلکو څخه لاره چپه کړله، ځکه ! ما ته دا وخت هر پاکستانی تور منېجر برېښېده او له هر يوه څخه وېرېدلم.

* * * * *

د شپې ناوخته اسلم په خپلو پښو راودرېد او سورګل خو آن مازيګر لا د خپلو پښو شوی و، هغوی دواړه د سوات ول او په سوات کې هم په يوه کلي کې اوسېدل، دوی هم صايمې لکه ما غوندې دواړه يو ځای تور منېجر ته سپارلي ول، د اسلم د واده درې مياشتې وتلې وې، هغه د پلار او مور يو زوی و، خو سورګل بيا په ورونو کې پټ و، ټول پنځه ورونه ول او تر اوسه يې لا دوه ورونه تر ده مشران بې واده ګرځېدل.
تر نيمې شپې مو ښه د زړونو خواله سره وکړل، ډوډۍ نه وه خو د باغونو په ميوو مې چې هغوی دواړه راورغول، همغسې مو ځانونه هم ورباندې ماړه کړل، وروسته مو په کراره يوې خواته مخه وکړه، تر يوه ځايه پورې نور هم باغونه په مخه راتلل، نوره بيا اواره دښته وه، هر لوری راته څرګندېده.
سورګل يو ناڅاپه غږ وکړ:
ـ هاغه دی سړک ! موټرو ته ګورئ چې ښکته پورته کېږي.
دا وخت اسلم تر مورږ دواړو مخکې شو وېې ويل:
ـ هو ولا، ياره سورګله ! زما خو نور له پنجابه توبه ده، زه خو په همدې شپه کور ته راوانېږم.
سورګل وخندل:
ـ ځه مړه ! جېب کې دې د مورېک لکۍ نه سپېره کېږي، ته بيا کور ته ځې.
ـ ولې ياره ! ټول خو به داسې نه وي لکه دا کافر چې و.
خو ما هېڅ ونه ويل، په پټه خوله ورسره روان وم، يو وخت يوې کچه لويې لارې ته ووتلو، د موټرو هم ور باندې تګ راتګ شوی و، همدا لاره مو ونيوله تر هغو چې پاخه سړک ته ووتو.
ما شوم چې نوی په لوستلو راځي، نو هغه ډېر په اسانه کولی شي چې الف، ب، ت، ث له يوې مخې ولولي، که چېرې په منځ کې د يو توري پوښتنه ترې وشي بيا به ړنې ړنې ګوري او لوستلی به يې نشي. مورږ هم چې کله د لارې سرته ووتلو، ايله مې وپېژندله چې څو ورځې مخکې د هغو څلورو پوليسانو تر وژلو وروسته زه پرې راغلی او ببرته تللی وم، هملته مې سردار را په ياد شو چې سړيه دا لاره خو د هغه حجرې ته ورغلې ده.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړی www.ketabton.com

اسلم او سورګل ته مې د سردار د حجرې وويل، چې شپه به يو ځای هملته تېره کړو. خو دا ځل سورګل هم د اسلم سره په يوه خوله شو، هغه سر ښکته نيولی و، غړ ترې راوخوت:
ـ ننګياله وروره ! تا پر موږ ډېر غټ احسان وکړ، خدای دې مه خواروه، که ته نه خپه کېږې، موږ به کور ته لاړ شو.
که څه هم د انډيوالی په دود مې ډېر ورته وويل چې پاتې شي، خو ويې نه منله، هغوی له سرکه بلې خوا ته يو قدم هم نه تلل، هملته د موټر په تمه ودريدل، زه هم تر هغو ورسره و درېدم تر څو د يو موټروان په زړه کې خدای پاک د رحم اوبه توی کړې او موټر يې ودراوه، په موټر کې ګڼ شمېر سپرلی ناسته وه، دواړه ښه په جرأت وروختل او د يوې خدای پامانی په ويلو سره رانه پنا شول.
البته د هغوی به همدومره په وس پوره وه چې به تلو کې يې راته وويل: (خدای دې مه خواروه)
ما د هغوی په همدې خبره زړه ډاډه کړ او د سردار حجرې ته وخوځېدم، تر هغو مې بلې خواته مخ هم ونه ګرځاوه تر څو مې د حجرې دروازه ورو ټکوله، سردار خو زما له کارو باره خبر و، هغه زما په ليدلو ډېر وارخطا شو، تر هر څه د مخه يې وپوښتل:
ـ پوليس خو به نه وي درپسې؟
و مې ويل:
ـ اوس هغه سړی نه يم، پوليس ما څه کوي.
خو سردار زما په خبره باور ونکړ، خپل زوی يې له خوبه راويښ کړ، ورته ويې ويل:
ـ زمانه ! ته ورشه بهر وګوره، چې پوليس نه ښکاري، هله بچيه !
د سردار زوی مې تر لاسه ونيو او راومې ګرځاوه، نوره حوصله مې نه وه چې خبره اوږده کړم خو چاره مې هم نه درلودله، اړ شوم چې بايد قناعت ورکړم، ورته ومې ويل:
ـ سرداره ! کيسه اوږده ده، خو اوس دا ومنه ! نه قاچاقبر يم او نه هم پوليس راپسې دي.
ايله چې سردار په کرار شو، نور يې څه ونه ويل، سمدستي يې پر يوه کټ توشکه خوره کړه ويې ويل:
ـ ته اوس آرام وکړه، سبا به د خيره غږيږو.
ما خو خپل ځان نه و ليدلی، خدای خبر زه به په څه حال وم، بدن مې وار په وار را باندې درنېده، لکه ټول ځان مې چې ټوک- ټوک وي، هېڅ مې نور خپل غړي نه شوای راټولولای.
وروسته مې پر هډونو خوږ راولګېد، داسې سخته تبه مې شوه ما ويل هډوکي مې ټول

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

مات دي، سردار يوه د ځان خوړي ګولۍ راکړه، تر يوه وخته پورې لا ويښ وم، نور بيا پر ځان نه يمه پوهېدلی او همغسې خوب وړی وم.
يو وخت مې چې سترګې رڼې کړې، په سپېره چت مې سترګې ولګېدلې، داسې راته وبرېښېد، لکه د تور منېجر تور زندان، اوچته را پاڅېدم، ګورم چې سردار د کټ پر ژۍ راته ناست دی او د قرآن کريم تلاوت کوي، زړه مې بېرته پر ځای شو، غټه ساه مې واخسته، زما نور بدن ښه و، يوازې د لاسونو ګوتې مې خوږېدلې، کتل مې چې ټولې په سپين ململ باندې پېچل شوې وې، حيران شوم چې سردار زما د خوږ احساس څنګه کړی دی؟ دا وخت سردار قرآن کريم ښکل کړ، پاس پر رېکي يې کېښود، وروسته يې زوی ته وويل:
ـ زمانه ! هله بچيه- تشناب ته اوبه په منډه يوسه !
بيا يې تر شا غږ وروکړ:
ـ ګوره ! هغه زما سپينې جامې هم هلته ورته ځوړند کړه !
ما نو داسې فکر کاوه چې البته يو ساعت يا دوه ساعته به مې خوب کړی وي، ځکه لا همغسې توره شپه وه، خبر نه وم چې پوره ورځ تېره شوې ده او د بلې شپې ما خوستن دی.

* * * * *

د ځان وينځلو سره زما د بدن ټول هډونه سپک شول، سردار دا وخت تر موره هم راته مهربان ښکاره شو، حجرې ته د ورننوتو سره سم يې د شيدو ډکه پياله راته ونيوله، ما چې له دوه شپو او دوه ورځو راهيسې ډوډۍ په ژبه نه وه ايښې، په رښتيا هم ډېر وږی شوی وم، د تېرې شپې ميوې همدومره وکړل چې موږ يې له مرګه وژغورلو، کنه په مېوه کله ګېډه مړيږي.
يخني شوروا يې ځانګړې ماته پخه کړې وه، ما هم ښه په ماړه نس وخوړله، زه له خدای پاکه ډېر خوښ وم چې همت يې راکړ، له هغسې خونړي ځايه راووتم او هغه دوه نور مې هم د ځان سره راووېستل، زه دانه وايم چې اسلم او سورګل ته ما ژوند ورکړ او هغوی مې له مرګه راوژغورل. دا د الله پاک(ج) اراده وه کنه زه هم د هغوی په شان يو انسان يم، خو ددې سره بيا همت او غيرت هم ښه شی دی، که چېرې هغوی دواړه مې په هغسې حالت کې هلته پرېښې وای، شايد د ژوند تر پايه پورې زه د خپلې بې ننګۍ له امله خپل وجدان ته خجالت وای.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

هر انسان د خپل ژوندانه هر ترون پخپله نیسي، دا چې هغه هر څه کوي، مختار یی هم پخپله همغه انسان دی، خو زه هسې لکه لیونی د هغوی دواړو ناځوانۍ ته ځورېدلم. خیر، تر هغې خبرې راتېرېږم، د سردار ډېره راته تلوسه وه، هغه ته مې خپله کیسه ټوله تېره کړله، په پای کې مې د صایمې په اړه ترې وپوښتل چې هغه ملامته ده او که زه؟ هغه لږ موسکی شو په ځواب کې یې وویل:

ـ دا موږ افغانان ټول همداسې کبرجن یو، زما دا د ځمکې څښتن نه دی! دا ډېر ښه سړی دی، کله، کله زه هم ترې خپه کېږم خو په سر د هغې بیا هم هغه ما را پخلا کوي.

ما ورته وویل:

ـ یعنې ملامت زه یم؟

ـ نو ستا زړه دی چې هغه ملامته ده!

ما سر ښکته ونیو، هغه زیاته کړه:

ـ د هغې مېړه مړ و، او تا ورته د محرم او نامحرم کیسه را اخیستې وه، ورورکه! دا خبرې په موږ افغانانو کې دي په بل هیچا کې نشته.

د سردار خبرو ته مې هېڅ دلیل نه درلود، وروسته، وروسته یې تاثیر زما په عقل منګولې راښخولې، خوب مې وتښتېده او د صایمې اندیښنه راولوېدله، چې هغه به اوس څنګه وي؟ زه به یې یادېږم کنه؟ دا خو رښتیا هم زه ملامت یم، هغه مې یوازې پرېښوده، یا الله! تور منېجر لا وژلې نه وي، پرون شپه خو ډېر ورته وګواښېد، تور مخی ډېر بد سړی دی.

همدا چورتونه ول چې زه یې تر سهاره خوب ته پرې نه ښودم، په ځای کې پروت وم، سترګې مې پټې نیولې وې خو د خوب مازې پرېښانۍ هم را باندې را نغله.

* * * * *

لنډه پردې څلورمه ورځ بېرته لاهور ته د راتلو په تکل کې شوم، هلته مې نور صبر نه کېده، که څه هم سردار نه پرېښودم، خو پر ما باندې پرته له صایمې څخه نوره یوه دقیقه هم ډېره غمبدله، ددې پروا نه راتله چې تورمنېجر به مې ووژني، ما سره د صایمې غم و او په هغې پسې مې زړه ورختلی و.

آخر سردار هم راسره را رهي شو، پر لاره یې دوه بنډله پیسې راته ونیولې، ویې ویل:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ـ هه ننګياله ! دا درسره واخله، همغه ستا پيسې دي، تر اوسه مې لانه دي خرڅې کړي.
د سردار دا نرتوب به مې تر مرګه پورې هېر نشي، دا ځل يې هغه د چا خبره په پوره معنا وګټلم. د لاهور ښار ته راورسېدلو، لومړی مو د صايمې د کور دروازې ته سر ورښکاره کړ، دروازه يې کولپ وه، هلته مې هېڅ داسې څوک ونه ليدل چې ما ترې پوښتنه کړې وای، بېرته راوګرځېدلو، د کوڅې په سر کې يو دوکان و، تېرو څو ورځو کې به مې کله کله سودا ترې وړله، دوکاندار سره نوی اشنا شوی وم، هغه ښه پرهېزګاره برېښېده، د لويې ګيرې او طريقوي ويښتانو خاوند و. نور کله به چې دوکان ته ورننوتم د عليکم سلام نه به يې وروسته ډېر په مينه غږ وکړ:
ـ خان صاحب په خير راغی.
خو نن يې هغه خبره پر ځای پرېښوده، زما سلام ته يې عليک هم ونه وايه او تنده يې هم ډېره تروه نيولې وه. حيران پاتې شوم، چې ده ته خو ما هېڅ نه دي ويلي، دا نو ولې په دده اوښتی دی؟ د نورو ځوانانو په خوله به ما هم هغه ته چاچا (ماما) ويل بې ځنډه مې غږ پرې وکړ:
ـ چاچا ! خيرت خو دی؟
په غوصه يې شونډې وخوځېدې:
ـ پټهان ! آخر دې ګوره نمک حرامي وکړه !
چاچا په ګوليو ويشتلی وای خو چې دا خبره يې نه وای راته کړې، په سر د هغې مې تنده هم ورته ګونځې نه کړله په نرمه مې ورته وويل:
ـ تر اوسه خو مې ستا نمک نه دی خوړلی، نو نمک حرام په څه شوم؟
ـ زما نمک دې تاته زهر وګرځي، ته ځان ته پښتون هم وايې.
فکر مې وکړ چې که اوس دليل ورسره وايم نو کيسه اوږدېږي، راځه په يو چل ځان ورڅخه خلاص کړم، ما لا بهانه را لټوله چې د هغه شونډې بيا وخوځېدلې:
ـ ګوره خانه ! دا شکر باسه چې مېرم صايمه ژوندی ده، کنه په هېڅ ډول ته د ښښني وړ نه وې.
اوس زه پوه شوم چې تورمنېجر رښتيانی خپل کار کړی دی، پر صايمې يې هم هغه ده ايله ونه کړله. خو چاچا بيا پر ما دا ګمان کړی و، چې ګوا کې مايې د وژلو هڅه کړې، آخر مې هغه را کښېناوه، لنډ-لنډ مې د تورمنېجر په اصليت و پوهاوه، ايله چې سړی را نرم شو.
وروسته مې د صايمې پته ترې وغوښتله، هغه وويل:
ـ پرون مې له هغه پوليس نه پوښتنه وکړه، هغه راته وويل چې په شاليمار روغتون کې بستر ده.

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

دا ښه شوه چې دوکاندار چاچا مې په خپله بېګناهۍ قانع کړ، کنه يوه بلا خو هغه هم راته کېوله. غرمه مهال د شاليمار روغتون ته ښه په ډاډه زړه ورننوتلو، ما ويل څه خو ناز هلته شته، خامخا راسره مرسته کوي.
سردار بهر په انګړ کې پاتې شو او زه دننه ورغلم، د معلوماتو په دفتر کې د مېز تر شا يوه نازکه نجلۍ ولاړه وه، هغې سره مې د سلام په ويلو خبرې پيل شوې، همدا چې د صايمې په اړه مې ترې پوښتنه کوله، تر شا يو آشنا غږ را باندې وشو:
ـ سلام عليکم، ښاغلی خان!
کتل مې چې ناز خپل لاسونه په تخرګونو منډلي او غنم رنګه ليچې يې پر سينه باندې سر پر سر ايښي دي، زما شا ته ولاړه ده. ډېر خوښ شوم، داسې لکه صايمه مې چې موندلې وي او همدا اوس مې لاس نيولی ورولي.
هغې دوهم ځل بيا غږ وکړ:
ـ ښاغلی خان ستړی مشې!
ـ اوه، ډېره ښښه غواړم؛ تاسو د ورځې هم؟
ـ هو، کله د شپې او کله د ورځې.
روغتون نه وروسته مې صايمه ورته را ياده کړله، هغې خپلې شونډې وچيچلې، ويې ويل:
ـ ما پسې راځه!
بهر مې د ځان سره سردار هم جوړه کړ او ورپسې روان شولو، هغه د يوه شين سوزوکي موټر شترنګ ته کښېناستله.
سردار راته وويل:
ـ ننګياله! نه به ځو ورسره، ښځه- ښځه نه ده، په کومه بلا مو ککړ نه کړي؟
ـ نه وروره! ناز له هغو ښځو څخه نه ده! ماته معلومه ده.
لنډه دا چې لومړی موټر ته زه وروختلم او بيا راپسې سردار راوخوت، ناز ته د سردار په اړه پوښتنه پيدا شوې وه، ډېر يې ورته کتل آخر يې له مانه پوښتنه وکړه:
ـ ښاغلی خان! دا صوفي خو ما ونه پېژانده؟
ورته و مې ويل:
ـ دا زما ورور دی، سردار.
ـ مګر څېرې مو يو بل ته نه دي ورته.
ورغبرګه مې کړله:

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

-زموږ وروري په خبرو کې نه، په زړونو کې ده.
زما له دې خبرې سره يې نور هېڅ غږ ونکړ، خو داځل ما ترې وپوښتل:
-زه نه پوهېږم، موږ چېرته ځو؟
-زما کور ته.
-د څه لپاره؟
-دا به هلته بيا درته ووايم، د راز خبره ده.
نور مې نو کړس ور سره جوړ شو:
-زما له رازونو سره هېڅ کار نشته، زه صايمه لټوم.
هغې په لوړ غږ وويل:
-خو ته يې يوازې نشې موندلای.
دا وخت سردار ورنسکور شو غږ يې پرې وکړ:
-موټر ودروه! ښکته کېږو موږ، همدلته، همدلته موږ ښکته کېږو.
ناز سمدستي خپل موټر د سړک يوې غاړې ته بريک کړ، وروسته يې مخ رواړاوه:
-د صايمې په اړه يوازې زه درسره مرسته کولای شم، نوره ستا خوښه.
زه نه پوهېدم هغې څه غوښتل، چې دا ډول خبرې يې کولې. سردار د موټر دروازه پرانستله او په ښکته کېدو کې يې غږ وکړ:
-ننګياله! هوښيار سړی يې، دا د دوه پيسو ښځه ده ګوره، ودې نه غولوي!
سردار له موټره ښکته شو، ناز مخ راواړاوه او ويې ويل:
-خان! سبا هم ما په روغتون کې موندلی شې.
نور نو هغه په خپله مخه لاړه او موږ هم کرار-کرار بېرته شاليمار روغتون ته راوخوځېدلو.
سردار چې شونډې يې په موسکا سره بېلې شوې ويې ويل:
-ياره ننګياله! ټول سروکار دې له ښځو سره دی.
ما ته خندا راغله ورتهومې ويل:
-ولاخو چې نارينه نه وي، سړی ښځو ته خامخا اړکېږي او رښتيا هم! دا وطن لکه يوازې د ښځو چې وي.
-ياره خو؛ همغلته مې درته وويل، دا ښځه-ښځه نه ده، ته هسې ورسره روان وې.
-راځه په همدې کې به مو خير و.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

دا ځل مې سردار هم د ځان سره ملګرى کړ، روغتون ته دننه ورننوتلو، د معلوماتو په دفتر کې لا همغه نازکه نجلۍ ولاړه وه، د سلام نه وروسته مې پوښتنه ترې وکړه:
ـ و ښنه !آيا صايمه قريشي همدلته ده؟
هغې يو ځل ماته وکتل، بيا يې سردار ته، وروسته يې وپوښتل:
ـ تاسو؟
سردار يې په ځواب کې وويل:
ـ دا هم تا پورې اړه لري؟
ـ حتماً، که درته ووايم، تر څلورو بجو پورې روغتون بند دى، دا هم، ما پورې اړه لري.
هغه رښتيا هم چې دا وخت دوه تنو پوليسانو ډله خلک را په مخه کړي او له دهلېزه راووتل، پوليسو پر موږ هم غږ وکړ:
ـ هله-هله ! بهر وځئ، تر څلورو بجو پورې روغتون بند دى، هيڅ ته اجازه نشته.

* * * * *

سبا سهار زه يوازې روغتون ته وخوځېدم، په مېلمستون کې مو خونه نيولې وه، غريبانه مېلمستون و، په شپه يې درې سوه کلدارې کرايه اخيسته، هغسې خو نور هوټلونه ډېر ول، خو همدغه د شان په نوم هوټل مو خوښ کړ، چې پر (سو وادي) سړک باندې و. زه هم ولاکه په دې اړه دومره هوښيار وم، دا ټول د سردار برکت و، کنه ټولې پيسې به مې بې ځايه خرڅې کړې وې. بله دا چې د هغه مهاجرکارت هم سره طلا وګرځېد، که هغه مو نه درلودلاى، بيا نو چا خونه هم نه راکوله.
خير خو په دغه سهار مې سردار ته بهانه وکړله، چې يو ځل بيا د صايمې کور ته ورځم، کيداى شي دا ځل يې نوکره يا څوکيدار راغلي وي، له هغوى څخه به پوره احوال واخلم. خو په اصل کې داسې نه و، زه د ناز پروني سلوک اندېښمن کړى وم، پوهېدم چې د سردار پر وړاندې يې نه راته يادوي، نو ځکه مې هغه دا ځل هوټل کې پرېښود او زه يو ځل بيا شاليمار روغتون ته ورغلم.
البته هغې نازکې نجلۍ د ورځې دنده تر سره کوله، بيا د همغه اوږده مېز تر شا ولاړه وه، دا ځل مې دريم سلام هم ډېر په مينه ورډالۍ کړ، وروسته مې د صايمې په اړه ترې پوښتنه وکړه، هغې شونډې سره ونښلولې، لاس يې وروځاوه او د ټليفون غوږى يې را پورته کړ، لږ ځنډ پس په خبرو شوه:

د پښتو کتابونو پر ليکه نرى www.ketabton.com

ـ هلو ؛ سلام عليکم صاحب- يو تن د صايمې قريشي پوښتنې ته درځي ! هو- همدا اوس؟ سمه ده؛ بيخي ښېغمه اوسه- هو ؛ هو ، ډېره ښه ده- وروسته يې د ټليفون غوږی کېښود او مخ يې راواړاوه:

ـ ښاغليه هغه همدلته راځي، د هغه سره بيا کولی شې چې ورشې، زه په تمه وم چې دا (هغه) به لا څوک وي؟ دقيقه نه وه وتلې چې يو پوليس راته ودرېد ، ويې پوښتل:

ـ ښاغليه ! د صايمې قريشي ليدو ته ورځې؟

زما هم لکه د نورو مهاجرو په شان د پوليس په ليدلو مې رنګ تک سپين واوښت، خو اوس چوپ نه شوای پاتې کيدلای، له مجبورۍ مې د هو ځواب ورکړ، هغه سمدستي شناخت کارټ رانه وغوښت، همدا و ، چې هک پاتې شوم، نه مې د هو ځواب ورکړ او نه د نه.

پوليس دا ځل په ترخه لهجه وپوښتل:

ـ د کوم ځای يې؟

ما د افغانستان نوم ورته واخيست، هغه نور صبر و نه کړ، بې ځنډه يې زما ګريوان ته لاس راواچاوه او په چټياتو يې پيل وکړ. زړه مې نور پر ځای نه و پاتې، همدا مې له ځان سره ويل چې د کوم زندان له تمبو به مې ورواړوي، اوس مې د تښتېدلو امکان هم نه و، دوهم پوليس د ټوپک سره مخامخ راته ودرېد ، په آرامه ورسره روان شوم، دا وخت خدای خبر ناز له کومې خوا راغله او زموږ مخې ته په انګړ کې ودرېدله، ويې پوښتل:

ـ دا مو چېرته خوځولی دی؟

پوليس ډېر په پټکه وويل:

ـ دا په تا پورې اړه نه لري !

ناز دوهمې خبرې ته خوله هم چوله نکړله، بې ځنډه يې خپل کارټ وروښوده، پوليس د کارټ په ليدلو سمدستي زما مټه پرېښودله او د ناز احترام يې پيل کړ.

ناز ښه په آمرنه ډول ورته وويل:

ـ همدا اوس يې خوشې کړئ ! دا زه پېژنم، ډېر شريف سړی دی.

ـ مګر دا خو پټان دی، دده له صايمې سره څه کار؟

ناز وخندل:

ـ ښښنه غواړم، هغه يوه بله صايمه ده- دا غريب د هغې نوکر دی، کله -کله د ضرورت لپاره ورته راځي.

د پښتو کتابونو پر ليکه نرۍ www.ketabton.com

آخر پولیس خپلې لاسکړۍ(ولچک) زما له لاسونو څخه لېرې کړلې او وروسته یې د ناز په خاطر زما څخه هم ښښنه و غوښتله.

* * * * *

ناز ډېره غټه ځواني را سره وکړله، کنه خدای خبر هغوی به زه په کومه خوا بوولی وم؟ خو دا ځل مې تېره اند ښښنه پر ځای پاتې شوه، ددې ننۍ څېرې ته تعجب یوورم، چې یوه معمولي د روغتون کارکوونکې او دومره لوی اختیار؟ آخر څه کاره ده؟ چې زه یې په مازې خبره د پولیسانو له منګولو خوشې کړم، ډېرې پوښتنې مې په مغزو کې د ناز تر کوره پورې راوګرځېدلې، خو ځواب مې نه شوای ورته ځانګړی کولای.
ناز موټر کور ته ننویست، وروسته دواړه یو ځای له موټره ښکته شولو، دا تر مخه او زه ور پسې یوې ښکلې خونې ته یې بوتلم، پوه شوم چې د هغې خپله وه، ځکه خو یې خپل تصویرونه پکې لګولي ول، دواړه یو بل ته مخامخ کښېناستلو، خو زه اوس هغه ننګیال نه وم پاتې، هغې پر ما غټ احسان کړی و، په ځغرده ویل خو پرېږده چې کتلای مې نه شوای ورته.
هغې غږ وکړ:
ـ ښاغلی !
ژرمې خپل نوم وروښود:
ـ ننګیال !
ـ هو رښتیا ؛ ښښنه غواړم ننګیال خان ! زه په کور کې یوازې یوه بوډۍ مور لرم، هغه هم له ځایه نشي خوځېدلی، د کور ټول کارونه زه پخپله کوم.
پوه شوم چې چای هم خدایزده که راته راوړي، ورته و مې ویل:
ـ له نن نه پس د صایمې دا نوکر در سره مرسته کولی شي !
هغې و خندل:
ـ نو څه مې کړي وای، ګوره خان ! ته نه یې خبر، ستا په شان ډېر بی ګناه دا اوس هم په زندانونو کې له کلونو را هیسې شپې او ورځې تېروي، همدا غوره بهانه وه چې راخوشې مې کړلې.
و مې ویل:
ـ هسې ما ټوکه وکړه، ډېره مننه درنه کوم، تا پرما غټ احسان وکړ.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

هغې نور هېڅ ونه ویل، د لږ ځنډ لپاره چوپتیا خوره شوه، کله به ما هغې ته کتل او کله به هغې ماته، همدا ډول کتلو مې په زړه کې شیطانت را وپاراوه، شاید هغه تر ما هم اوښتې وه، ځکه؛ د کتلو ډول یې وار په وار بدلېده، خو بیا هم په هوډ یې پوره نه پوهېدلم، که چېرې نیت یې د شیطانۍ او مستۍ کولو وای؛ دومره صبر یې نه کاوه، هرو مرو یې زه پوهولم، خو زه د هغې دا ډول نیت ته نه وم په تمه، ما غوښتل د هغې په هدف ځان وپوهوم، خو دا چوپتیا چې تر څو غځېدله، هومره یې پایله ښه نه برېښېده. په دروا غو مې دوه درې ځله وټوخل، وروسته مې سمد ستي د صایمې خبره منځ ته راوا چوله:

ـ ښه نو ؛ صایمه به چېرته ووینم؟

ناز په شونډو کې موسکۍ شوه ویې ویل:

ـ ډېر ژر دې پوښتنه وکړه.

ما وخندل خو ځواب مې ورنکړ، هغې زیاته کړله:

ـ په یو شرط یې لیدلی شې !

ـ په کوم شرط؟

ـ دا چې ته به زما یو کار کوې !

ومې ویل:

ـ نو ستا دا ننۍ مرسته، ستا د خپلې موخې لپاره وه؟

ناز اوچته ودرېدله او غږ یې لوړ شو:

ـ آیا دا مرسته ستا په تاوان وه که څه؟

ـ مګر ته خو اوس سودا را سره کوې.

دا وخت د هغې سترګې له اوښکو را ډکې شوې، ویې ویل:

ـ هو ؛ ته یې سودا وګڼه.

نوره مې ورسره ونه غځوله، ما ویل راځه که اوس هر څه وي، دا قمار به هم ووهم، اوس خو یې پوروړی یم.

ورته ومې ویل:

ـ ښه؛ وایه ! څه ډول شرط دی؟

د هغې پر شونډو موسکا را خوره شوه، بېرته پر خپل ځای کښېناستله، ویې ویل:

ـ مننه خان؛ دا به ستا ډېر غټ احسان وي پر ما باندې.

هغې یوه لنډه ساه واخیستله، وروسته یې زیاته کړه:

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ـ البته ته به ما یوازې د روغتون د کارکوونکي په حیث پېژنې؟
ما د هو په موخه سر وخوځاوه، هغې وویل:
ـ مګر زه د آی ایس آی غړې هم یم، هه دا وګوره ! دا مې کارټ.
د ناز دې اصلي څېرې زه لا پسې ووېرولم، خو هېڅ مې ونه ویل، هغې زیاته کړه:
ـ ښاغلی خان ! زه یو بل تصویر هم لرم.
ـ څه ډول تصویر؟
ـ ډېر خچن تصویر، باور وکړه ډېره مجبوره یم، کنه تر اوسه مې خپل احسان پر چا نه دی بار کړی.
زه یې ډېرې اندېښنې ته پرې نښودم او خپله خبره وغځوله:
ـ څه به یې اوس ټکي په ټکي درته وایم، زه د یو زلمي هلک د مینې په دام کې راګېره وم، یو تر بله ډېر خواږه وو.
هغه لږ څه غلې شوه وروسته یې زیاته کړه:
ـ دا د تېرې ورځې کیسه ده، ماسپښین درې بجې وې، همدا هلک چې زه یې یادوم شاهد نومېږي، هغه ما پسې راغی او زه یې له کوره بوتلم، موږ خو یو بل ته زړونه ورکړي ول، مینه مو کوله، زه څه خبره وم چې سړی حرامي دی. تر ماښامه مو په صدر کې ښه چکر وواهه، دوه جوړه جامې یې هم راته واخستلې، وروسته زه خپل کور ته راتلم، خو د ډېر ټینګار له امله یې اړ وېستم چې د هغه کور ته ورسره لاړه شم.
ناز ساه واخستله، وروسته یې کیسه اوږده کړه:
ـ خان ! د هغه کور ته ورتګ زما لومړی ځل نه و، له پنځو میاشتو را هیسې مو د یو بل کور ته تګ راتګ کاوه، هغه داسې نه دی لکه ما غوندې؛ هغه د لوېې کورنۍ څښتن دی، پلار مور، خویندې، او ورونه ټول لري. هغه ډېر شتمن دی، په نشاط کالونۍ کې یې ځانګړی یو کور زما لپاره اخستی و، تل به زه هملته ورسره تلم، په دغه ماښام د کور دننه د موزیک آواز زما تر غوږه شو.
ترې ومې پوښتل:
ـ شاهده ! دا موزیک پېریان غږوي که څنګه؟
ځواب یې را کړ:
ـ البته ټلویزیون چالان پاتې دی.
ما ویل ځه خو رښتیا به وایي، لومړی زه خونې ته ورننوتم.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ناز په ژړا شوه، خو زه همغسې غلی ورته ناست وم، کیسه یې وار په وار جالبه کېدله، هغې سترګې وموښلې وروسته یې خپله کیسه وغځوله:
ـ خان صاحب ! دننه په خونه کې مې ناڅاپه یوه پردي سړي باندې سترګې ولګېدلې، تر دغه وخته مې هغه په هېڅ ځای کې نه و لیدلی، وار خطا بېرته راوګرځېدم، شاهد په دروازه کې ولاړ و، هغه موسکی- موسکی کېده، ما داسې فکر وکړ چې البته ربښتیا هم هغه پیری دی او یوازې ماته یې ځان را ځرګند کړی، حتماً شاهد یې نه ویني چې هغسې خاندي، په منډه مې د شاهد غېږه کې ځان وروغورځاوه، چیغه مې کړله:
ـ هغه دی؛ رښتیا هم پېری ناست دی، ته وګوره ورته !
دا وخت پر ناز باندې ژړا ډېره زوروره شوه، ښه په زوره- زوره یې وژړل. خو زه لا همغسې لاس تر زنې ورته ناست وم، لږ شېبه یې اوښکې توی کړې، وروسته یې پاتې کیسه راواخستله:
ـ ننګیال خان ! شاهد نامرده زما له دې خبرې سره پر مخ یوه کلکه څپېړه راکړه او زه یې د خونې منځ ته ور وغورځولم. له دې وروسته یې نوره په ویلو شرمېږم، خان ! هغه پردي سړي زما عزت لوټ کړ، زما عزت یې لوټ کړ او نامرده شاهد راته کتل، یوازې کتل څه ! کمره یې راته نیولې وه، زموږ دواړو لوڅ فلم یې ډک کړ. خو هغه حرامي لا تر اوسه نه دی خبر چې زه د آی ایس آی غړې یم، کنه دومره جرات یې نه کاوه.
ناز خپله کیسه همدلته پای ته ورسوله، په رښتیا هم د هغې په خوله ډېره دردوونکې وه.
ما ورته وویل:
ـ زه اوس څه کولی شم؟
ـ زه هغه فلم بېرته غواړم، او دا کار یوازې ته کولی شې !
ـ نه- نه؛ زما په وس نه ده پوره.
هغې چیغې کړلې:
ـ د خدای په خاطر ! زه به تبا شم، زه به رسوا شم.
و مې ویل:
ـ ګوره ناز ! د آی ایس آی زور ستا سره دی، ته یې چې نه شې کولی. نو زه یې څنګه کولی شم؟
ـ نه خان ! زه نه غواړم چې زما اداره را باندې خبره شي، آخر زما د عزت خبره ده.
ـ او که هغه فلم اوس په بازار کې خپور شوی وي، بیا ؟

د پښتو کتابونو پر لیکه نرۍ www.ketabton.com

د هغې شونډې وخوځېدې:
ـ نه؛ دومره ژر يې نه شي خپرولی، خو که نن شپه تېره شوه بيا به نو هر څه له لاسه ووځي.
ـ خو هغوی به اوس تښتېدلي وي؟
ـ هو، خو زما څخه نه دي ورک، هغوی پرون شپه په الفلاح مېلمستون کې تېره کړې ده او نن سهار صفا پالس مېلمستون ته کډه شويدي، د سرويس ټکټ يې هم کړی دی، د شپې پر لسو بجو کراچۍ ته روانېږي.
ورته ومې ويل:
ـ هغوی دواړه به په يوه خونه کې وي؟
ـ هو، په ديارلسمه خونه کې.
لږ څه غلې شوه، وروسته يې زياته کړه:
ـ خو ته به خپل کار له نهو بجو څخه مخکې کوې، کيدی شي هغوی تر لسو وړاندې له هوټله ووځي.
په آخر کې ناز يوه تومانچه او د شاهد يو تصوير راکړل، د راوتلو پر مهال يې تر شا غږ راوکړ:
ـ نهه بجې به د هوټل لاندې زه درته انتظار کوم.

* * * * *

زه خو هسې هم په غمونو او جنجالونو کې لړلی وم، خو سردار خوارکي ته ګوره چې په لوی لاس يې ځان را سره ککړ کړ. همدا چې له ټکسي څخه ښکته شوم، سردار زما مخې ته ودرېد وار له واره يې غږ وکړ:
ـ ننګياله! نور چې هر چېرته ځې، زه به هم درسره ځم، پوهېږې! دا نيمه ورځ مې ټوله همدلته د سړک پر غاړه تېره کړېده، ډېر درته اند ېښمن وم.
ـ لکه چې ډوډۍ دې هم نه ده خوړلې؟
ـ نه کنه؛ بيخي مې هېره وه.
په اوږه مې لاس ورکېښود، ومې ويل:
ـ ښه نو، راځه لومړی ډوډۍ وخورو.
سردار ته مې د ډوډۍ په سر خپله کيسه تېره کړه، هغه بيا خپل سر وخوځاوه، ويې ويل:
ـ ته ولې ساده کېږې! هغه چې د آی ايس آی غړې ده، نو ولې يې په خپله نه نيسي؟
ورته ومې ويل:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړی

ـ زه د هغې پوروړی یم، هغې پرما غټ احسان وکړ، ته وو ایه ! ما څه کړي وای؟
ـ یانې تا ورسره په کلکه منلې ده؟
ـ هو، خو ستا په ډاډ !
سردار د اوبو ګیلاس خولې ته پورته کړ، وروسته یې سترګې راکې ښخې کړلې ویې ویل:
ـ سمه ده، زما غم مه کوه، زه د همدې لپاره درسره راغلی یم، خو که خپل کار پسې وګرځې دا به ښه وي.
ډوډۍ نه پس خپلې خونې ته راوخوځېدو، د ماسپښین لمنځونه مو په خونه کې وکړل.
یو نیمه بجه وه، سردار ته مې وویل:
ـ سرداره ! ما خو ډېر چورت وواهه، خو دا کار په زور نه کېږي.
سردار وخندل:
ـ نو څه کوې مرکه ورلېږې؟
ـ نه سرداره ! ما یوه د چل لاره سنجولې ده- او باید تر ماښامه یې پلې کړو.
سردار لا پر مصله ناست و، ویې ویل:
ـ پنجابیانو سره چل ! نه- نه ننګیاله ! یوه بله لاره راولټوه.
ـ ته خو یې یو ځل واوره !
هغه وخندل:
ـ ښه ده؛ وو ایه ! څه ډول لاره ده؟
و مې ویل:
ـ زه باید هغه هوټل ته د پولیسۍ په جامو کې ورشم، هغه وخت په ډاډه زړه هر څه کولی شم، که اړتیا شوه وژلی یې هم شم.
سردار راته غوږ و، ما ورزیاته کړه:
ـ او له هوټله بېرته په راوتلو کې بیا د یو پولیس مخه هم کله څوک نیولی شي.
سردار د خپل عادت له مخې بیا خپل سر وخوځاوه، ویې ویل:
ـ خو د پولیس جامې به دې هم له نازه اخستې وې.
ـ نه سرداره ! هیڅوک باید زمونږ په پلان و نه پوهېږي، جامې به په بازار کې را پیدا کړو.
سردار وویل:
ـ سمه ده، جامې به زه درته را پیدا کړم، همدا اوس به ورپسې ووځم، خو ته نور هم غور پرې وکړه.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نری

* * * * *

ایله د مازیګر پر څلورو بجو سردار د یوې پلاستیکي کڅوړې سره خونې ته راننوت، غریب ډېر ستړی شوی و، د ده له خپلې خولې چې د بازار کوڅه پر کوڅه پلی ګرځېدلی، تر څو یې پولیسي جامې موندلې وې، دغه یې لا څه کوې لومړی یې له کڅوړې څخه پولیسي ډنډه راوویستله، له خندا ډک-ډک کېده ویې ویل:

ـ هه ! یوازې دا سوغات یې په دوه سوه روپۍ شوه، پوهېږې جامې په څو شوې؟

ـ لکه چې ګرانې وې که څنګه؟

موسکی شو ویې ویل:

ـ یاره ! زه خو یې په لس روپۍ هم ناخلم، خو څنګه یې کوې اوس، منې یې ! اووه نیم سوه کلداري مې پرې وروشمېرلې.

د پولیسۍ جامې مې واغوستلې، خولۍ مې هم لکه د هغوی په شان کږه پر سر کېښوده، وروسته مې پر سردار غږ وکړ:

ـ څنګه ده ! رښتیانی پولیس شوم کنه؟

هغه وویل:

ـ ورځه وروره ! له رښتیاني دې هم ور پسې واړوله، زه خو وایم- تر یو څو ورځو که خو څوک په تانه(حوزه) کې هم در باندې و پوهېږي.

دواړو کټ-کټ وخندل، وروسته د پلان مطابق سردار تر ما مخکې له هوټله ووت. شل دقیقې مو تر منځ ووتلې، زه هم ور پسې ووتم، تورې سترګۍ مې پر سترګو کړې وې، سردار مې ولید، هغه د صفا پالس مېلمستون مخې ته پر سړک ولاړ و، ښه ډاډه وررروان شوم، ما ویل ځه خو را په څنګ به شي، نا ګاره ترې تېر شوم، خو هغه خدای خبر په کوم چورت کې تللی و، رښې رښې یې را ته کتل ویې نه پېژندم، غوښتل مې بېرته وروګرځم، چې په همدې کې سردار را په څنګ شو ویې ویل:

ـ نولسمې ته مخامخ دیارلسمه !

ما او سردار خو دا پتېلې وه چې کله خونه ونیسي، بیا به نو د هوټل د باندې راته درېږي او د خونې پته به راکوي، خو دا چې اوس هغه داسې په سختۍ وپېژندلم، بل څوک خو مې بیخي نه شي پیژندلای، اوس مې نو پوره باور پر ځان راغی چې اصلي پولیس یم.

د پښتو کتابونو پر لیکه نری www.ketabton.com

سردار هملته بهر پاتې شو، زه دننه هوټل ته ننوتم، مخکې تر دې چې زه سلام پرې واچوم، د مېز تر شا يو ځوان راته ودرېد، د (اسلام عليکم) ويلو سره يې زما هر کلی هم وکړ، د کښېناستو بلنه يې راکړه، وروسته يې غږ وکړ:

ـ هلکه ادريسه! هله حولدار صاحب ته چای راوړه!

ورته ومې ويل:

ـ نه-نه، د چای وخت نه دی، مننه.

ـ څه خير دی رابه يې وړي، ښه خيريت خو و؟

ما دواړه څنګلې پر مېز ورکېښودلې ومې ويل:

ـ نن ستاسو هوټل ته څو تنه مسافر راغلي او تللي دي؟

هغه وارخطا شو، شونډې يې وخوځېدلې:

ـ هسې اوس څه ووايم، که غواړې چې کتاب پسې وګورم؟

ـ نه-نه، هغه ته ضرورت نشته.

سمدستي مې هغه تصوير وروښود، ترې ومې پوښتل:

ـ دا خو به پېژنې؟

هوټلي د تصوير په ليدلو بې ځنډه دروازې ته لاس ونيو، ويې ويل:

ـ هو-هو، دا سړی همدلته دی، هغه ملګری يې همدا اوس بهر ووت.

زه اوس بيخي ډاډه شوم، تر اوسه خو ناز پوره رښتينې وه، د هغې د دهوکې هېڅ نښه نه را څرګندېدله، بيغمه کښېناستم، د سردار راتګ ته لا وخت پاتې و، شااوخوا پنځه دقيقې مې نورې هم هوټلي په خبرو بوخت وساته.

کاته مې چې سردار د پلان مطابق هوټل ته راننوت او برابر خپلې خونې ته لاړ، دا وخت ما ته چای کېښودل شو، دا ښه وه چې د چای پياله خټينه وه، چای پکې يخ شوی و او ژر ژر مې وڅښه، وروسته ديارلسمې خونې ته د ورتلو په هوډ پاڅېدم. هوټلي غوښتل زما سره يو څوک واستوي خو ما يې په خوله کې خبره وروچه کړله، ومې ويل:

ـ آخر زه پوليس يم، نولسمې خونې ته مخامخ ديارلسمه خونه کې اوسېږي.

د هغه شونډې په يوه حېرانېدونکې خندا ښېلې شولې، نور ما هم تر شا بېرته راونه کتل، پاس دوهم چت ته وختم، ښي لاس ته دريمه د پای خونه ديارلسمه وه، نولسمه ورته مخامخ وه خو دروازې بيا د ټولو خونو يوه تر بلې تېرې ببرې وې، لومړی سردار ته ورننوتم، هغه ته مې وويل:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړی

ـ زما له اټکله په خونه کې اوس يو تن پاتې دی، هوټلي راته وويل چې يو تن يې بهر وتلی.
ـ نو بيا خو لا ښه ده، تر هغو چې ملګری يې راځي، دده به کار وروکړو.
ـ نه سرداره ! زه يوازې ورننوځم، هه ! دا تومانچه ته درسره واخله.
هغه وويل:
ـ مګر تر ما خو تا سره ښه ده کنه !
ـ نه- نه، تا سره ښه ده، هغه تر هغو په دې پوهېږي چې زه پوليس نه يم، ما به خپل کار کړی وي، زه يوازې له بهره وبرېږم.
ـ ځه ورځه ! له بهره بېغمه اوسېږه.
د ديارلسمې خونې دروازه مې وروټکوله او ورننوتم، خونه کې هېڅوک تر سترګو نه شول يو دوه ځله مې وټوخل، ما ويل که په تشناب کې څوک وي؛ خامخا اوس راوځي، خو بيا هم د چا څرک ونه لګېد. تشناب ته نږدې ورغلم، دروازه يې د خونې په کونج کې وه، په تشناب کې د نل اوبه شوړېدلې، هيچا ځواب رانه کړ، زړه نا زړه مې د تشناب دروازه ورټېلوهله، ناڅاپه دومره وبرېدم چې آن د سر ويښتان مې رازيږ شول. همغه سړی چې تصوير يې ناز راته را کړی و، په تشناب کې مړ پروت و، په غاړه کې يې سره رسۍ پرته وه او هغه د چا خبره يو ګز ژبه يې تر خولې راوتلې وه.
بېرته راوګرځېدم، خونه کې يوازې يو بيګ د کټ پر سر پروت و، هغه مې راواخيست او په منډه بېرته راووتم، دهلېز کې لا همغسې کراري وه، بيګ مې سردار ته ورکړ، ورته ومې ويل:
ـ ځه، همدا اوس له هوټله ځان باسه، زه درپسې يم.
سردار زينو ته نه و رسېدلی، بيا مې غږ پسې وکړ:
ـ سرداره !
هغه همهلته ځای پر ځای ودرېد، زه ورغلم په خپل بدل کړي پلان مې وپوهاوه، وروسته مې ټينګ تر متې ونيو او د ځان سره مې وخوځاوه. هوټلي د سردار په ليدلو خپلې سترګې را پورې وننبلولې ويې ويل:
ـ حولدار صاحب ! دغه سړی خو په نولسمه خونه کې و.
بې ځنډه مې ځواب ورکړ:
ـ د يارلسمه او نولسمه زه څه کوم، زما سړی په کار دی.

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

هوټلي د سردار په نيولو ډېر خواشيني شو، خو څه يې کړي وای، پوليس سره د چا زور برابر دی، رښې رښې يې راته کتل، ما سردار ترې وويست. بهر مې سمد ستي ټکسي ودراوه او دواړه پکې وختلو. په شان هوټل کې زموږ هېڅ نه و پاتې، هلته ورتګ ښه نه راته برېښېده، ځکه ناز هم اوس زما تر پامه بده شوې وه، ترې ووېرېدم، د هغه سړي وژنه اټکلي نه وه، هرومرو د ناز هم پکې لاس و. خو دا چې په خير بېرته راووتلو، لامل يې د ټاکلي وخت څخه ډېر مخکې زموږ لاس په کار کېدل و، کنه دا ځل مو د خلاصون امکان هم نه و. خو ولې هغې داسې وکړل؟ يو ځل يې د پوليسو له منګولو آزاد کړم او اوس يې بېرته تر هغه بدتره په دام کې را ګيرولم؟ ډېر چورتونه مې ووهل خو هېڅ نه ورته پوهېدم.

ټکسيوان به د هر واټ په پای کې پوښتنه کوله:

ـ حولدار صاحب! کومې خواته؟

ما ته خو يوه خوا هم نه وه څرګنده، اټکلي به مې يوې خوا ته لاس ونيو، يو ځای کې د بازار ښه ګڼه ګوڼه پر مخه راغله، غږ مې پرې وکړ:

ـ استاذه! همدلته ښکته کېږو.

سردار د پوښتنې په موخه راوکتل خو ما ناځوابه پرېښود، ټکسيوان ته مې يو پنځوسی ورکړ همدلته ترې ښکته شولو.

سردار تر شا غږ را پسې وکړ:

ـ ننګياله! چېرته روان يې؟

ما ورته وويل:

ـ راځه يوه يوه جوړه جامې به واخلو!

ـ ولې څه خبره ده؟ سبا به يې په کراره واخلو، درځه اوس خونې ته!

بېرته ورو ګرځېدم:

ـ سرداره! نور هغې خونې ته نه شو ورتلی.

ـ ولې؟

ـ دا ځل مې ځای زندان دی او ته به هم راسره يې!

هغه زما په مطلب پوره ونه پوهېد، ما ورزياته کړه:

ـ دا بيګ وينې! دا د همغه سړي دی چې ما په صفا پالس کې مړ وليد.

سردار زما له دې خبرې سره سمدستي شاته وکتل، ما ورته وويل:

ـ بېغمه اوسېږه! تر اوسه لا مانبام هم نه دی شوی، هېڅ خبره نشته.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

سردار په لومړي ځل راته په غوصه شو:
ـ لږ لږ زما هم منه ! ما هغه پخوا پېژندلې وه، خو ته هسې سرتمبه کېږې.
ـ راځه اوس دا ځای د دغو خبرو نه دی، خدای به خیر کړي.
لومړی مو په یوه دوکان کې دوه جوړه ګنډل شوې جامې واخستلې، وروسته مو یو غټ بیګ هم واخست او هغه د مړي بیګ مو پکې ورکېښود. هملته مو حمام هم وکړ، جامې مو په حمام کې بدلې کړلې، ماښام تیاره د یوې خونې په لټه کې شولو، بلآخره مو پر سالار سړک په مهران هوټل کې یوه خونه ونیوله، دا هوټل هم یوازې مېلمستون و، ډوډۍ مو له بازاره راوړله، خو زه تر هر څه بیګ ته ډېر اندېښمن وم، سردار ته مې وویل:
ـ ته دې خپله ډوډۍ وخوره ! زه به دا بیګ وګورم.
په هغه باندې زما خبره ښه ونه لګېدله، په لوړ غږ یې وویل:
ـ ولې وار خطا يې، راځه کښېنه ! شپه خو لویه ده.
نور نو د سردار له خبرې نه تېرېدم، ډوډۍ مې تر پایه ورسره وخوړله، وروسته مې بیګ راواخست او ټول هر څه مې پر ځمکه ترې وغورځول، ښه مې لټ په لټ کړ، پر ته له دوه جوړه یخنکاغونو، یو ټلیفون، دوه لکه کلدارې او دوه غټو کتابونو څخه چې په هندي ژبه لیکل شوي ول، نور مې هېڅ شی پکې ونه موندل.
زه نور هېڅ نه پوهېدم، کله به چورت راولوېد چې ناز به دې پېښه کې غټ لاس لري، خو کله به وویرېدم چې که هغه سړی خپل ملګري وژلی وي؛ دا هم امکان لرلی شي. زه به نو ناز ته هغه فلم له کومه کوم؟
لس کمې نهه بجې وې سردار ته مې وویل:
ـ سرداره صفا پالس ته یو ځل نه ورځو !
هغه په یوه ځنګ ډډه وهلې وه او چته را کښېناست ویې پوښتل:
ـ ولې بیا څه چورت درولوېد ؟
ـ ورځم، ګورمه چې ناز رښتیانی هلته راځي او کنه؟
سردار د یوه کتاب تصویرونه کتل، کتاب یې پر ځمکه وغورځاوه، ویې ویل:
ـ راځه چې ځو، خو له موټره به نه ښکته کېږې.
ورسره ومې منله، پنځه باندې نهه بجې وې، چې صفا پالس ته مخامخ د سړک له پورې غاړې څخه مو د ټکسي له منځه نندراه کوله، ټوله ودانۍ کې تپه تیاره وه، آن هغه شاوخوا

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

يې نړدې دوکانونه هم تړلي ول، سترګې مې شاوخوا ډېرې واړولې، خو نه مې ناز تر سترګو شوه او نه د هغې موټر، لس باندې نهه بجې شوې، سردار بې صبره شو، ويې ويل:
ـځو به کنه؛ هغه خو نشته.
ټکسيوان ته مو په سر کې دا بهانه کړې وه چې دلته زموږ ملګرې راځي، هغه د ځان سره بيايو، رښتيا هم نور هلته زموږ پاتې کېدل ښه پايله نه درلوده، ټکسيوان ته مې وويل:
ـدرځه استاذه! هغه رانغی.
بېرته خپلې خونې ته راغلو، خو زما انديښنې وار په وار ډېرېدلې، يوه شېبه مې هم نوره په کراره نه تېرېده، د صايمې ښېلتانه بې سکروټو نينې کولم، خپل نصيب ته مې غوصه راتله چې دوه ورځې مې د مينې نه وې وتلې، بيا ښېلتون راورسېد، زه يې تر کړولو په ځغلولو ستړی کړم، دا نو ولې؟ ما خو کومه ګناه هم نه وه کړې.
پرته له دې چې ځان مې په شاليمار روغتون کې بستر کړی وای، بله چاره مې نه درلوده، هسې هم هغومره ناروغي راکې وه چې يوه دوه ورځې مې هلته د بسترکېدو په بهانه تېرې کړې وې.
شپه نه را باندې سبا کېدله وار په وار مې د زړه نارامۍ زور اخيست، د شپې يوولس بجې وې، په ځای کې را کښېناستم، په سردار مې غږ وکړ:
ـسرداره! و سرداره!
هغه خوارکی له خوبه راويښ شو وارخطا يې وويل:
ـآآ، څه وايې؟
د سردار په راويښولو خپل ځان بد راته ښکاره شو، ډېر پښېمانه شوم، د ځان سره مې وويل: (آخر ولې؟) هره ستونزه چې را پېښېږي بايد يوازې زه يې وګالم، سردار بايد بېرته خپل زوی، خپل کاروبار ته ورشي، هغه ولې را سره په عذابوم.
سردار بيا غږ وکړ:
ـننګياله خيرت خو دی؟
زما څخه ځواب ورک و، ورته و مې ويل:
ـزه نور د اور منځ ته ور دانګم، همدا نن شپه.
ـدا څه ليونۍ ليونۍ خبرې کوې، ليونی شوې که څنګه؟
ـکاشکې ليونی وای، ما به دا دومره غمونه څه کول.
سردار غلی شو ما ورزياته کړه:

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

ـ سرداره ! تا ته هم نور زحمت نه در کوم، زه خوشالېږم چې ته دې خپل زوی ته ورشې، ته هسې را سره په عذابېږې.
بې ځنډه يې وپوښتل:
ـ ته نو څه کوې؟
ـ زه ناروغ يم، په شاليمار روغتون کې ځان بستروم.
ـ نه وروره ! د غسې يې نه منم، زه به هم درسره يم.
هغه ډېر ټينګار وکړ چې ما به يوازې نه پرېږدې، خو زه په دې وېرېدم چې هغه راسره هسې په بلا ککړېږي، بايد خپل زوی ته ورشي، هغه هم هلته يوازې دی.
لنډه پردې سردار مې راضي کړ.
هغه تر سړکه را سره ووت، غوښتل يې تر روغتون پورې را سره لاړ شي خو ما هملته غېږه ورکړله او په ټکسي کې ترې وختم، سترګې مې له ژړا راډکې شوې، د سردار غوندې ملګري څخه هم آخر له مجبوريته بېل شوم، کنه د بېلېدو سړی خو نه و.
هورښتيا ! زه لا ټکسي ته نه وم ختلی، سردار هغه دوه لکه کلدارې راته ونيولې، ډېر مې ورته وويل چې دومره پيسې زه څه کوم، ستا پيسې هم ډېرې را سره پاتې دي.
خو په سر د هغې سر زوري يې وکړله، پنځوس زره يې په جېب کې راکېښودلې.

* * * * *

د روغتون مامورينو را سره نه منله چې زه دې هلته بستر شم، خو ما هوښياري وکړه، لس زره کلدارې مې ورکړې او ځان مې ورته مسافر وښود. وروسته يې يوازې همدا پاتې شپه تر سبا نهو بجو پورې د يوې خونې بستر زما په نوم کړ.
پنځه زره کلدارې مې بيا هم په رسمي ډول په خوښۍ تحويل کړلې، وروسته يوې نرسې زما بستر راوښود او کرار مې پرې واړول، هغې نرسې د دوهم ځل لپاره زما احوال واخيست، ډېره خوږه- خوږه کېدله، خدای خبر چې هغې له انسانيته را سره اخلاق کول، که بل څه مطلب يې درلود، خو زه اوس ډېر ځيرک وم، فکر مې وکړ چې په ښه کار بايد تلوار وشي، دا چې هر څه پېښېږي هغه به پېښېږي، کيدای شي همدا نرسه را سره مرسته وکړي. د نرسې سترګو ته مې کتل، ښه په ډاډه زړه مې دوه پنځه سوېزه په موټي کې ورکېښودل.
هغه د پيسو په ليدلو موسکۍ شوه، ويې پوښتل:
ـ ښاغليه دا د څه لپاره؟
زما شونډې هم په خندا ورته بېلې شوې:

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

ـ دا ستا د انسانيت او خواخوږۍ لپاره.
هغې هېڅ ونه ويل، همغسې په خوشحالۍ لاړه ووتله. زه خو د شنو افغانيو په خرڅولو عادت وم، کلدارې هم همغسې راته ښکارېدلې. لږ ځنډ وروسته نرسه بيا راننوتله، دا ځل مې دوه زره کلدارې ورکړلې، زه اوس و پوهېدم چې نرسه زما خبره په ځمکه نه غورځوي، راځه د صايمې په اړه ورته ووايم، بې باکه مې غږ پرې وکړ:
ـ نرس!
هغې مخ راواړوه- ويې ويل:
ـ ښاغليه! څه دې ويل؟
ـ هو، مګر ډېر وېرېږم.
ـ له څه شي نه؟
ـ همدا چې درته ووايم، کنه؟
هغه په خندا شوه شونډې يې وخوځېدې:
ـ البته په خپله خبره باور نه لرې!
زما دا زړه کې راوګرځېدل چې ولا ښځه لکه چې غلطه پوهه شوه، په ځغرده مې ورته وويل:
ـ بې باوره خبرې زه بلکل نه کوم، خو که ته يوه ژمنه را سره وکړې احسان به دې وي.
د نرسې تندره په ګونځو راټوله شوه، ويې ويل:
ـ ته څوک يې چې زه ژمنه درسره وکړم؟
ځواب مې ورکړ:
ـ يو عادي انسان! مرستې ته اړ يم.
ـ مګر زما ژمنې ته ضرورت څه دی؟ مرسته خو بايد هر څوک پرته له ژمنې وکړي.
زه چوپ پاتې وم، هغه زما د کټ بلې غاړې ته راوګرځېده له زياته يې کړه:
ـ ښاغليه! له دوستۍ درته وايم، دا پنجاب دی- د خپلو پيسو خرڅولو نه مخکې خپله ستونزه حل کوه!
نرسې ډېره پر ځای خبره وکړه، زما يې عقل راوينښ کړ، اوس نو په شپه کې هم نور څه نه و پاتې، پاوکم درې بجې وې، خدای خبر که دا ډول چانس مې بيا تر لاسه کړی وای، ومې ويل:
ـ ناروغ يم خو دومره نه! چې زه دې بايد بستر شم.
هغه زما په خبره کې راولوېده:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ـ نو بیا؟
ـ زه غواړم صایمه قریشي ووینم.
ـ هغه څوک ده؟
و مې ویل:
ـ همغه ناروغه؛ چې د پولیسانو تر څارنې لاندې ده.
تر لږ ځنډ چوپتیا وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ـ ښه- ښه، هغه په ګولیو چې لګېدلې!
ـ هو، همغه.
هغې وویل:
ـ هغه څه پېژنې؟
ما ته خندا راغله:
ـ ولې یې نه پېژنم، موږ دواړه یو د بل په زړونو کې اوسېږو، هغې له پسخنده خپلې شونډې کږې کړې، ویې ویل:
ـ مګر ته خو مسافر یې!
ـ هو، زه مسافر یم، خو صایمې ته نه یم پردی.
ـ دومره پر ځان باور لرې؟
و مې ویل:
ـ هیله کوم؛ شپه سبا کېږي، دا هر څه له هغې نه وپوښته هغه به در ته ووایي.
نرسه او چته پاڅېدله، تر شا مې غږ پسې وکړ:
ـ زما نوم دې هېر نشي! ننګیال
هغې وخندل او همغسې لاړه ووتله.
ښایسته شېبه ووته، وروسته مې کتل چې بېرته په بیړه را ننوتله، غږ یې را باندې وکړ:
ـ راپاڅېږه! هله ژر شه.
یوه سپینه چپنه یې هم د ځانه سره راوړې وه، هغه مې واغوستله او ورسره روان شوم.
په هغه دهلېز کې د دروازې نه بهر یو تن پولیس پر څوکۍ ناست و، البته پرته له ډاکټرانو یې بل څوک نه ورپرېښودل، ځکه خو نرسې سپینه چپنه مخکې تر مخکې راته راوړې وه.
خو پولیس خوارکی پر خپله څوکۍ په ناستې ویده و، بوی یې هم یونوور، نرسه تر مخ او زه ور پسې خونې ته ننوتلو، زما خو هېڅ باور نه کېده چې صایمه دې خدای پاک همغسې

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ساتلې وي، لکه چې وه. هغې په خپلو ښکلو سترګو زه ولیدم، په خپلو نازکو شونډو راته موسکۍ شوه او په خپل جذابه غږ یې وار له واره په کراره وویل:
ـ الله ! زما ځان، زما ژوند.
هغه ډېره خوشاله شوه، خو له ځایه نه شوای راپورته کېدلای.
یوه ګولۍ یې په کیڼ تشي او بله یې پر کینه اوږه باندې لګېدلې وې، ډېره ډنګره شوې وه، تکه ژیړه تښتېدلې او سترګې پکې بوتې را ختلې وې. له ډېرې غوصې مې زړه راوپړسېد، ما ویل همدا اوس مې تورمنېجر چېرته موندلی وای، او دا سر مې ترې غوڅ کړی وای. توبه خدایه ! په دې به څه حال تېر شوی وي، څومره زارۍ به یې ورته کړې وي.
په خوا کې یې د کټ پر ژۍ ورسره کښېناستم، هغې خپل ښی لاس زما په لاس کې راکېښود ویې ویل:
ـ ګوره ! دا ستا د بېلتانه پایله ده.
ما هېڅ ونه ویل، دا وخت د ګیلو نه و، چې ما اوس ریښتنی ورسره پیل کړې وای، هغه خوارکۍ له ما نه څه خبره وه؟ کنه تورمنېجر خو زما د وژلو هوډ تر دې مخکې کړی و.
د صایمې په سترګو کې اوښکې را پیدا شوې، په ژړغوني غږ یې شونډې وخوځېدې:
ـ ننګیاله ! هغه زما په مرګ پسې راغلی و، زه یې وژلم، غټه چاړه ورسره وه.
اوښکې یې د سترګو له کونجونو څخه ښکته راوبهېدلې زیاته یې کړه:
ـ زه د کړکۍ له لارې برنډې ته ترې ووتم او له وېرې مې انګړ ته ځان وغورځاوه، هغه وخت پر ځان نه پوهېدم، زما پښه ماته شوې وه، مګر بیا مې هم منډه واخسته، خو هغه تور مخي سره تومانچه وه، تر شا یې راپسې ډزونه وکړل او زه یې ځای پر ځای هملته وغورځولم.
دا وخت نرسه د هغې په خبرو کې راولوېدله:
ـ ښاغلیه ! کیسې اوږدېږي، راځه چې ځو ! زه باید د نورو ناروغانو احوال واخلم.
صایمې د پوښتنې په موخه نرسې ته وکتل، خو ما پرې نه ښودله چې هغې ته څه ووایي، ومې ویل:
ـ هغه رښتیا وایي، زه په غلا درته راغلی یم، کنه ته هم پوهېږې چې زه ډاکټر نه یم.
صایمې ژر زما چېنې ته وکتل، پوښتنه یې وکړه:
ـ دا د څه لپاره؟
نرسې بیا غږ وکړ:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نری

ـ ښاغلیه ! همدا اوس هم یو څوک رانـنوتلای شي، بیا هېڅ بهانه ګټه نه لري، همدومره بس ده - ما مه رسوا کوه.
نور به مې څه ورسره سر تمبه کاوه، هغې رښتیا ویل، یوه شېبه هم باور نه و.
صایمې ته مې وویل:
ـ سبا تر نهو بجو پورې زه په روغتون کې یم، ته کولی شې سبا ته ما وغواړې، اوس درنه ځم.

* * * * *

سهار په تمه وم چې صایمه به مې اوس وبولي، دروازې ته مې سترګې پاتې وې، کتل مې چې همغه نرسه او ناز دا ځل دواړه غبرګې رانـنوتلې، هک پاتې شوم، ما ویل څه نو خامخا به اوس پولیسان هم ورپسې وي، دواړو په خندا کې زما د ناروغۍ پوښتنه وکړله، څو دقیقې نورې هم واوښتې خو پولیسان راښکاره نه شول.
نرسې وویل:
ـ دا زما ملګرې تانیا ده، همدلته په روغتون کې کار کوي، ډېره زړه خوږې ده.
ومې خندل:
ـ هو رښتیا هم، له څېرې څخه ډېره مهربانه برېښي، خو تر تا پورې به ونشي رسېدلی.
دریواړو وخندل، وروسته نرسې شا اوخوا سترګې واړولې، هغې د فشار آله بل ځای پرېښې وه، بېرته ووتله. اوس نو یوازې ناز راته پاتې شوه، ځنډ مې ونه ویست، ورته ومې ویل:
ـ اغلې تانیا ! کښېنه کنه؛ بېګانۍ لوبه خو دې بده نه وه.
هغې سترګې راپورې وګنډلې او غږ ترې راپورته شو:
ـ خان ! پر ځای غږېږه، دا ځای د دغو خبرو نه دی.
ـ مګر ما خو تر اوسه څه نه دي ویلي.
هغې وویل:
- دا وو ایه ! تردې ځایه څنګه راورسېدلې؟
دا وخت د ناز ځواب پاتې شو، نرسه رانـنوتله، د فشار کتلو وروسته یې ډاډینه راکړه چې فشار مې سم دی، د هغې د دندې وخت پوره شوی و، بیا نه راتله- ځکه یې خدای پاماني واخسته. ناز هم ورسره ووتله، خو لږ ځنډ وروسته مې کتل چې ناز بېرته رانـنوته او وار له واره یې غږ وکړ:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ـ خان صاحب ! هغه ستا ملګرى !
كه څه هم هغې اعتبار راته خوړلى و ، خو په سر د هغې يې بيا هم وارخطا كړم، ترې ومې پوښتل:
ـ ولې زما ملګرى؟
هغې وويل:
ـ بيګا شپه دولس بجې وې، په سالار سړک باندې تېرېدم، د مهران هوټل په مخكې مې ستا ملګرى وليد ، هغه درې كسانو ټينګ نيولى و او موټر ته يې ورپورته كړ.
ما خو نه منله، خو هغې چې د مهران نوم واخست، زه پوه شوم چې خامخا څه خبره شته، ترې ومې پوښتل:
ـ تا هلته څه كول !
ـ دا پر تا پورې اړه نه لري، نوره ستا خوښه، خو هغوى خداى خبر كه ستا ملګرى بې مرګه پرېږدي.
ناز نوره يوه شېبه هم په خونه كې تم نه شوه، لاړه ووتله، زما چورت يې راخته كړ، فكر يووړم چې د صايمې تر احواله انتظار وباسم او كه په منډه يو ځل تر خپلې خونې ورشم.
وار په وار مې زړه نا آرامه كېده، ما ويل هسې نه چې رښتيا وي، راځه يو ځل ورشم، خداى خو دې وكړي چې دروغ وي. روغتون مې مهران هوټل ته د ورتلو په هوډ پرېښود.

* * * * *

هلته هوټل په همغه خپل عادي حالت كې و ، داسې نه برېښېده چې دلته دې هم بيګا شپه كومه پېښه شوې وي، بيخى عادي حالت و. لومړى خپلې خونې ته وروختم، د هغې دراوزه كولپ وه، بېرته هوټلي ته راغلم، هغه ته مې وويل:
ـ زما ملګرى نشته، خونه هم كولپ ده.
هغه هېڅ ونه ويل، سمدستي يې بله كيلي راته ونيوله.
ما بيا ترې پوښتنه وكړه !
ـ زما ملګرى څه شو؟
هوټلي بيخي خپل ځان نا خبره كړ، ويې ويل:
ـ زه نه يم خبر چېرته به تللى وي.
بېرته خونې ته لاړم، هلته هر څه پخپل ځاى ول، كتابونه، د هغه مړي جامې او دواړه بيګونه دا هر څه همغسې چې زه ترې وتلى وم پراته ول. لومړى مې د كټ د سر توشكه راواړوله،

www.ketabton.com د پښتو كتابونو پر ليكه نړۍ

تومانچه همغسې چې ما ايښې وه، په همغه ځای کې پرته وه، توشکه مې لېرې ګوزار کړله، کاته مې چې د بالښت سره پيسې هم لېرې وغورځېدلې، همغه د مړي پيسې! شنه پنځسويز.
تومانچه مې پرګنډه ووهله او پيسې مې هم په جېبونو کې واچولې، بېرته له هوټل څخه راووتم، بهر ډېر لږ کسان په دې پېښه خبر ول، هغوی همدا يو نوم (کاليابهايي) يادawه، ويل يې چې دا د ښار نوی ډاکو دی. نور مې نو بيخي له غمه زړه خولې ته راغی، له ډېرو نه مې د کاليابهايي د ځای پوښتنه وکړه، ټولو له پسخنده را پورې وخندل يوازې دوه کسانو راته وويل چې: (هغه يو بې ځالې زمری دی، ځوک يې نشي نيولی، ډېر خطرناکه دی).
څه به يې اوږدوم، تر ماښامه ور پسې وګرځېدم، کرۍ ورځ مې د کاليابهايي په لټه کې تېره کړله، د ښار ډېری غله او ډاکوان مې راوکتل، ځينو کاليابهايي نه پېژانده او ځينو يې هم يوازې نوم اورېدلی و، هغوی په دې اند ښېنه کې ول چې ځنګه يې ووينې، د هغوی له خولې چې هغه د شپې لخوا ښار ته راوځي او د خپلو ملګرو سره يې توپير هم نه کېږي، ټول په تورو جامو کې دي، يوازې سترګې يې ښکاري او بس.
بېرته نا هيلی راوګرځېدم، شپه شوه، يو يو ستوری په اسمان کې راوځلېد او څراغونو د ښار ښايست ته يوه بله ځېره ورواغوستله.
د ټکسي موټروان ډېرې خبرې کولې، خو زما چې تبيت وران و، د هغه خبرې وار په وار را باندې وغمبدلې، تر ډېره مې حوصله وکړه، نور مې طاقت ونه شو، غبږ مې پرې وکړ:
ـ استاذه! همدلته زه ښکته کېږم.
ټکسي يې يوې غاړې ته ودراوه، وروسته يې شاته راوکتل.
ـ ښاغليه! ته خو سالار سړک ته تللې!
ـ هو، خو ته به مې تر هغه ځايه ليونی کړې.
ټکسي وان په خپل عيب وپوهېد، لومړی يې ښښنه وغوښته، وروسته يې وويل:
ـ نور نه غږېږم، ډېر وبښه، زما پام نه و.
نور يې نو غږ تر خولې را ونه ووت، هغه په خپله موټروانۍ بوخت شو او زه د خپل لاله هانده نصيب په فکر کې لاړم، ماته دا کار پرته له نازه د بل هيڅا نه ښکارېده، خو آخر ولې؟ سردار خو هغې ته هېڅ نه دي ويلي، ما خو هم څه نه دي ورته ويلي، هغې نو ولې په موږ پسې راخستې ده؟ خو زه پوهېږم؛ ناز يوازې نه ده، خامخا يو ځوک يې شاته شته چې هغه خامخا زموږ دښمن دی.

د پښتو کتابونو پر ليکه نرۍ www.ketabton.com

ډېر مې پر خپل فکر غور وکړ، خو پرته له تورمنېجر څخه ما د بل هیچا سره څه نه درلودل، هرومرو همغه دی، اوس غواړي د کالیابهایي په وسیله ما له منځه یوسي، دا چې یوازې سردار په لاس ورغلی، علت یې همغه زما د نیمې شپې تګ و روغتون ته، کنه دا ځل یې هم پلان پوره بریالی و. اوس یې هم سردار شاید زما لپاره ژوندی پرېښی وي، هغه بې ګناه دی، که وژني نو ما وژني، سردار خوارکي خو تر اوسه لیدلی هم نه دی.
یو وخت ګورم چې ټکسیوان زما پر زنګانه لاس را ایښی دی- خوځوي مې، زه چې په ویښه وېده وم، په رښو سترګو مې خوبونه لیدل، ټکسیوان لکه له خبرو څخه چې قسمي شوی وي، په پټه خوله یې مهران هوټل ته ګوته ونیوله. ماته خندا راغله او همغسې مې په شونډو کې پټه کړه، د هغه دوه سوه روپۍ کرایه کېدله، ددې لپاره چې زما تر ببرته راتګه انتظار وباسي، یو سلګون مې بل ورزیات کړ، هوټل ته ښه په بیړه ورننوتم، مخامخ د سور بخوني مېز تر شا یو برېتور سړی ناست و، له هغه مې وپوښتل:
ـ کالیابهایي څوک دی؟
هغه راولاړ شو، سګریټ یې په دوو ګوتو کې تر شونډو یووړ او یو لوګی یې تر خولې راووېست، وروسته یې وپوښتل:
ـ ما ونه پېژندې؟
ـ ولې! زه په همدغه هوټل کې اوسېږم، ته خپل میلمه هم نه پېژنې!
هغه سره مې کړس جوړ شو، کتل مې چې همغه سهارنی سړی هم راغی او د بریتور په خوا کې ودرېد، ویې پوښتل:
ـ څه شور ما شور دې جوړ کړی؛ څه خبره ده؟
ما هم پرته له دې چې ځواب ورکړم د هغه ګریوان ته مې لاس ورواچاوه، ښه ټینګ مې راونیو، ورته ومې ویل:
ـ همدا ته مې په کار وې، زما ملګری چا بوولی؟
هغه او ملګري یې دواړو هڅه وکړه چې د هغه ګریوان زما له منګولو خوشې کړي، خو ما نور پرې نه ښودل، لومړی مې هغه بریتور تر ویښتانو راونیو، ډېر په ځغرده مې په خپل لوري راکش کړ او په نسکورې مې د هغه مخ له مېز سره وجنګاوه، دوهم ځل ته بیا اړتیا هم نه شوه، لکه مړی د مېز تر شا پریووت. دا بل هم لا زما تر منګولو نه و وتلی، هغه د خپل ملګري په دې حالت ډېر وارخطا شو، چیغې یې کړلې:
ـ سلیم، کامران! هله! د خدای لپاره، ما وژني؟

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

خو نور يې تر خولې بيا غبړ راونه خوت، خوله يې همغسې وازه پاتې شوه، ځکه چې ما تومانچه پر سينه وركېښوده، په بيړه مې ترې وپوښتل:
ـ زما ملګرى څه شو؟
سړي نور په عذر پيل وكړ:
ـ زما ګناه نه وه، كاليابهايي ډېر زورور سړى دى، د هغه مخه هيڅوک نشي نيولى، پرون شپه يې په صفاپالس كې هم يو سړى وواژه.
ما ورته وويل:
ـ مګر كاليا څه خبر و چې موږ دلته اوسېږو؟
ـ زه هم نه پوهېږم، څه كم دولس بجې وې چې هغوى رانننوتل- اوستا ملګرى يې وويست.
ـ هغوى! يعنې نور هم څوک ور سره ول؟
د هغه خوله له وېرې وچه شوې وه، ويې ويل:
ـ هو؛ ټول څلور تنه ول، يوه پكې ښځه وه، خو له څېرې نه يو هم نه پېژندل كېده.
اوس زما په نوم له هر پاكستاني څخه كركه كېدله، هر يو دروغجن، دهوكه باز او نا ځوانه را سره مخ كېدل، غوصې دومره را وپارولم چې نږدې مې د هغه پر سينه ټوله تومانچه ورتشه كړې وه، خو په سر د هغې مې هم روغ پرې نه ښود، همغسې د هغه بل غوندې مې شونډې او پوزه پرې ور وپړسول او شا پر تخته مې ټېله كړ.
هلته نور زما ځنډېدل خطر راته پېښاوه، په منډه ببرته راووتم، باور مې نه كېده چې هغه ټكسي دې د سړک پر غاړه راته ولاړ وي، توره شپه وه، ما به نو په څه ډول هغه ټكسي ليدلاى واى. لږ ځنډ وروسته مې كتل چې يو ټكسي راته ودرېد، كاته مې چې همغه ټكسيوان و، بې پوښتنې وروختلم.
ټكسيوان وويل:
ـ ښاغليه! زه هلته ولاړ وم، همدا چې سړک ته را ووتلې، ما ولېدې.
ما نور غږ ورته ونكړ، وېرېدم چې لكه ماته ژرنده اوس بيا پيل كوي، يوازې د حركت كولو مې غږ پرې وكړ.
هغه وپوښتل:
ـ چېرته؟
ـ صدر، سيټي ستېور ته.
هغه ببرته خپل ټكسي همهلته ځاى پر ځاى ګوښه كړ، وروسته يې وويل:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ـ هېرويين خو به نه وي درسره؟
زه يې حيران کړم چې دا څه وايي، په لوړ غږ مې ورته وويل:
ـ د څه شي هيرويين؟
ټکسيوان وخندل:
ـ وبښه ښاغليه ! مګر هغه ډېر حرامي سړی و ، څېره يې د ملنګۍ وه خو په حراميتوب کې يې پر سر بل نه درلود.
ټکسيوان لږ څه غلی شو ، موټر يې روان کړ او وروسته يې زياته کړه:
ـ ياره ! ډېره ترخه خاطره لرم، هغه سړي هم لکه تا غوندې د سيټي سټور راته وويل، کيسه درته کوم؛ يوه شپه د اکبر پاچا کلا سره را روان وم، يو سړي لاس راکړ، هغه سره يوه کڅوړه هم وه، هغه موټر ته راوخوت او د همغه ځای پته يې راکړه چې همدا اوس ورروان يو ، د شپې يوه بجه به وه، ډېر ښه په تبيت روان وم، زما خو همدغه عادت دی، خبرې ډېرې کوم او د هغه هم خبرې خوښېدلې، هغه ځان د سيټي سټور منېجر ښوده، ژمنه يې راسره وکړه چې هلته به مې په يوه ښه دنده بوختوي، خو دومره ژر يې څېره بدله شوه چې زه يې حيران کړم. هغه يو ناڅاپه پرما چيغه راوکړه:
ـ موټر ورته ونه دروې ! ورځه ! ورځه پرې !
خو ما دا جرات ونشوای کړلای چې پوليسو ته موټر ونه دروم، هغه د شا له خوا زما پر څټ تومانچه راکېښوده، خو په سر د هغې هم ما موټر ودراوه، کاته مې چې دروازه يې پرانسته او منډه يې واخسته، ټولو پوليسانو په هغه پسې واچولې، يوازې يو مشر يې سره د يو بل پوليسه ما ته پاتې شول.
ټکسيوان په خپله کيسه سور راغلی و ، همدا وخت يې پام شو چې پر بله روان دی، موټر يې ژر راوګرځاوه، خو تر هغه وخته غلی و ، تر څو د سيټي سټور لارې ته بېرته سم شو ، وروسته يې زياته کړه:
ـ يوه شوې وروره ! د هغه په کڅوړه کې هيرويين ول، د خره بچي ماته په موټر کې پرېښې وه، زه څه خبر وم، کنه ولا که مې را پورته کړې وای.
زه بې ګناه زندان ته لاړم، پوره پنځه مياشتې وروسته ايله را خوشې شوم، ما غوښتل هغه را پيدا کړم او پوليسو ته يې په لاس ورکړم، خو زما له وس څخه وتلې خبره وه، زه يو غريب سړی د يو قاچاقبر سره څنګه ځان برابرولای شم؟ هغه چې دا کار کوي حتماً زور هم لري.

www.ketabton.com د پښتو كتابونو پر ليكه نری

ټکسیوان خپله کیسه د یوه سګریټ په لګولو تمامه کړه او د هغه د لوګیو سره یې ځان بوخت کړ، زړه کې مې ویل؛ آفرین پنجابیه ! زه په پردیو غمونو نږدې دی چې ځان تبا کړم او تا سره د خپل غم پروا هم نشته.
یوه شېبه چوپتیا خوره شوه او زه یو ځل بیا په چورتونو کې ډوب شوم. د هغه هوټل د کارکوونکي هغه خبره را په یاد شوه: (کالیابهایي په شالیمار هوټل کې هم یو سړی وواژه).
زه حیران په دې وم چې آخر دا کالیابهایي دی څوک؟ زه یې تر اوسه پورې پېژنم نه او هغه زما په مرګ پسې را اخیستې ده، عجیبه ده ! د شاهد او هغه بل په اړه خو یوازې زما او د ناز تر منځ خبره شوې وه، دا کالیابهایي بیا له کومه پکې را ګډ شو.
دا وخت ټکسي د سیټي سټور مخې ته ودرېد، د فکرونو سفر مې هم همدلته پای ته ورسېد. مغازې ته خلک تلل راتلل، زما هېڅ ګومان نه راته چې تورمنېجر به همدلته وي، هسې اټکلي راخوځېدلی وم.
ټکسیوان ته مې وویل:
ـ استاذه ! هغسې پر کیڼ لاس راوګرځه، شاته یو ګدام دی، زه همدلته ورځم.
موټروان خپل سر وخوځاوه خو څه یې ونه ویل. د کوڅې په نیمایي کې یې موټر زما په ویلو ودراوه، زه ترې ښکته شوم، وروسته مې له جېبه یو زرګون راوویست او ورته ومې نیوه.
ټکسیوان کله پیسو ته وګوري او کله ماته، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ـ ښاغلیه ! ماتې نه لرې؟
په خندا کې مې ورته وویل:
ـ ماتې څه کوې؛ همدا ټولې درواخله !
ـ دا خو بیخي ډېرې دي.
ـ پروا نه لري، ټولې ستا شوې ! مګر هو؛ زه بېرته راځم ګوره !
ټکسیوان ډېر خوشحاله شو، زه ترې روان شوم، تر شا یې په ډېرې خوښۍ غږ راپسې وکړ:
ـ هر وخت دې چې زړه وغوښتل راوځه، زه درته ولاړ یم.
خو زه نه پوهېدم چې څومره به ځنډېږم؟ هغه ته خو مې ځکه زر روپۍ ورکړلې؛ چې کیدای شي له دې ځایه بل ځای ته لاړ شم، او له هغه ځایه بل ځای ته. ما تورمنېجر لټاوه که هغه د لاهور په هر ګوټ کې وای، ور پسې ورتلم او دا مې هم چورت وهلی و، چې کیدای شي ټکسیوان راته ونه درېږي، خو غم یې نه راته اوس زما هر کار د قمار غونډې شوی و، مجبور وم چې همدا اسې مې کړي وای، بله هېڅ لاره مې نه درلودله.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نری

ټکسي له ګدامه ښايسته ټوټه لېرې پاتې شو، تر هغه ځايه په پښو ورغلم، د ګدام د دروازې زنګ مې وواهه، لږ ځنډ وروسته څوکيدار دروازه راته پرانستله، پر ځای ددې چې زه ترې پوښتنه وکړم، هغه راته وويل:
ـ منېجر صاحب خو نشته!
د څوکيدار په دې خبره شکمن شوم، په زړه کې مې راوګرځېدل چې هغه البته همدلته دی، ځکه يې مخکې تر مخکې داسې خبره وکړه. دا وخت يو بل څوکيدار هم مخامخ راته ودرېد، په څېره کې تر هغه بل پوخ و، ټوپک يې پر غاړه ډېر په ځير ځير يې راته کتل، مانه غوښتل چې له ده سره په خبرو بوخت شم، هغه بل ته مې مخ ورواړاوه، ومې ويل:
ـ سمه ده؛ خو چې کله هغه راغی ورته ووايه؛ چې خان پيسې راوړې وې، خو ته نه وې.
زه ترې روان شوم، څوکيدار تر شا غږ را پسې وکړ:
ـ ښاغليه! ته صبر وکړه زه بېرته راځم.
دروازه يې همغسې د دغه بل څوکيدار په ډاډ پرانستې پرېښوده او په منډه دننه لاړ، نور نو ما هم ځنډ ونکړ، ټوپک والا څوکيدار چې خوله په خوله را سره ولاړ و، يو ناڅاپه مې پر مخ يو کلک سوک ورپورې کړ، بيا مې پر سترګو وواهه، تر هغو يې چې ځان خوځاوه، تر وينښتانو مې ټينګ ونيو او ښه په زوره مې دوه درې ځله د هغه سر له ديوال سره وجنګاوه او همغسې بې حاله نسکور پرېووت.
ما ددې لپاره بېړه وکړه چې که رښتيا هم تور منېجر په ګدام کې وي، نو بايد څوکيدار تر هغه ور ونه رسېږي په منډه دننه ورننوتم.
کتل مې چې رښتيا هم هغه د تورمنېجر له دفتر څخه بېرته په راوتلو کې و، ما نو داسې ګمان وکړ، چې البته هغه سره يې ليدلي دي، د ديوال خواته ودرېدم او کتل مې ورته چې څه کېږي؟ خو له دفتره هېڅوک راونه وتل او څوکيدار هم پر بله روان شو.
زړه نا زړه مې غږ وروکړ:
ـ ای وروره! خبره واوره.
څوکيدار چې زه دننه وليدم، بېرته يې په منډه تر ما پورې ځان راورساوه، هغه ډېر پنډ سړی و، پوهېدم چې مړوندو ته مې نه راځي، کنه کله مې دومره ورته کتل.
يو بنډل پيسې مې چې مخکې تر مخکې په لاس کې ورته نيولې وې هغه مې ورکړلې، وروسته مې ګنډې ته لاس کړ، ورته ومې ويل:
ـ هه؛ دا نورې پيسې هم دروا خله، ته يې ورکړه زه ځمه چې کار لرم.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

زه خو پوهېدم چې ډېری پاکستاني په پرتوګ کې هم یو جېب جوړوي، ځکه مې داسې ورته وویل، خو چې کله یې په تومانچه سترګې ولګېدلې، خوله یې وازه پاتې شوه او هغه زما پیسې یې هم بېرته تر لاسه وغورځېدلې. څوکیدار که هر څومره پنډ و، خو اوس یې زما د تومانچې له وېرې هېڅ نه شوای کولی، بې ځنډه مې غږ پرې وکړ:

ـ خوله ونه خوځوې، اوار پر ځمکه پرېوځه!

نور نو دوهم ځل ته اړتیا هم نه شوه، هغه همغسې په پټه خوله پرېووت، همدا چې سر یې ځمکې ته ورنږدې شو، بې دریغه مې یوه لته پر څپړغوږي ور پورې کړله، بیا مې وواهه- ور پسې مې بیا وواهه او پرې مې نه ښود چه له ځایه را پورته شي، هلته یوه ډبله اوږده او سپنه پرته وه، په هغې مې د سر پر کاسه وواهه چې همغه ګوزار ؤ او بس، څوکیدار نور شخ پخ وغځېد.

د تور منېجر دفتر تش تور و، له هغه ځایه بېرته راووتم، مخامخ کونج کې د یوې خونې څراغ بلېده، کړکۍ ته یې شنې بخونې پردې ځړېدلې وې، منځ یې نه را ځرګندېده خو ګمان مې کېده چې هرومرو به څوک پکې وي.

ورو- ورو د دیواله خواته ور روان شوم، هلته د جنراتور په خواکې دوه بېلره تېل ایښي ول، زړه مې غوښتل چې راځه دا ټول ګدام ته اور ورواچوم، هسې هم د قاچاقو لوی مرکز دی، خو اوس یې وخت نه و او ترې تېر شوم. خونې ته وررسېدلی نه وم چې په هغې پرده کې مې د یوې ښځې سیوری د تېرېدو په حال کې ولید. دوه زړی شوم، چې دا ښځه بیا دلته له کومه شوه؟ دا لکه چې د تورمنېجر ښځه ده که څنګه؟ خو ډېر چورت ته مې وخت ورنکړ، د کړکۍ تر شامې غوږ ونیو یو نارینه غږ زما تر غوږه شو، چې ویل یې:

ـ نیم ساعت وروسته درځم، زما امانت باید ټول راته وسپارې، نه نه؛ همدا نن شپه، یاره نور به پاکستان ته رانشم، ځه هغه نورې معاملې دې وي اوس، هو ورووه؛ زه ډېره بېړه لرم، هو بلکل، دا دی زه درغلم.

لږ ځنډ چوپتیا خوره شوه، وروسته بیا همدغه غږ چې د تور منېجر و، را اوچت شو:

ـ اشفاقه څه کوې؟ څه فیل خونه دی، یاره خو! ښه- ښه! شاباس؛ خو خیال کوئ ګوره، څوک مو ونهویني، ښه- ښه د ریونډ سړک شاته په هغو ونو کې، څه سمه ده، ژر راځئ چې هغه بل حرامي به خامخا اوس هوټل ته راغلی وي.

ماته هم نوره حوصله را پاتې نه شوه، دروازه مې د تومانچې په میل ور وټکوله.

تور منېجر غږ وکړ:

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ـ څوک؟
په ځواب کې مې بیا دروازه وروټکوله، دا ځل د دروازې کړپا شوه، ځان مې ورته چمتو کړ، مخامخ ورته ودرېدم. همدا چې دروازه په خلاصېدو شوه، ښه په زوره مې په اوږه ووهله، ورننوتم. تورمنېجر شا په تخته د خونې منځ ته ورولوېد، دننه د ناز په لیدلو چې نیمه بر بنډه د کټ په خوا کې ولاړه وه، بیخي حیران شوم.
دا وخت تورمنېجر دیوال ته ودرېد، دواړه سترګې یې زما تومانچې ته نیولې وې، خو هېڅ یې له وسې نه کېدل، زړه کې خو به یې هم ویلي وي چې دا د بلا بچی ګوره په هېڅ ډول هم مړ نه شو.
ترې ومې پوښتل:
ـ زما ملګری دې څه کړ؟
هغه هېڅ ځواب را نه کړ، بیا مې په لوړ غږ ورته وویل:
ـ حرامي! تا ته وایم، زما ملګری دې څه کړ؟
دا ځل یې شونډې وخوځېدې، خو زه ور باندې ونه پوهېدم، د هغه خوله ډکه کېدله، پان(یوډول سپکه نشه ده) یې په خوله کې و، لومړی مې هغه ور باندې له خولې ترې وغورځاوه، وروسته مې بیا په لوړ غږ ورته وویل:
ـ ووایه! څه شو زما ملګری؟ بل ځل بیا پوښتنه نه کوم، بیا ته پوهېږې او دا تومانچه.
په کراره یې وویل:
ـ ما ته نه دی څرګند.
نور مې ځنډ ونه ویست، پر ماشه مې ګوته کېکاږله، چې له همدې سره زه هم وار خطا شوم، زما تومانچه بنده شوه.
دا وخت ناز په زوره چیغه کړه:
ـ کالیا! مه یې پرېږده.
اوس نو چې کالیا هم تورمنېجر وخوت، زما په ټوله کیسه باندې سر خلاص شو، او د انتقام اور مې په زړه کې لا ورته را وکتېد، تور منېجر دا فکر وکړ چې راځه اوس ور باندې برشوم، ښه په زړورتیا یې پر ما را منډه کړله، خو ما هم سمدلاسه مړوند ورکړ او نور مې پرې نه ښود چې پښې یې پر ځمکه ولګېږي. دا سې ټینګ مې پر ځمکه وویشت، چې آن متیازې یې لاړلې. ناز هڅه کوله چې وتښتي، خو هغه مې هم تر ویښتانو را ونیوله او دومره مې ووهله چې تر تور منېجر هغه بدتره شوه. تورمنېجر بل ډول خوله نه چوله کوله، اخر یې

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړی

د وهلو له زوره اقرار وکړ؛ چې سردار يې د ريونډ سرک شاته په ونو کې وژلی دی. غوصې بيخي بې صبره کړم، دا چې هغوی دواړه مې شا په شا يو تر بله تړلي ول، د دواړو لاسونه او پښې مې هم په داسې ډول ورمات کړل چې له هر ګوزار سره به له ما څخه هم يوه چيغه وختله، سم ليونتوب مې کاوه.
له خونې راووتم، ما خو يوازې د بېلرونو تېل ليدلي ول، چې هغه هم زما په ګمان ډېزل ول، غوښتل مې همغه پرې وروشيندم او اور ورته واچوم، کاته مې چې هلته ګوښه درې بوشکې نورې هم ايښې وې، هغه د پټرولو څخه ډکې وې، نور مې نو هېڅ چورت پکې ونه واهه، يوه مې راواخستله، لومړی مې پر ناز او تورمنېجر وروشيندل، وروسته مې خونه هم پرې ولړله او همغسې مې پر ځمکه تويول ترې راووتم، د دواړو بېلرونو خولې مې هم ورپرانستلې او پر ځمکه مې څملول. څه به يې اوږدوم، ټول ګدام کې مې همغه دريواړه بوشکې پټرول وشيندل. خو پرته د څوکيدار له خونې څخه چې هغوی دواړه څوکيداران لا ژوندي ول د وژلو زړه مې پرې ونه کړ. هغوی دواړه مې د همدوی خپلې خونې ته راوړل، همغسې لکه تور منېجر او ناز مې چې تړلي ول، له دوی څخه مې هم ځان بېغمه کړ، يو څوکيدار چې لږ په حال راغلی و؛ يوه يوه چيغه يې کوله، د هغه مې خوله په يو دسمال ښه کلکه وروتړله، وروسته کرار هملته کښېناستم.
اورلګيت مې په لاس کې و، په تمه وم چې هغه نور انډيوالان خو يې هم راغوښتي دي، شايد په همدغو څو دقيقو کې را ورسېږي، بيا به نو د ټولو چاره په ګډه وروکړم.
پوره پنځلس دقيقې کښېناستم، هغوی رانغلل، ځمکې هم نور هېڅ ځای نه راکاوه، کله به مې دروازې ته سر ورښکاره کړ او کله به په خونه کې ښکته او پورته ګرځېدم، پنځه دقيقې نورې هم اوښتې وې چې بهر د موټر آرنګونه شول، دوهم ځل آرنګ سره ورووتم، ما پخپله دروازه ورته پرانستله، دروازه خو مې لومړی ليدلې وه چې د بلبلرنګ په وسيله د ديواله يوې خواته راکشکېدله، ما د دروازې شاته ځان نيولی و، زه يې هېڅ ونه ليدم او بل هغوی څه خبر ول، چې زه دلته راغلی يم؟.
موټر دننه د ګدام منځ ته تېر شو، نور نو ما هم صبر ونه کړ، دروازه مې همغسې پرانستې پريښوده، همدا چې هغوی د موټر دروازې پرانستلې، ما ټول اورلګيت ته اور واچاوه او بې ځنډه مې د پټرولو ککړ ځای ته وروغورځاوه.
نور نو په منډه له ګدامه راووتم- ډېر په منډه، چې له يوې سرې لمبې سره يو غږ راپورته شو، زه يې په کوڅه کې وويرولم، داسې اور ما تر اوسه يوازې په فلمونو کې ليدلی و،

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

خدای خبر که هغه دواړه څوکیداران هم ژوندي پاتې شوي وي، د وېرې منډه وه، هغه د چا خبره: د سترګو په رپ کې مې ټکسي ته ځان ورساوه او پکې وختم.
د خدای فضل و ، چې ټکسیوان خوب وړی و کنه وختي به د اور له وېرې هغه هم تښتېدلی و.
هغه لا خوبلنې سترګې موښلې چې ما غږ پرې وکړ:
ـ استاذه ځان باسه !
ټکسیوان چې تر شا د اور لمبو ته وکتل، وارخطا یې موټر چالانه کړ او روان شو، په عمومي سړک تر یوه ځایه لاړ، وروسته یې ټکسي یوې خوا ته ګوښه کړ، ویې ویل:
ـ د تېلو بوی درنه ځي، هغه اور لکه چې تا اچولی.
زه یې په ځنګ کې ورسره ناست وم، پوه شوم چې سړی را باندې غل شو، ورته ومې ویل:
ـ درځه استاذه ! زما له اور سره څه دي، درځه زه کار لرم.
خو چې هر څومره مې ورته وویل، هغه همغسې په خپل خره سپور و، البته را څخه وو بېربده، ځکه خو په یوه ساه راته لګیا و چې(ښکته شه- ښکته شه ! کنه نو پولیسو ته دې په لاس ورکوم).
رښتیا هم د پولیسانو ډېر بد حال و، له هرې خوا څخه ابمرجنسي (ببړني) آرنګونه را پورته کېدل، پر دغه سړک هم د پولیسانو موټرنو بد حال جوړ کړی و، فکر مې وکړ چې که چېرې همداسې ترې ښکته کېږم، نو هېڅ شک نشته چې سمدستي مې پولیسو ته په لاس ورکړي.
راځه لومړی باید د همده کار وروکړم.
یو ناڅاپه مې په یو لاس تر ستوني ونیو او په بل لاس مې د سوکانو پیل پرې وکړ، داسې نه چې د هغه پر مخ ما وینې راوبهولې، هغه هم لکه روی داسې و، زما د مخ او غاړې پوټکي یې په خپلو شوکارو راواړول، خو هغه مې هم داسې کړ چې نه د پېژندو او نه هم د خوځېدو شو، ښه مې وپړساوه.
اوس نو په بېغمه زړه له ټکسي څخه ښکته شوم، او کرار کرار د سړک پر غاړه روان شوم.

* * * * *

زه د سردار خوارکي په غم کې ورک وم، په زړه کې مې همدا دعاګانې کولې چې: خدایه پاکه ! کاشکې هغه ژوندی پاتې وي، ته د تورمنېجر خبره دروغ کړې ! ته یې ژوند ولرې !
خو زما دعاګانې ډېرې ناوخته وې، شاید ملایکو د آمین ویلو پر ځای ښه راپورې خندلې وي.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نری

ښايسته ډېر مزل مې کړی و، يو بل لوی سړک ته وتلی وم، اوس هم د اطفائيو آوازونه په ښارکې خوربدل، اور دومره زور اخيستی و چې د اسمان مخ يې بيخي په لوګيو پنا کړی و.
زه په دې چورت کې وم چې اوس په کومه لاړ شم؟ کاشکې چې ريونډ سړک مې ليدلی وای، ولاچې پلی خو ورغلی وای، هملته د سړک پر غاړه ولاړ وم، يو ريکشا راته ودرېد، ريکشاوان ته البته ليونی ښکاره شوم، ځکه زما ګريوان څيرې او په بد حالت کې وم هغه بېرته مخ رانه واړاوه او روان شو.
دا وخت سمد ستي ورپسې يو ټکسي ودرېد، ټکسيوان هم چې راته وکتل، د ځان سره يې په پښتو ژبه وويل:
ـ اوه؛ دا خو ليونی دی.
بې ځنډه مې ور غبرګه کړله:
ـ ليوني پسې مه ګرځه! پيسې درکوم.
سړي زما له دې خبرې سره سترګې راکې ښخې کړلې، په دې حيران شو چې روغ سړي ته يې ليونی وويل، اوس نه له شرمه تللی شي او نه هم راته وايي چې موټر ته وروخېژم.
ما ورزياته کړه:
ـ ريونډ سړک ته ځم.
هغه موسکی شو ويې ويل:
ـ راځه کښېنه.
ټکسيوان پر لاره ډېر خوږ - خوږ کېده، داسې برېښېده چې پښتنولۍ پاللو ته ژمن و، خو زه چې د سردار په انديښنه کې وم د ده يوې خبرې ته مې هم پام نه و.
بيخي ډېر مزل مو وکړ، له ښاره ووتلو، ټکسيوان غږ وکړ:
ـ وروره! دا ريونډ سړک دی.
ما چې يوې خوا او بلې خوا ته وکتل، يو ازې کورونه ښکارېدل ورته و مې ويل:
ـ کومه دي؟ دلته خو ونې نشته.
هغه بيا په حيرانۍ راته وويل:
ـ د څه شي ونې؟
ـ نه يم خبر؛ خو وايي چې د همدغه سړک پر غاړه ګڼې ونې ولاړې دي.
ټکسيوان سر وخوځاوه:
ـ ښه - ښه؛ هغه ځای خو مخکې دی.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

په ځغرده مې ورته وويل:
ـ درځه همدلته مې ښکته کړه !
رښتيا هم تر هغه ځايه ډېره لاره وه، لېږې لېږې ځراغونه بلېدل، خو هلته نږدې کومه ودانۍ نه ستر ګو کېدله. خداى خبر چې ټکسيوان د پښتنولۍ په خاطر را سره راغى او که هسې خداى پاک را باندې مهربان کړ، کنه دومره ناوخته کې خو که هيچا هم راوستلاى واى.
ټکسيوان ته مې يو زرګون ورکړ، هغه هم نر غوندې په جېب کې واچاوه، دايې ونه ويل چې لږ دې يا ډېرې، يوې خوا او بلې خوا ته يې ستر ګې واړولې، وروسته يې وپوښتل:
ـ ته خو ليونى هم نه يې، دلته نو دا وخت څه کوې؟
په ځواب کې مې ور غبر ګه کړه:
ـ دا پرتا اړه نه لري، ته کولى شې چې لاړ شې.
هغه خپل سر په يوه خوا کوږ کړ او هغمسې يې ټکسي پونده کړ، لاړ په يوه دقيقه کې پنا شو. ما هم سړک نور پرېښود او پر ځنګله ورننوتم، ځنګله کې شور ماشور پيل شو، مارغان والوتل، په هوا يې چيغې بوغارې جوړې کړلې، يوازې همدا مارغان نه ول چې له خوارږه خوبه ووتل، زما هر دوهم او دريم قدم سره به د مارغانو يوه ډله پورته کېدله، شر او شور به يې جوړ کړ. د ځنګله منځ کې د اوبو لويه وياله غځېدلې وه، اوبه داسې نرمې پکې بهېدلې چې هېڅ غږ يې نه درلود، سور به يې دوه متره کم او زيات کېده، هغې بلې غاړې ته يې نه شواى پورې وتلاى. بلاخره مې د ځنګله په ښکته خوا کې د ويالې پر سر يو پل وليد، پورې خواته واوښتم، خو ها خواته مې هم سردار ونه موند، ناهيلى بېرته راوګرځېدم. زړه مې خولې ته راغلى و، ژړا مې بيخي تښتېدلې وه، داسې وم لکه په ستوني کې مې چې کانې بند وي. له ويالې څخه بېرته را پورې وتلى وم، چې پر بوټ پورې مې لکه ختې چې ونښلي او لږ څه ور باندې وښويدم، حال دا چې ځمکه وچه کلکه وه، ژر مې ښکته ځمکې ته وکتل، ما ويل هسې نه چې پر چټليو ختلى يم، ځاى پر ځاى همدلته د پښو پر سر کښېناستم، خو نه چټلي وه او نه ختې، همغه يوه ټوټه ځاى په تازه وينو لړلى و او يوه غټه چاړه هم هلته پرته وه، د هغه ځاى شااوخوا مې راوکتلې، خو بيا مې هم سردار ونه موند، فکر مې وکړ چې يا خو ترې تښتېدلى دى او يا يې هم بل ځاى ته وړى دى، که څه هم د سپوږمۍ رڼا خوره وه، خو ونې ډېرې ګڼې وې، رڼا يې نه پرېښودله چې پر ځمکه را پريوځي.
اړ شوم چې په خاپوړو وينه وڅارم، خو دوه قدمه وړاندې وينه هم سمه نه برېښېدله، له هغې وروسته مې پر يوه څرښندۍ ستر ګې ولګېدلې، داسې لکه څوک چې کش کړ شوى وي، د

د پښتو کتابونو پر ليکه نرۍ www.ketabton.com

ځان سره وانګېرله چې خامخا هغه ژوندی دی، په پښو يې چې وسه نه ده شوې، هرومرو يې هڅه کړې تر څو يوه څرګند ځای ته پر سينه ځان وباسي. څرښندی د ځنګله تر بره سره بوتلم، اوس مې داسې اټکل وکړ چې هغه به تر سړکه هم ځان رسولی وي، خو افسوس چې هغسې نه و، له ځنګله څخه په وتلو کې څرښندی ښی خواته ګرځېدلې وه، همدا چې زه وروګرځېدم، په سردار مې سترګې ولګېدلې، هغه يوې ونې ته تکيه کړې وه، سر يې ښکته ځوړند و او پښې يې اوږدې غځولې وې.
خدای منې دا زړه مې اوچته ببرته را پر ځای شو، غږ مې ورباندې وکړ:
ـ سرداره ! سرداره !
خو هغه خوراکی نور ځواب ورکولو ته نه و پاتې، په ختو ککړې سينې څخه يې وينې راخوټېدلې، که څه هم هغه د ژوندي پاتې کېدو ډېره هڅه کړې وه، خو ما ناوخته کړله او پر وخت ورته راونه رسېدم. يا پاکه خدايه ! په څه ناتارو به يې وژلی وي، سينه يې ټوله سوری سوری وه، څومره به يې د ځان سره ويلي وي چې: (بی غير ته ننګياله ! ته خو هم ښه خبر يې، راشه وګوره پر ما څه تېرېږي).
د چا به زړه طاقت وکړي؟ زوی به يې هلته لاره څاري چې پلار به يې د سوغات سره سبا يا بل سبا ورځي، خو خبر نه دی چې دا بې ګناه زما په خاطر په خپلو وينو کې لت پت شو او کورنۍ خو يې پر ځای پرېږده ! که هغوی راته ووايي چې دا ولې؟ زه به يې بيا په ځواب کې څه وايم؟
په هغې توره شپه کې پرته له خدايه بل هيڅوک زما د ژړا اورېدلو نه و، هلته يوازې زه او زما ژړا ژوندي وو، نور هر څه مړه ول هر څه.

* * * * *

رڼا را خوره شوه، د ځمکې مخ روښانه شو خو لمر لانه و راختلی چې مخامخ يو ځوان راته کښېناست، د هغه له سترګو هم اوښکې وبهېدلې، ويې پوښتل:
ـ وروره ! دا ولې؟
زه ورته ژړغونی شوم:
ـ دا وګوره ! په چړو يې سوری سوری کړی.
ځوان د سردار پر ټټر لاس ورکېښود ويې ويل:
ـ زه هم دا وايم؛ دا چا داسې کړ؟

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

ـ زه يې څه پېژنم، هغوی موږ له ښاره دلته راوستلو، ډېر وحشتناکه خلک ول، زه ترې په تېښته بريالی شوم، کنه زه يې چېرته داسې پرېښودم.
ځوان له خبرو څخه ډېر خوا خوږی انسان برېښېده، ويې ويل:
ـ دلته مه کښېنه، راځه زه درسره مرسته کوم، که پوليسان راغلل بيا به يې له غمه نه شې خلاصېدی.
په لوړ غږ مې وويل:
ـ نو څه وکړم؛ چېرته يې يو سم؟
ويې پوښتل:
ـ ولې؛ ستاسو کور چېرته دی؟
ـ په افغانستان کې.
ځوان اوچته پاڅېد، سوزوکي موټر يې چې د سړک پر غاړه ولاړ و، هغه يې ښه نږدې راووست وروسته يې غږ راوکړ:
ـ ما خپل ورور وګڼه! زه در سره مرسته کوم بېغمه او سېږه.
ما هېڅ ونه ويل هغه زياته کړه:
ـ ای وروره! د پوليسو ځواب بيا زه نشم ويلی، را پاڅېږه ژر شه!
سردار شهيد مو په دواړو د هغه موټر ته ورپورته کړ، جنازه مو د هغه کور ته يووړه، هلته مو کفن ورکړ او وروسته مو په تابوت کې کېښود. ځوان د يو حاجی زوی و، ډېره بشردوسته کورنۍ يې وه، په هغوی کې د انسان دوستۍ احساس و، داسې يې نه ګڼله چې زه د بل هېواد يم. هر يوه به بېلابېل تسليت راکاوه، ډېر خوا خوږي خلک ول.
هر څه تيار شول، وروسته حاجي صاحب خپل زوی ته وويل:
ـ دانيال بچيه! ورشه د کاکا پلاينکوچ دې راوله په هغه کې يې يوسې.
همغسې وشول، جنازه مو پلاينکوچ کې کېښوده، وروسته ځوان پخپله شتړنګ ته کښېناست او حرکت مو وکړ.
که خدای پاک دا ځوان پر ما نه وای را پېښ کړی، بيا به هم حيران پاتې وم چې څه مې کړي وای؟ رښتيا هم که پوليسان هغه وخت هلته راغلي وای، بيا نو چا دا ورسره سپېنوله؛ چې سردار چا وژلی دی؟ زه به په زندان کې پروت وم او د سردار بدن به د پنجاب خاورو خوړلی و.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړی

لنډه پردې د سردار زوی زمان مو هم له اوکاړې څخه راواخیست او د تورخم پر لوري را رهي شوو. تر نیمايي لارې پورې زمان بیا ډېر وژړولم، هغه خوارکي ډېرې سوې سوې چیغې وکړې، کله به د خپل پلار پر تابوت ورنسکور شو او کله به یې زما په غاړه کې لاسونه راواچول، راته ویل به یې:

ـ کاکا؛ دا ولې؟ دا چا داسې کړ؟

خو ما هېڅ ځواب نه شوای ورکولی، په پټه خوله مې له سترګو څخه اوښکې را بهېدلې.

تر هغو چې لږ څه آرامه شو او وروسته مې بیا لنډ - لنډ په کیسه وپوهاوه.

* * * * *

ما خوستن تورخم ته راورسېدلو، که څه هم دانیال ته ما ډېر وویل چې د تورخم له دروازې څخه دېخوا ته یو قدم هم نور زحمت نه درکوم، خو هغه لکه پښتون؛ ډېر سر زوری و، زما خبرې ته یې هېڅ غوږ نه نیوه، همدا یې ویل چې:(نه ! تر کوره مو خامخا رسوم).

ما هم نوره ورسره ونه غځوله، لاړم د دوه ورځو د دخول پاڼه مې راواخستله او افغانستان ته را دننه شولو، سردار خو د خپل اصلي ځای په اړه راته ویلي ول، هغه په ننګرهار کې د خوګیاڼو ولسوالۍ و، خو دا یو کال کېده چې کور یې د جلال آباد ښار ته راوستلی و، نور نه وم خبر، چې د ښار په کوم ځای کې اوسېده.

د شپې لس نیمې بجې وې، د جلال آباد ښار ته راورسېدلو. زړه مې ډېر نا ارامه و، همدا اندېښنه را سره وه چې څه به اوس پېښېږي؟ داسې یو دم جنازه د چا په کور ورننوتل ! ډېره سخته خبره ده. اوس نو دانیال ته زمان لاره ورښودله، څو ځله په کوڅو کې له زمان څخه هم لاره ورکه شوه، په یوه او په بله؛ چې یو وخت یې په یوه کوڅه کې د لېرې نه یوې دروازې ته ګوته ونیوله او غږ یې وکړ:

ـ هاغه دی، هاغه دی زموږ کور !

باور دې وشه، ټول بدن مې په رېږدېدو شو، حیران پاتې شوم چې کورنۍ ته به یې اوس څه وایم؟ ډېر وېرېدم.

د سردار جنازه مو د کور پر وره ورننویستله، د هغه کور چوپتیا په داسې غږونو بدله شوه، چې پر هغې ټوله سیمه یې ویر ګډه کړ، داسې څوک نه و چې هغه وخت یې د هغوی په کړس ژړا ته طاقت کړی وای، یوه له غم او درده ډکه کړنګېدلې شپه جوړه شوه، له هرې خوا څخه

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

خلک رامات شول، کوڅه خلکو پر سر واخيسته، هر چا سره همدغه پوښتنه وه: (دا چا وژلی؟ولې په څه خبره باندې؟)
خو د ځواب سړی يې يوازې د سردار زوی و، هغه هم دننه د پلار پر مړي يې چيغې او بوغارې وهلې، زه لکه ترهېدلی ځاروی کرار د يوه دېواله خواته غلی ولاړ وم هيڅا نه پېژندلم، او نه هم ما د چا سره په دې اړه خواله کول.
ډېر ځنډ وروسته يو ډاډسن موټر، چې هغه وخت خلکو د بايفور په نوم ياداوه، د سردار د کور دروازې ته مخامخ ودرېد، درې کسان چې تور پګړې يې پر سر تړلې ول، ترې را ښکته شول. هغوی ما څه پېژندل؟ خو خلکو ويل چې د سردار د تره زوی ملا درويش اخند دی او هغه دوه نور د هغه انډيوالان دي.
يوازې ملا درويش اخند دننه کور ته ورننوت او انډيوالان يې همملته د خلکو سره په خبرو بوخت شول، زه چې له ډېره وخته ولاړ وم، هسې هم ډېر ستړی شوی وم اوس مې بيخي پښې شخې شوې، همملته مې ځای پر ځای ديواله ته ډډه ووهله، کښيناستم. شاوخوا پنځلس دقيقې به وتلې وې چې ملا درويش په منډه له دروازې راووت، غږ يې وکړ:
ـ سردار له پاکستانه چا راووړ؟
زه څه خبر وم چې دا ډېر ناځوانه سړی دی، اوچته ورپاڅېدم په ځواب کې مې وويل:
ـ ما راووړ.
له همدې سره يې تومانچه راته ونيوله، خو دابنه و چې انډيوال يې په څنګ کې ورسره ولاړ و، هغه لاس ورواچاوه او د تومانچې خوله يې د ځمکې خواته ټيټه کړله، کنه له نامه پورته يې غلبېلولم، په سر د هغې بيا هم همملته ځای پر ځای پريوتم، خلک را باندې را ټول شول، ما داسې فکر کاوه چې البته پر دواړو پښو لګېدلی يم، ځکه دواړه پښې مې راپسې مړې شوې وې، وروسته مې د خلکو له خولې اورېدل چې ژغورل شوی يم، يوازې د يوې پښې پر ورانه مې ګولۍ لګېدلې وه. کاته مې چې زمان هم په منډه راورسېد، هغه له يوه او بل څخه پوښتنه کوله:
ـ دا چا وويشته؟دا ولې... ؟
خلکو چې د ملا درويش نوم ورته واخيست، زمان سمدلاسه په ښکنځلو پيل وکړ او په همغه کوچني ځان يې په ملا درويش منډه ورواخيسته.
متل دی چې(د هلک تر منډې زده او تر پروته نه)دا رښتيا هم ! لومړی يې زه په هغه نامرده پر ځمکه را نسکور کړم او اوس دادی په دوه دوه نه ورته درېده، چې ولې يې زه وويشتم؟

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

* * * * *

خو بیا هم هماغسې لکه پلار یې چې له غیرته ډک و، زوی یې هم په هلکتوب کې چې لا د شپاړسو کالونو نه و شوی، د انډیوالۍ او میلمه پالنې (*)پاس یې درلود.
هغه د خپل پلار مړی په کور کې همغسې پرېښود او زما سره روغتون ته لاړ.
د شپې یوولس نیمې بجې وې چې زه را په حال شوم، زمان پوره دوه ساعته راسره تېر کړي ول، کله یې چې زه په هوښ ولیدم، په شونډو کې موسکی او له سترګو یې اوښکې رارواني شوې، ویې ویل:
ـ کاکا ! ما وبښه؛ ټوله ګناه زما ده.
ـ نه زمانه ! دا هر څه د خدای له لوري دي.
ـ نه کاکا؛ زه رښتیا وایم، ماکه هغه ته ستا کیسه نه وای کړې هغه به ته ولې ویشتلې، هغه ډېر بد انسان دی.
ما یې پر اوږه لاس ورکېښود ورته ومې ویل:
ـ ګوره زمانه ! ګناه ټوله زما ده چې زه بیا هم مړ نه شوم، زه باید مړ وای، زه باید تر سرداره مخکې مړ وای.
زمان ژړغونی شو:
ـ خدای دې نه کوي، داسې مه وایه !
زما هم له ژړا نه سترګې راډکې شو، دواړو ښه وژړل، وروسته زمان په ژړا وویل:
ـ کاکا ! ته باید بېرته پاکستان ته لاړ شې، دا ډاکټران ستا علاج نشي کولی، نه چې پښه دې پرې شي.
د زمان هوښیارۍ ته بیخي حیران پاتې شوم، د پلار مړی یې په کور کې پروت و او ده دلته زما د پښې

(*) پاس: احترام

غم کاوه، وروسته یې له خپلو جېبونو پیسې راوویستلې اوشونډې یې وخوځېدې:
ـ هه کاکا ! دا پیسې دې واخله؛ زه به نور درنه لاړشم.

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

زه پوه شوم چې د بې هوښۍ پر مهال يې را څخه اخيستې وې، ټولې پيسې مې بېرته ورته ونيولې، په غوصه شوم ورته:
-واخله بې عقله! دا ټولې ستا د پلار دي، هسې مې هم ټولې تاته درکولې؟
د هغه پر سرو باړخوګانو بيا اوښکې را ماتې شوې، ما ورزياته کړه:
-واخله! دا ستا د پلار حق دی، د همدې لپاره مې د ځان سره را اخيستې وې.
خو بيا هم د پلار په هغو يو لکو روپيو چې خبر و، همغه يې واخيستلې او په ژړا ژړا يې خدای پاماني وکړله.
زمان خپل کور ته لاړ او مور بېرته پاکستان ته رهي شولو، دا هر څه خو په تقدير کې ليکلي ول، خو نه به مې د زمان همت او غيرت هېر شي او نه هم د سردار مرګ.
څومره چې زه د سردار مرګ وددردولم، که خو په ټول ژوند کې دردېدلی يم، د هغه سوری سوری سينه او هغې ونې ته يې ناستی، ډېره سخته شېبه وه، خو بيا هم پر ما هېڅ ونه شول، هغه وخت هم را باندې تېر شو چې سردار مې په هغسې تريخ حالت کې وموند.

* * * * *

څه به يې اوږدوم، دوه اوونۍ وروسته مې په (مايو) روغتون کې د لکړو سره پښه پر ځمکه ولګوله، اوس نو د دانيال کورنۍ زما کورنۍ ګرځېدلې وه، هغوی زه ډېر نازولم هره ورځ به زما پوښتنې ته راتلل، پلار- مور او درې خويندې به يې داسې راته خوشاله- خوشاله کېدل، لکه يوه سکنې ته. کله کله به د ځان سره فکر يووړم چې: پنجابيان هم عجيب خلک دي، ځوک مې له ډېرې مينې په زړونو کې ځايوي او ځوک مې هم له ډېرې کرکې د مرګ خولې ته ورکوي.
خو دوی بيخي ښه خلک ول، ډېر پاک او صادقه خلک. هغوی زما د نوم جوړښت (ننګيال له دانيال) سره يو الهی پيوستون باله او ويل به يې: (تاسو دواړه خدای پاک يو د بل سره يو ځای کړي ياستۍ، کنه ننګيال چېرته او دانيال چېرته).
د روغتون په انګړ کې به دانيال ښکته او پورته ګرځولم، دا د هغه برکت و چې پښه مې ورو- ورو په رارغېدو شوه او ورځ تر بلې پياوړی کېدم. دانيال ته مې د صايمې په اړه هر څه وويل، آن ټوله کيسه مې ورته تېره کړله، خو دا مې ونه ويل چې تورمنېجر ما له دنيا نه تېر کړ او نه هم دانيال دا ګمان پر ما کاوه چې زه دې هغومره غټ کار وکړای شم.

* * * * *

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

د څلورمې اوونۍ د پنجشنبې ورځ وه، چې زه له روغتون څخه رخصت شوم، او په ډېر عزت يې بيا هم زه خپل کور ته بوتلم. هلته په کور کې يې په سبا شپه زما لپاره يوه په زړه پورې مېله جوړه کړله، مېلمانه يې رابللي ول، مخکې تر مخکې يې ټول بندوبست نيولی و، په ډول ډول طبيعي او مصنوعي ګلونو يې انګړ پوره سنګار کړی و، سرې څوکۍ او په سپين ټوکر کې پېچلي مېزونه، پکې کتار کتار ايښي ول، رنګارنګ ګروپونه پکې را ځړېدل بيخي شانداره شپه وه، حاجي بابا هر مېلمه ته بېل بېل ور پېژندلم، چې زه د دانيال ورور ننګيال يم، زه تر ډېره پورې د حاجي بابا سره په خوا کې د مېلمنو هر کلي ته ولاړ وم، زياتي مې پښه وخوږېدله، پوه شوم چې نوره مې له توانه ووته، معذرت مې وغوښت او ورو-ورو د خونې پر لور وخوځېدم، د دهلېز دروازې ته نږدې شوی وم چې دانيال غږ را پسې وکړ:

-ننګياله!

ما بېرته مخ ور واړاوه، خو هغه لا لېرې و، تر څو را نږدې کېده په خپلو لکړو مې ځان تکيه کړ، هغه له خندا نه شين- شين کېده د رانږدې کېدو سره سم يې وويل:

-ولې وروره! لکه چې زړه دې په تنګ شو.

ما ورغبرګه کړله:

-خامخا؛ ته د مازيګر را هيسې چېرته وې؟

هغه موسکی شو ځواب يې راکړ:

-ګوره وروره! دا د مينې تار نه دی، دا ډېر نازک دی، زه خو پخپله ډېر احتياط کوم.

ما هېڅ ونه ويل هغه زياته کړه:

-دا هم ښه نه ده- چې زما ورينداړ په خپله کوژده کې نه وي.

ما بې اختياره سترګې پرې وربرګې کړلې، خو سمدستي يې ښښنه راڅخه وغوښتله او په خندا کې يې وويل:

-ټوکه مې وکړه، راځه چې ورشو بابا دې غواړي.

-مګر زه خو همدا اوس ترې راغلم.

دانيال لاس را اوږد کړ تر متې يې ونيولم.

-وساده! ستا لپاره له ډېر لېرې ځايه يو مېلمه راغلی، راځه يو ځل خو ورشه بيا به بېرته راشې.

آخر ورسره وخوځېدم، خو چې کله د محفل منځ ته ورننوتلو؛ مخامخ مې پر صايمې سترګې ولګېدلې، هغه د حاجي بابا په خواکې ولاړه وه، بلکل همغه صايمه وه.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

نور زه هملته پر خپل ځای وچ کلک پاتې شوم، دانیال ته مې وکتل، هغه خپل سر په یوه خوا کوږ کړ ویې ویل:

-هو وروه ! ما دا هوډ کړی و چې زه به تاسو دواړه هرو مرو همدا نن سره یو ځای کوم، ته زما وروریې او د ورور لپاره ډېر څه کول په کار دي.

دا وخت حاجي بابا او صایمه د سترګو وړاندې راته ودرېدل، حاجي بابا غږ وکړ:

-زویه ! ولې ګورې؟

بیا یې صایمې ته ګوته ونیوله او زیاته یې کړه:

-دا مېلمنه لکه چې ښه در باندې ونه لګېدله؟

زما چې له ډېرې خوښۍ څخه په ستوني کې غږ بند شوی و، بیا مې هم هېڅ ونه شوای ویلی.

د دانیال اخلاص ته فکر وړی وم، هغه چې پرون په روغتون کې د صایمې د کور پته را څخه واخستله، ما ویل ځه خو دواړه به یوځای یوه ورځ ورشو، خبر نه وم چې دوی دومره تیاری نیولی دی او صایمه به تردې ځایه راولي، دا وخت د صایمې له سترګو څخه اوښکې را ماتې شوې، بې اختیاره زما غېږې ته راجوخته شوه او په لوی کومې یې په ژړا پیل وکړ.

زما نو چېرته زړه د تېږې و، زه هم ډېر دردېدلی وم، اوښکې مې راڅخه بې واکه شوې او همغسې مې پرېښودلې چې مړې، مړې وبهېږي.

د ټولو مېلمنو سترګې موږ دواړو ته را پاتې وې، پر هغوی ټولو باندې د خپګان پرده را خوره شوې وه، آن ځینو یې راته ژړل هم، خو وروسته چې حاجي بابا حاضر مجلس ته زما او د صایمې د کوژدې نوم ورکړ، یو ځل بیا د مېلمنو پر شونډو خندا را خوره شوه، لاسونه یې ښه په کړس وپړکول او د محفل رنګ او خوند یې بېرته را پر ځای کړ.

همغه و چې بیا مو درې نیمې میاشتې وروسته د زمان په ګډون، واده هم د حاجي بابا په کور کې وکړ، الله دې حاجی بابا او د هغه کورنۍ تل خوشاله لري.

د پښتو کتابونو پر لیکه نری www.ketabton.com